Eoin Colfer

Artemis Fowl

Opal'in Oyunu

ARTEMIS FOWL

OPAL'İN OYUNU

EOİN COLFER

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

Aşağıdaki makale peri internetindeki www.horsesen-se.gnom adresinde yayınlandı. Bu sitenin, her ne kadar kanıtlanamamış olsa da, Yeraltı Polis Teşkilatı'nın teknik danışmanı kentaur Foaly tarafından yönetildiğine inanılıyor. Makalede anlatılanların neredeyse tamamı, LEP Basın Ofisinden yapılan resmi açıklamalarla çelişiyor.

Zito Mekiğiyle ilgili araştırmanın ardındaki trajik olayların resmi kaynaklar tarafından nasıl açıklandığını hepimiz biliyoruz. LEP'in açıklaması, yaşananlar hakkında detaylı bilgi vermiyor, gerçekleri gizlemeyi tercih ediyor ve bir kadın memurun verdiği kararları sorguluyor.

Söz konusu memurun, Yüzbaşı Holly Short'un davranışları hepimiz için ibret vericidir. Bundan şüphem yok. Eğer bir polis memuru olarak bu kadar yetenekli olmasaydı, birçok insan daha yaşamını yitirirdi. Yeraltı Polis Teşkilatı, yaşananlardan dolayı Yüzbaşı Short'u suçlamak yerine, kadına bir madalya vermelidir.

Bu olağandışı olayların merkezinde insanlar vardır. Birçok insan pantolonunun fermuarını bulamayacak kadar aptaldır. Ama insanlar arasında, beni bile huzursuz edecek kadar zeki olanlar da vardır. Birçok insan üstün peri teknolojisiyle başa çıkamaz. Ama bazı insanlar da en az periler kadar zekidir. Sanırım herkes kimden bahsettiğimi anlamıştır.

Peri tarihinde sadece tek bir insan bizi yenmeyi başardı. Bu insanın küçük bir çocuk olduğu gerçeği toynaklarımı ağrıtıyor. Artemis Fowl, İrlandalı suç dehâsı. Küçük Arty kıtalar arasında LEP ile neşeli bir biçimde dans ettikten sonra, sonunda bizim varlığımız, peri teknolojisi kullanılarak bu çocuğun anılarından silindi. Ama zeki kentaur Foaly, zihin silme düğmesine basarken bile, Peri Halkı'nın bir kez daha aldatılıp al-

datılmadığını düşünüyordu. İrlandalı çocuk, anılarını geri kazanmak için ardında bir şey bırakmış olabilir miydi? Tabii ki bırakmıştı. Ama bunu hepimiz çok sonra öğrendik.

Artemis Fowl bahsi geçen olaylarda çok önemli bir rol oynadı. Ama bir kereliğine de olsa, hakkında bildiklerini tamamen unuttuğu Peri Halkı'ndan bir şeyler çalmaya kalkmamıştı. Hayır, bu maceranın dehâsı aslında bir periydi.

Öyleyse, iki dünyanın bu hikâyesinde kimler rol aldı? Önemli peri karakterler kimlerdi? Şüphesiz, Foaly gerçek bir kahramandı. Onun buluşları olmasaydı, LEP Çamur Adamlar'a karşı şehirlerimizi savunmakla meşgul olurdu. Araştırma ve Keşif Ekipleri yüzeyde uçarak tüm şan ve şöhretin sahibi olurken, Foaly yüzyılların sırrını çözen gizli kahramandır.

Sonra, şöhreti tehlikede olan LEP memuru Holly Short var. Holly, LEP'in en başarılı ve en zeki memurlarından biri. Savaş alanında doğaçlama yeteneği çok güçlü biri ve doğuştan bir pilot. Ancak emirleri yerine getirme konusunda en iyilerden biri olduğu söylenemez. Zaten bu yüzden, birden fazla kez başı belaya girmişti. Artemis Fowl ile ilgili olayların hepsinin merkezindeki peri Holly'dir. İkili neredeyse iyi arkadaş olmuşlardı. Artemis'in iyi bir Çamur Çocuk olmaya başladığı bir dönemde, LEP genç adamın zihninin silinmesi emrini vermişti.

Hepinizin bildiği gibi, Komutan Julius Root'un kazanılan zaferdeki payı büyüktür. Kendisi LEP'in tüm zamanlarda gördüğü en genç komutan. Birçok kez insanları büyük felaketlerden kurtarmış bir kahraman. Belki çok iyi anlaşabileceğiniz bir peri değildir. Ama bazen, en iyi liderlerden en iyi dostlar çıkmaz.

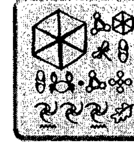
Sanırım bahsetmemiz gereken kişilerden biri de Mulch Diggums'tır. Kısa süre öncesine kadar hapishanede olan cüce, her zamanki gibi kaçmayı başarmıştır. Bu kleptoman ve gazlı cüce, istemeden de olsa Fowl maceralarında rol almıştır. Ama bu macerada Holly, kendilerine yardım ettiği için cüceye minnettar kaldı. Eğer Mulch ve bedensel işlevleri olmasaydı, her şey daha da kötüye gidebilirdi. Ve olaylar yeterince kötü sonuçlar doğurmuştu zaten.

Bu sefer, yaşananların merkezinde goblinlerin Haven şehrini ele geçirme planlarını destekleyen Opal Koboi vardı. Opal, yaşamının sonuna kadar lazer çubukların ardında bir yaşam geçirecekti. Eğer Holly Short kendisini yakaladığı zaman girdiği komadan uyanabilseydi tabii.

Neredeyse bir senedir, Opal Koboi, Argon Kliniği'nde bir odada gözetim altındaydı. Opal kendisini iyileştirmeye çalışan sıhhiye büyücülerine tepki vermiyordu. Bütün bu süre boyunca, Opal tek bir kelime konuşmadı, bir öğün bile yemek yemedi ve hiçbir uyarıya cevap vermedi. Önceleri yöneticiler şüpheliydi. Koboi'nin rol yaptığını düşünüyorlardı. Yargılanmamak için, küçük pixie numara yapıyor olabilirdi. Ama aylar geçtikçe, en şüpheli olanlar bile kadının komada olduğuna inandılar. Kimse bir sene boyunca komadaymış gibi yapamazdı. Bu mümkün değildi. Bunun olabilmesi için, perinin saplantılı bir kişilik olması gerekmekteydi...

BÖLÜM I: KUSURSUZ PLAN

1. Argon Kliniği, Haven Şehri, Yeraltı, Üç Ay Önce

J. ARGON Kliniği bir devlet hastanesi değildi. Kimse bu hastanede karşılığını ödemeden yatamazdı. Argon ve psikologları sadece parası olan perileri tedavi ederdi. Hastanenin zengin müşterileri arasında Opal Koboi'nin farklı bir durumu vardı. Koboi yaklaşık bir sene önce, akli dengesini yitirme *ihtimaline karşı* tedavi masraflarını karşılamak üzere para biriktirmeye başlamıştı. Bu, zekice bir hareketti. Eğer Opal para biriktirmemiş olsaydı, şüphesiz ailesi kadını daha ucuz bir hastaneye yatırmak zorunda kalacaktı. Son bir seneyi tedavi görerek geçiren Koboi'nin sağlığında bir gelişme yoktu. Doktor Argon, gözleri önünde bir boğa trolü kendi göğsünü parçalasa bile, Opal'in bunu bile fark edeceğinden şüpheliydi.

Opal'i diğer hastalardan ayıran tek unsur, tedavisi için önceden para biriktirmiş olması değildi. Koboi, Argon Kliniği'nin en ünlü hastasıydı. B'wa Kell goblin üçlüsünün yeraltını ele geçirme girişimleri sonrasında, Opal Koboi ismi yeraltındaki en rezil dört hece olmuştu. Buna karşın milyarder pixieler, hayal kırıklığına uğramış LEP memuru Briar Cudgeon ile işbirliği yaparak üçlünün Haven'daki savaş masraflarını karşılamıştı. Koboi kendi türüne ihanet etmişti ve şimdi de kendi aklı ona ihanet ediyordu.

Koboi'nin ele geçirilmesinden sonraki ilk altı ay boyunca klinik, pixienin hiçbir hareketini gözden kaçırmak istemeyen medya mensupları tarafından kuşatılmıştı. Koboi'nin hücresinin kapısında vardiyalı olarak LEP memurları nöbet tutuyordu. Hastane personelinin tamamının geçmişi araştırılmış ve hepsi kötü bakışlara maruz kalmıştı. Kimse ayrıcalıklı değildi. Doktor Argon bile kimliğini ispatlamak için rasgele DNA kontrollerinden geçmek zorunda kalıyordu. LEP, Koboi'yi sürekli gözetim altında tutuyordu. Eğer Koboi, Argon Kliniği'nden kaçarsa, LEP bütün peri dünyasında alay konusu olurdu. Daha da kötüsü, böyle bir olasılık oldukça tehlikeli bir suçlunun Haven şehrinde serbestçe dolaşması demekti.

Zaman geçtikçe, kliniğin kapısında her sabah bekleyen kameraların sayısı azalmaya başladı. Zaten bir kadının ağzından akan salyaları, insanlar kaç saat boyunca izleyebilirdi ki? Yavaş yavaş, LEP memurlarının sayısı da azalmaya başladı. Bir düzineden altıya çekilen memur sayısı, sonunda bire indi. Sonuçta Opal Koboi nereye gidebilirdi ki? Kadının her hareketini yirmi dört saat boyunca izleyen bir

düzine kamera vardı. Derisinin altına bir uyutucu-verici yerleştirilmişti ve DNA'sı günde dört kez kontrol ediliyordu. Biri Opal'i dışarı çıkartsa bile, onunla ne yapabilirdi? Kadın bir başkasının yardımı olmaksızın ayağa bile kalkamıyordu. Beynindeki algılayıcılar, Opal'in beyin dalgalarının neredeyse düz çizgilerden ibaret olduğunu gösteriyordu.

Doktor Argon bu durumdan hoşnuttu ve değerli hastasıyla gurur duyuyordu. Argon öğlen yemeklerinde sıklıkla Opal'den bahsediyordu. Opal kliniğe kabul edildiğinden beri, terapi gören bir akrabaya sahip olmak bir gelenek haline gelmişti. Zenginler listesindeki her ailenin, tavan arasında yaşayan kaçık bir amcası vardı. Artık tüm bu kaçık amcalar, en iyi tedaviyi görüp lüks içerisinde yaşamlarını sürdürebilirlerdi.

Keşke klinikteki bütün periler Opal Koboi kadar yumuşak başlı olsaydı. Kadının tek ihtiyacı birkaç damar içi tüp ve bir monitördü. Bunların parası da, kadının ilk altı aylık tedavi masraflarıyla karşılanmıştı. Doktor Argon, küçük Opal'in hiçbir zaman uyanmamasını arzuluyordu. Çünkü eğer uyanırsa, LEP kadını alıp mahkemeye çıkartacaktı. Kadın ihanetten suçlu bulununca, tüm malvarlığına ve sağlık masrafları için ayrılmış parasına da el konulacaktı. Hayır, Opal'in şekerlemesi ne kadar uzun sürerse herkes için o kadar iyiydi. Özellikle de kendisi için. Zayıf kafatasları ve geniş beyin hacimleri yüzünden pixieler katatoni, amnezi ve narkolepsi gibi çeşitli hastalıklardan çabuk etkileniyordu. Bu yüzden, Opal'in birkaç yıl daha komada kalması büyük olasılıktı. Uyansa bile hafızası, büyük ihtimalle, ko-

caman pixie beyninin içindeki bir çekmecede kilitli kalacaktı.

Doktor J. Argon her akşam rutin kontrollerini yapardı. Argon artık yüz yüze terapilere katılmıyordu ama klinik personelinin varlığını hissetmesinin iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Eğer diğer doktorlar Jerbal Argon'un hastaların nabzını kontrol ettiğini bilirlerse, muhtemelen onlar da hastalarının nabızlarını kontrol etmeyi ihmal etmeyeceklerdi.

Argon her zaman Opal'i sona saklardı. Küçük pixienin uyuduğunu görmek nedense Argon'u rahatlatıyordu. Argon stres dolu bir günün sonunda, Opal'in dertsiz tasasız yaşamına gıpta ederdi. Her şey Opal için içinden çıkılmaz bir hal aldığında, beyni kendi kendini kapatmıştı. Beyni şimdi sadece temel yaşamsal fonksiyonlarını yerine getiriyordu. Sonuçta Opal hâlâ nefes alıyordu. Zaman zaman monitörlere yansıyan beyin dalgalarında görülen hareketlenmeler, Opal'in rüya gördüğünü gösteriyordu. Ancak beyin dalgalarındaki hareketlenmeler hariç, Opal Koboi artık yaşamıyordu.

Bu akşam Jerbal Argon her zamankinden daha stresliydi. Doktorun karısı, son iki senedir Argon'un kendisiyle konuşurken altı kelimeyi bile arka arkaya kullanmadığını bahane ederek ona boşanma davası açmıştı. Konsey, kliniğin ünlü hastaları sayesinde kazandığı para yüzünden Argon'u hükümet ödeneğini geri çekmekle tehdit ediyordu. Argon'un kalçasında hiçbir büyünün iyileştiremediği bir sancı vardı. Sihirbazlar sancının psikolojik olabileceğini söylüyor ve bunun komik olduğunu düşünüyorlardı.

Argon, kliniğin doğu tarafına doğru topallayarak yürürken, her bir odanın önünde durup hastaların bilgilerini plazma ekranlardan gözden geçirdi. Doktor, sol ayağını yere her basışında irkiliyordu.

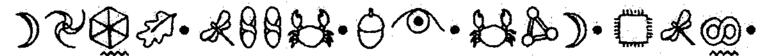
Opal'in odasının önünde iki pixie hademe vardı. Merval ve Descant Brill, ellerindeki statik fırçalarla yeri süpürüyorlardı. Pixieler sistemli, sabırlı ve azimli oldukları için harika işçilerdi. Bir pixieden bir şey yapmasını isterseniz, işin yapılacağından şüphe duymaksızın arkanıza yaslanıp dinlenebilirdiniz. Ayrıca pixieler, bebek suratları ve orantısız biçimde büyük kafalarıyla çok sevimli yaratıklardı. Bir pixienin suratına bakmak bile birçok insanın neşesini yerine getirirdi. Pixieler yürüyen terapiydi.

Argon iki hademeyi, "İyi akşamlar, çocuklar," diyerek selamladı. "En sevdiğimiz hastamız ne durumda?"

İkizlerden büyük olanı kafasını kaldırıp Jerbal'ın suratına doğru baktı. "Hâlâ aynı, hâlâ aynı, Jerry. Bir ara ayak parmaklarından birini hareket ettirdiğini sandım ama bu sadece bir ışık oyunuymuş."

Argon güldü ama bu zoraki bir gülmeydi. Jerry diye çağrılmak doktorun hoşuna gitmiyordu. Burası Argon'un kliniğiydi. Birazcık saygıyı hak ediyordu. Ancak iyi hademeler de altın değerindeydi. Brill kardeşler neredeyse iki senedir kliniğin her yerini tertemiz yapıyordu. Ünlü de sayılırlardı. İkizlere, pixieler arasında nadir rastlanırdı. Merval ve Descant, Haven'da yaşayan tek pixie ikizleriydi. Kardeşler PPTV'nin meşhur sohbet programı Canto da dahil olmak üzere birçok televizyon programına katılmıştı.

Bu akşam LEP onbaşısı Grub Kelp nöbetteydi. Argon,

Opal'in odasına ulaştığında, onbaşı da video gözlüklerine yansıyan filme kendini kaptırmıştı. Argon adamı suçlayamazdı. Opal Koboi'nin odasının önünde nöbet tutmak, ancak tırnaklarınızın uzayışını izlemek kadar eğlenceliydi.

Doktor cana yakın bir ses tonuyla, "Film güzel mi?" diye sordu.

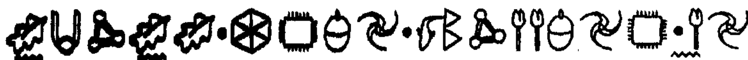
Grub gözlük camlarını havaya kaldırdı. "Fena değil. İnsan yapımı bir kovboy filmi. Bol miktarda aksiyon var."

"Belki yarın senden ödünç alırım, olur mu?"

"Sorun değil, Doktor. Ama dikkatli olun. İnsan diskleri çok pahalı. Size, diski taşırken kullanmanız için özel bir bez vereceğim."

Argon başını salladı. Doktor, Grub Kelp'in nasıl biri olduğunu da böylelikle hatırlamış oldu. LEP memuru, eşyalarına çok değer verirdi. Adam kliniğin yönetim kuruluna iki şikâyet mektubu yazmış ve yer döşemelerinden fırlamış birkaç çivinin botlarını çizdiğinden yakınmıştı.

Argon, Koboi'nin çizelgesini gözden geçirdi. Duvardaki plazma ekrana yansıyan görüntü, kadının şakaklarına bağlanmış algılayıcılardan gelen bilgiler ile sürekli yenileniyordu. Hiçbir değişim yoktu. Zaten Argon da bir değişim olmasını beklemiyordu. Hayati değerler normal seviyedeydi ve beyin aktivitesi her zamanki gibi sınırlıydı. Gecenin erken saatlerinde bir rüya görmüş olmalıydı ama şimdi beyni uykudaydı. Sanki ihtiyaç varmış gibi koluna yerleştirilen uyutucu-verici, Opal Koboi'nin olması gereken yerde olduğunu haber veriyordu. Genelde uyutucu-vericiler kafaya yerleştirilirdi. Ama pixielerin kafatasları lokal cerrahi için fazla kırılgandı.

Jerbal güçlendirilmiş kapının üzerindeki tuşlara kişisel şifresini girdi. Kapı aralanınca yerdeki yanıp sönen ışıklarla aydınlanan havadar oda gözler önüne serildi. Duvarlar yumuşak plastikten yapılmıştı. Duvarlara yerleştirilmiş hoparlörlerden doğa sesleri veriliyordu. Şimdi, bir derenin düzgün taşların üzerindeki şırıltısı duyuluyordu.

Odanın ortasındaki Opal Koboi tüm vücudunu saran özel elbisenin içerisinde havada asılı duruyordu. Esnek kayışlar vücudun tüm hareketlerine otomatik olarak uyum sağlayacak şekilde tasarlanmıştı. Eğer Opal uyanacak olursa, giysinin uzaktan kumandayla, bir ağ gibi onu mühürlemesi sağlanabilir, böylece kadının kendisine zarar vermesi engellenebilirdi.

Argon, kadının tenine temas ettiklerinden emin olmak için şakaklarındaki algılayıcıları gözden geçirdi. Gözkapaklarından birini açtı ve elindeki ışığı kadının gözbebeklerine tuttu. Gözbebekleri büzüldü ama Opal gözlerini başka yöne çevirmedi.

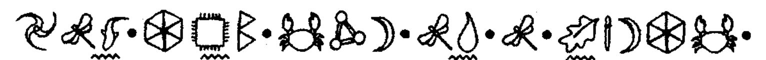
Doktor yumuşak bir ses tonuyla, "Bugün bana söyleyecek bir şeyin var mı, Opal?" diye sordu. "Kitabım için bir giriş bölümü?"

Argon, sanki kendisini duyabiliyormuşçasına,onunla konuşmaktan hoşlanıyordu. Argon'a göre, Opal uyandığı zaman, kadınla dostça bir ilişki kurmuş olacaktı.

"Hiçbir şey mi? Bana söyleyecek bir şeyin yok mu, Opal?"

Opal tepki vermedi. Zaten bir senedir herhangi bir tepki verdiği görülmemişti.

Argon, "Pekâlâ," diye mırıldandı. Cebindeki son pamuk

topuyla Opal'in ağzının içini temizledi. "Belki yarın, ne dersin?"

Argon pamuk topunu elektronik panonun süngerden algılayıcısı üzerinde yuvarladı. Birkaç saniye sonra, küçük ekranda Opal'in ismi belirdi.

Argon, "DNA asla yalan söylemez," diye mırıldandı. Pamuğu çöp tenekesine attı.

Hastasına son bir bakış attıktan sonra, Jerbal Argon kapıya doğru yöneldi.

Sevecen bir ses tonuyla, "Rahat uyu, Opal," dedi.

Doktor yeniden sakinleşmiş, bacağındaki acıyı unutmuştu. Koboi her zamanki gibi gerçekliğe çok uzaktı. Yakın zaman içerisinde uykusundan uyanmayacaktı. Koboi fonu güvence altındaydı.

Bir gnome'un bu kadar kolay yanıldığını görmek şaşırtıcıydı.

Opal Koboi, katatonik değildi ama uyanık da değildi. İkisi arasında bir yerdeydi. Sıvı bir meditasyon dünyasında yüzüyordu. Kadının her bir anısı, bilincinde patlayan rengarenk birer baloncuktu.

Opal gençliğinden beri temizlenme koması gurusu Gola Scweem'in bir öğrencisiydi. Schweem'in teorisine göre, perilerin birçoğu tarafından tecrübe edilen uykunun daha derin bir seviyesi daha vardı. Temizlenme koması, yıllar süren bir disiplinin ve pratiğin sonunda erişilebilen bir durumdu. Opal ilk temizlenme komasına on dört yaşındayken ulaşmıştı.

Temizlenme komasının faydası, perinin tamamen yenilenmiş olarak uyanmasıydı. Ayrıca periler, uykunun tamamını düşünerek veya Opal gibi komplolar kurarak geçirebiliyorlardı. Opal'in koması o kadar kusursuzdu ki, zihni tamamen bedeninden ayrılmıştı. Koboi algılayıcıları yanıltabiliyordu ve küçük düşürücü bir biçimde damardan beslendiği için utanmıyordu. Kaydedilen bilinçli komalar içerisinde en uzun süreli olanı kırk yedi günlük olanıydı. Opal, on bir aydan fazla zamandır komadaydı. Yine de artık günleri saymaya niyetli değildi.

Opal Koboi, Briar Cudgeon ve goblinlerle işbirliği yaptığı zaman, alternatif bir planı olması gerektiğini düşünmüştü. LEP'i devirme düşüncesi dâhiyaneydi ama her zaman bir şeylerin ters gitme ihtimali vardı. Eğer başarısız olurlarsa, hayatının geri kalanını hapiste geçirmeye niyeti yoktu. Bu işten temiz bir biçimde sıyrılmanın tek yolu, herkesin Koboi'yi köşeye sıkıştırdığını düşünmeye başlamış olmasıydı. Dolayısıyla Opal gerekli hazırlıklara başladı.

İlk yapması gereken Argon Kliniği için bir acil durum fonu oluşturmaktı. Böylece, eğer temizlenme komasına girmek zorunda kalırsa doğru yere gönderileceğinden emin olabilecekti. Planın ikinci adımı, kaçışında kendisine yardımcı olmaları için en güvendiği iki kişiyi klinikte işe yerleştirmekti. Sonra şirketlerinden yüklü miktarlarda altın hortumlamaya başladı. Opal sürgüne gönderilen yoksul biri olmak istemiyordu.

Planın son adımıysa, DNA'sının bir kısmını bağışlayıp hücrede kendisinin yerini alacak klonun yaratılışına yeşil ışık yakmaktı. Klonlama tamamen yasadışıydı. Atlantis'teki ilk deneylerden bu yana, yani yaklaşık beş yüzyıldan beri,

klonlama yapmak peri kanunlarına göre yasaktı. Klonlama kusursuz bir bilim değildi. Doktorlar hiçbir zaman tam bir peri klonu yaratmayı başaramamışlardı. Klonlar eksiksiz görünebilirlerdi. Ama aslında, temel vücut fonksiyonlarını yerine getirebilecek kadar beyin gücüne sahip kabuklardan ibarettiler. Gerçek yaşamın kıvılcımından yoksundular. Tamamen gelişmiş bir klon, komadaki bir orijinalden ayırt edilemezdi. Mükemmel.

Opal, Koboi Laboratuarları'ndan uzakta bir sera laboratuar inşa ettirdi ve projenin iki yıl boyunca sürmesine yetecek maddi kaynağı bu laboratuara aktardı. İki yıl, kendi klonunun gelişimini tamamlaması için gereken süreydi. Sonra, Argon Kliniği'nden kaçmak istediğinde, klonu kendisinin yerini alacaktı. LEP, ne olup bittiğini asla kestiremeyecekti.

Olaylar geliştikçe, Opal'in gelecek için plan yapmasının ne kadar mantıklı olduğu anlaşıldı. Perilerden ve insanlardan oluşan küçük bir grup, Briar'ın ihanetini kullanarak Opal'in sonunu hazırlamışlardı. Artık Opal'in iradesini güçlendirmek için tek bir sebebi vardı. Bu komanın olabildiğince uzun sürmesine izin verecekti çünkü görülecek bir hesap söz konusuydu. Foaly, Root, Holly Short ve şu insan, Artemis Fowl. Opal'in yenilgiye uğramasının sorumlusu onlardı. Yakında klinikten kurtulacaktı. Umudunu yitirmesine sebep olanları ziyaret edecek ve umutlarını paramparça edecekti. Düşmanlarının işini bitirdikten sonra, planının ikinci bölümünü uygulamaya başlayabilirdi. Yeraltı dünyasının gizemlerini birkaç zihin silmesiyle gizlenemeyecek bir biçimde Çamur Adamlar'ın önüne serecekti. Perilerin gizli yaşamı sona ermek üzereydi.

Opal Koboi'nin beyni mutluluk hormonu salgılamaya başladı. İntikam düşüncesi Opal için her zaman, bulanık ve sıcak bir histi.

Brill kardeşler, Doktor Argon'un topallayarak uzaklaşmasını seyrettiler.

Merv teleskopik vakum tüpünü kullanarak köşelerden birindeki tozları alırken, "Moron," diye mırıldandı.

Scant, "Seninle aynı fikirdeyim," diye onayladı. "Yaşlı Jerry bir tarla faresini bile analiz edemez. Karısının adamı terk edip gidişine şaşırmamak lazım. Bir psikiyatr kadar bile yetenekli olsaydı, başına gelecekleri önceden sezerdi!"

Merv vakumu katladı. "Ne zaman başlayacağız?"

Scant ay saatine baktı. "Sekizi on geçe."

"Güzel. Onbaşı Kelp ne durumda?"

"Hâlâ film seyrediyor. Adam mükemmel. Bu akşam bu işi bitirmeliyiz, zira LEP bir sonraki nöbete daha zeki birini gönderebilir. Eğer biraz daha beklersek, klon iki santimetre daha büyüyecektir."

"Haklısın. Gizli kameraları kontrol et."

Scant tahta bezleri, paçavralar ve spreylerle bezenmiş el arabasının üzerindeki kapağı kaldırdı. Vakum memeleriyle dolu bir tablanın altına gizlenmiş renkli monitör, küçük ekranlara bölünmüştü.

Merv, "Evet?," diye hırladı.

Scant hemen cevap vermedi. Bütün ekranları teker teker gözden geçirdi. Video görüntüleri, yakalanmadan önce

Opal'in, kliniğin dört bir yanına yerleştirdiği kameralardan geliyordu. Gizli kameralar aslında genetik mühendisleri tarafından geliştirilmiş organik malzemelerden yapılmıştı. Dünyanın ilk yaşayan makineleri. Dinleme aygıtı tarayıcıları tarafından algılanmaları mümkün değildi.

Scant, "Sadece gece çalışanlar," diye cevap verdi. "Bu sektörde Aptal Onbaşı dışında kimse yok."

"Park yeri ne alemde?"

"Temiz."

Merv elini kardeşine doğru uzattı. "Pekâlâ kardeşim. İşte bu kadar. Artık geriye dönüş yok. Bu işi yapacak mıyız? Opal'i geri getirmek istiyor muyuz?"

Scant, yuvarlak pixie gözünün önüne düşen saç buklesini üfleyerek uzaklaştırdı.

"Evet çünkü eğer Opal kendi çabasıyla geri dönmeyi başarırsa, bizden bunun hesabını sormanın bir yolunu bulur." Scant kardeşinin elini sıktı. "Evet, bu işte birlikteyiz."

Merv cebinden bir uzaktan kumanda çıkarttı. Alet, kliniğin üçgen biçimindeki damının duvar kısmına yerleştirilmiş bir ses alıcısına ayarlanmıştı. Alıcı park yerindeki elektrik bağlantı kutusunun içindeki kliniğin ana güç küresi üzerine nazikçe yerleştirilmiş bir asit balonuna bağlanmıştı. İkinci bir balon da bodrum katındaki yedek kürenin üzerinde hazır bekliyordu. Kliniğin hademeleri oldukları için, önceki akşam asit balonlarını gerekli yerlere yerleştirmek, Merv ve Scant için çok kolay olmuştu. Tabii ki, Argon Kliniği ana elektrik şebekesine bağlıydı. Ama eğer küpler devre dışı kalırsa, ana güç kaynağı çalışana kadar iki dakikalık bir elektrik kesintisi yaşanacaktı. Daha karmaşık

bir düzene gerek yoktu. Sonuçta burası bir hastaneydi, bir hapishane değil.

Merv derin bir nefes aldı, güvenlik kapağını açtı ve kırmızı düğmeye bastı. Uzaktan kumanda kızılötesi komutlar göndererek iki ses yükünü harekete geçirdi. Yüklerin gönderdiği ses dalgaları balonları patlattı ve balonların içerisindeki asit, kliniğin güç kabloları üzerine döküldü. Yirmi saniye sonra, küpler asit tarafından tamamen eritildiği için bütün bina karanlıkta kaldı. Merv ve Scant çabucak gece görüş gözlüklerini taktılar.

Güç kaynağının devre dışı kalmasıyla birlikte yerdeki yeşil ışıklar yanıp sönmeye başladı. Işık şeritleri çıkışa giden yolları aydınlatıyordu. Merv ve Scant çabucak harekete geçtiler. Scant el arabasını iteklerken, Merv doğrudan Onbaşı Kelp'e doğru yöneldi.

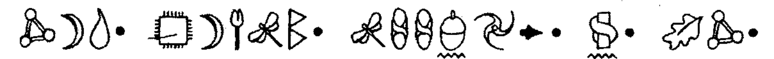
Grub video gözlüğünü çıkarttı.

Onbaşı, "Hey," diye bağırdı. Aniden karanlıkta kalan Grub afallamıştı. "Burada neler oluyor?"

Merv, "Güç kesintisi," diye cevap verdi. Hademe hesaplanmış bir beceriksizlikle Grub'a çarptı. "Elektrik hatları tam bir kâbus. Doktor Argon'a söyledim. Ama tabii süslü şirket arabaları satın almak varken, kimse binanın bakımına para harcamak istemiyor."

Merv sadece eğlence olsun diye bunları zırvalamıyordu. Hademe, Grub'un bileğine bastırdığı çözünür pedin uyutucu etkisini göstermesini bekliyordu.

Grub, "Bana bu konudan biraz bahseder misin?" diye sordu. Adam aniden gözlerini kırpıştırmaya başladı. "Polis Plazası'nda yeni çekmeceler için lobi faaliyeti içerisinde-

yim... Ben çok susadım. Başka susayan var mı?" Damarlarında dolaşan serumun dondurucu etkisiyle Grub'un vücudu kaskatı kesildi. LEP memuru iki dakika içerisinde kendine gelecekti ve tüm vücut fonksiyonları normale dönecekti. Bilincini yitirdiğini hatırlamayacaktı. Eğer Merv'in şansı varsa, geçen iki dakikanın da farkında olmayacaktı.

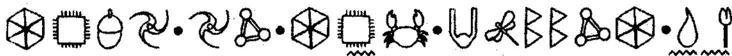
Scant, "Git," diye emretti.

Merv kapıya doğru yöneldi ve Opal'in kapısının üzerindeki tuşlara basarak Doktor Argon'un kişisel şifresini girdi. Merv çalıntı bir ped ile kendi dairesinde saatlerce antrenman yaptığından, şifreyi Argon'dan bile hızlı tuşlamıştı. Argon'un şifresi her hafta değişirdi. Ama Brill kardeşler, Argon rutin kontrollerini yapmaya çıktığında Opal'in kapısının önünde olmaya özen gösteriyordu. Pixieler genellikle, şifrenin tamamını hafta ortasında öğrenmiş olurdu.

Pedin lambası bir kez yeşil yanıp söndü ve kapı açıldı. Opal Koboi, Merv'in önünde havada asılı duruyordu. Bu haliyle, egzotik bir kozaya bürünmüş bir böceğe benziyordu.

Merv, Opal'i el arabasının üzerine doğru eğdi ve çevik bir biçimde hareket edip giysisinin kolunu sıyırdı. Merv, Opal'in kolunda, uyutucu-vericinin yerleştirildiği yerin yara izini buldu. Adam sert kitleyi işaret parmağıyla baş parmağının arasına aldı.

Merv diğer elini kardeşine doğru uzattı. "Bisturi." Scald bisturiyi kardeşine verdi. Merv derin bir nefes aldı ve içinde tuttu. Adam, Opal'in kolunda iki santimlik bir yarık açtı. Merv işaret parmağını deliğin içine soktu ve yarığın içinden elektronik bir kapsül çıkarttı. Silikon kılıfla

kaplanmış kapsül bir ağrı kesici büyüklüğündeydi.

Merv, "Deliği kapat," diye emretti.

Scant yaranın üzerine eğildi ve yarığın iki ucundan baş parmaklarıyla bastırdı.

Pixie, "İyileş," diye fısıldadı. Adamın parmaklarının çevresinde mavi kıvılcımlardan oluşmuş büyülü halkalar dönmeye başladı. Kıvılcımlar yaranın içine doluştu. Birkaç saniye içerisinde kendi kendine kapanmıştı. Geriye kalan tek şey yaranın olduğu yerdeki hafif kızarıklıktı. Bu, Opal'in kolundaki eski yara izine çok benziyordu. Opal'in büyüsü aylar önce tükenmişti. Çünkü büyü gücünü yenileyecek ayini tamamlayabilecek durumda değildi.

Merv, "Bayan Koboi," diye fısıldadı. "Uyanma zamanı. Uyanın, uyanın."

Merv, Opal'i kayışlarından tamamen kurtardı. Baygın pixie, el arabasının kapağı üstüne düştü. Merv kadının yanağına bir tokat patlattı. Opal'in yüzü birazcık kızarmıştı. Kadının nefes alıp verişi hızlandı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

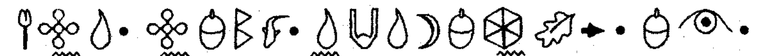
Scant, "Ona şok ver," dedi.

Merv ceketinin iç kısmından LEP'lerin kullandığı vızıltılı coplardan çıkarttı. Pixie copun güç ünitesini çalıştırdı ve Opal'in dirseğine dokundurdu. Opal'in vücudu kasılarak silkelendi. Kadının bilinci yerine geldi. Opal kâbusundan uyandı.

Opal, "Cudgeon," diye bağırdı. "Bana ihanet ettin!"

Merv kadının omuzlarını kavradı. "Bayan Koboi. Biziz. Mervall ve Descant. Zaman geldi."

Opal delice bakışlarını Merv'in üzerine dikti.

Opal derin derin nefes aldı. "Brill?"

"Bu doğru. Merv ve Scant. Gitmeliyiz."

"Gitmek? Ne demek istiyorsunuz?"

Merv telaşlı bir biçimde, "Ayrılmak," dedi. "Yaklaşık bir dakikamız var."

Opal, trans-sonrası sersemliğini üzerinden atmak için başını iki yana salladı. "Merv ve Scant. Gitmeliyiz."

Merv kadının, el arabasının kapağı üzerinden aşağı inmesine yardım etti. "Bu doğru. Klon hazır."

Scant el arabasının altındaki gizli bölmeyi açtı. Yaldızlı kâğıtla mühürlenmiş bölmenin içinde, Opal Koboi'nin kopyası vardı. Klona, Argon Kliniği'ndeki hastaların giydiği elbiselerden giydirilmişti. Klon her bir hücresine kadar Opal'in tıpatıp aynısıydı. Scant klonun yüzündeki oksijen maskesini çekip aldı. Adam klonu gizlendiği yerden çıkarıp kayışlara bağlamaya başladı.

Opal, "Olağanüstü," diye mırıldandı. Kadın parmağının ucuyla klonun derisine dokundu. "Ben bu kadar güzel miyim?"

Merv, "Ah, tabii ki," diye cevap verdi. "Siz daha güzelsiniz."

Opal aniden korku dolu bir çığlık attı. "Aptallar. Gözleri açık. Beni görebiliyor!"

Scant çabucak klonun göz kapaklarını kapadı. "Merak etmeyin, Bayan Koboi. Beyni gördüklerini algılasa bile, kimseye bir şey söyleyemez."

Opal bitkin bir biçimde el arabasının üzerine tırmandı. "Ama gözleri görüntüleri kaydedebiliyor. Foaly'nin aklına görüntüleri gözden geçirmek gelebilir. Şu şeytani yarı insan, yarı at yaratık."

Scant, "Kaygılanmayın Bayan Koboi," dedi. Adam el arabasının gizli bölmesinin kapağını Koboi'nin üzerine kapattı. "Kısa süre sonra, Foaly'nin kaygılanması gereken o kadar çok şey çıkacak ki, en son düşüneceği şey klonun gözlerine kaydedilmiş görüntüleri gözden geçirmek olacaktır."

Opal oksijen maskesini yüzüne taktı. "Sonra." Plastik maskenin altından Opal'in boğuk sesi duyuldu. "Bunları sonra konuşuruz."

Bitkin düşmüş Koboi doğal uykusuna daldı. Opal'in güçlenmiş bilincini geri kazanması saatler sürebilirdi. Bu kadar uzun süreli bir komadan sonra, Opal bir daha asla eskisi kadar zeki olmayabilirdi.

Merv, "Saat?" diye sordu.

Scant ay saatine baktı. "Otuz saniyemiz kaldı."

Merv kayışları bağladıktan sonra alnında biriken teri silmek için kısa bir süre durakladı. Adam eline aldığı bisturi ile, bu kez klonun kolunda bir yarık açtı ve uyutucu-veriiciyi yerine yerleştirdi. Scant büyülü kıvılcımlar saçarak yarayı kapatırken, Merv temizlik malzemelerini el arabasının gizli bölmesinin üzerine dizdi.

Scant sabırsızca olduğu yerde sallanmaya başladı. "Sekiz saniye, yedi. Tanrılar biliyor ya, bir daha asla birini hastaneden kaçırmak için yerine bir klon yerleştirmeyeceğim."

Merv arabayı küçük tekerlekleri üzerinde döndürüp, odadan dışarıya çıkarttı.

"Beş ... dört ..."

Scant son bir kez odayı gözden geçirdi. Her şeyin eski-

si gibi olduğundan emin olmak istiyordu.

"Üç ... iki ..."

Dışarıya çıktılar ve kapıyı kapattılar.

"Bir ..."

Onbaşı Grub'un omuzları bir anlığına çöktü, sonra çabucak kendine geldi.

"Hey... Neler oluyor? Ben çok susadım! Beden başka susayan var mı?"

Merv gece görüş gözlüğünü el arabasının içinde bir yere tıktı. Adamın alnından akan terler gözlerini yakmaya başlamıştı. "Buradaki hava yapıyor. Sürekli su kaybediyoruz. Korkunç baş ağrılarına sebep olabiliyor."

Grub kemerli burnunu çimdikledi. "Bana da aynı şeyler oluyor. Işıklar gelir gelmez bir şikâyet mektubu yazacağım."

Işıklar birkaç kez yanıp söndükten sonra geri geldi. Koridordaki lambalar teker teker yanmaya başladı.

Scant sırıtarak, "İşte elektrik de geldi," dedi. "Panik sona erdi. Belki de artık elektrik devrelerini yenilerler, öyle değil mi kardeşim?"

Koridorun diğer tarafından Doktor Argon göründü. Argon, Koboi'nin odasına doğru koşturdu. Adam neredeyse lambaların sırayla yanma hızına ayak uyduracaktı.

Merv, "Bacağın daha iyi mi, Jerry?" diye sordu.

Argon pixieleri görmezden geldi. Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve nefes nefese kalmıştı.

"Onbaşı Kelp." Argon derin bir nefes almak için duraksadı. "Koboi nasıl? Sakın..."

Grub gözlerini devirdi. "Sakin olun, Doktor. Bayan Koboi bıraktığınız yerde asılı duruyor. İsterseniz kendiniz bakın."

Argon avuçlarını duvara yasladı ve plazma ekrandaki değerleri gözden geçirdi.

"Tamam. Hiçbir değişim yok. En ufak bir değişim yok. İki dakikalık bir aradan sonra her şey normal."

Grub, "Size söylemiştim," dedi. "Hazır siz buradayken, sizinle baş ağrılarım hakkında konuşmam gereken şeyler var."

Argon adamı bir kenara itti. "Bir pamuk topuna ihtiyacım var. Scant, sende var mı?"

Scant ceplerini gözden geçirdi. "Üzgünüm Jerry, bende yok."

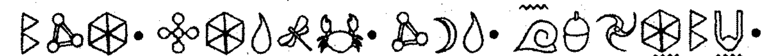
Jerbal Argon, "Bana Jerry deme," diye kükredi ve el arabasının kapağını yerinden sökercesine açtı. "Buralarda bir yerlerde pamuk topları olmalı." Adamın alnına düşen ince telli saçları, terden sırılsıklam olmuştu. "Tanrı aşkına, bir hademenin arabasında birkaç pamuk topu bulunmalı." Argon el arabasının içindekileri karıştırırken, gizli bölmeye sürtündü.

Adam gizli bölmeyi veya casus ekranları bulmadan, Merv adamı dirseğiyle itekleyerek arabanın yanından uzaklaştırdı. "İşte burada, Doktor." Merv'in elindeki tüpün içinde pamuk topları vardı. "Bununla bir aylık pamuk ihtiyacınızı karşılayabilirsiniz. Dilediğiniz gibi kullanın."

Argon tüpün içinden bir pamuk topu aldı ve kalanı Merv'e geri verdi.

Argon kişisel şifresini tuşlarken, "DNA asla yalan söylemez," diye mırıldandı. "DNA asla yalan söylemez."

Doktor telaşlı bir biçimde odaya girdi ve pamuk goncasını klonun ağzının içine değdirdi. Brill kardeşler nefesle-

rini tutmuşlardı. İkizler, bunlar yaşanmadan kliniğin dışına çıkmış olmayı ümit ediyorlardı. Argon pamuk goncasının ucunu süngerden algılayıcıya değdirdi. Birkaç saniye sonra, küçük plazma ekranda Opal Koboi'nin ismi belirdi.

Argon iç geçirdi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Adam utangaç bir yüz ifadesiyle kendisini izleyenlere doğru baktı. "Özür dilerim. Panik yaptım. Eğer Koboi'yi kaybedersek klinik çok zor duruma düşer. Sanırım biraz paranoyaklaşmaya başladım. Yüzler değiştirilebilir ama..."

Merv ve Scant, "DNA asla yalan söylemez," diyerek doktorun cümlesini tamamladılar.

Grub video gözlüklerini yeniden çalıştırdı. "Sanırım Doktor Argon'un kısa bir tatile ihtiyacı var."

Merv kıs kıs güldü. "Bunu sen mi söylüyorsun?" Adam el arabasını bakım asansörüne doğru itmeye başladı. "Her neyse, artık gitmeliyiz kardeşim. Güç kesintisinin kaynağını bulmamız gerekiyor."

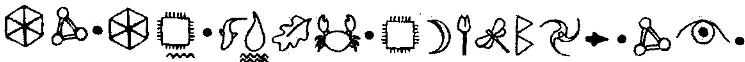
Scant kardeşini takip etti. "Sorun nereden kaynaklanmış olabilir?"

"Önsezilerime güven. Önce park yerine bakalım, sonra da bodrum katına bakarız."

"Nasıl istersen. Sonuçta, sen benden daha büyüksün."

Merv, "Ve daha akıllıyım," diye ekledi. "Bunu asla unutma."

Pixieler koridorda yürümeye devam etti. Brill kardeşlerin birbirleriyle şakalaşıyor olması, dizlerinin titreyip kalplerinin yerinden çıkacakmış gibi attığı gerçeğini gizliyordu. Ancak asit bombalarının izlerini yok ettikten sonra,

kamyonetlerine binip evlerine doğru yol alırken rahat bir nefes alabileceklerdi.

Merv, Scant ile beraber kaldığı apartman dairesine ulaşınca, Koboi'yi gizlendiği yerden çıkarttı. Brill kardeşlerin, Opal'in IQ'sunun düşmüş olabileceğiyle ilgili korkuları çabucak yok oldu. İşverenlerinin gözleri parlak ve tetikteydi.

Koboi titreyerek gizli bölmeden dışarıya çıktı. "Beni ayağa kaldırın." Kadının zihni kusursuz bir biçimde çalışıyor olmasına karşın, kaslarının normale dönmesi için elektrikli masaj aletinde birkaç gün geçirmesi gerekebilirdi.

Merv kadının alçak kanepeye oturmasına yardım etti. "Her şey hazır. Fonlar, cerrah, her şey."

Opal kahve masasının üzerindeki su dolu sürahiyi kafasına dikerek kana kana su içti. "Güzel, güzel. Düşmanlarımdan haber var mı?"

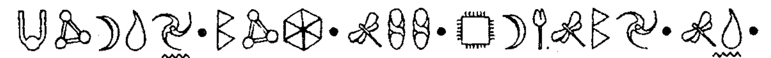
Scant ağabeyinin yanında duruyordu. İki kardeş birbirlerine çok benziyorlardı. Tek belirgin fark, Merv'in alnının biraz daha geniş olmasıydı. Daha zeki olan Merv'di.

"Sizin istediğiniz gibi, onları gözetim altında tuttuk."

Opal sürahiyi masanın üzerine koydu. "İstek?"

Scant, "Emrettiğiniz gibi," diye kekeledi. "Tabii ki emirleriniz dışına çıkmadık. Bunu söylemeye çalışmıştım."

Koboi gözlerini kısıp Brill kardeşlere doğru baktı. "Umarım Brill kardeşler, ben uyurken kendi başlarına buyruk hareket etmemişlerdir."

Scant kadını selamlarcasına hafifçe öne doğru eğildi. "Hayır, hayır, Bayan Koboi. Biz hizmet etmek için varız. Sadece hizmet etmek için."

Opal, "Evet," diye onayladı. "Ve hizmet ettiğiniz sürece yaşarsınız. Şimdi, düşmanlarıma gelelim. Umarım mutlu ve iyidirler."

"Ah, evet. Julius Root, LEP Komutanı olarak gücünü arttırıyor. Kurula aday gösterildi."

Opal'in yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Kurul. Çöküşe giden uzun yol. Ya Holly Short?"

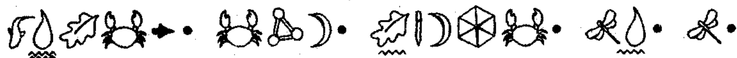
"Aktif göreve geri döndü. Siz komaya girdiğinizden beri altı keşif görevini başarıyla tamamladı. Holly'nin ismi, binbaşılığa terfi edecekler listesine girdi."

Scant, "Kentaur Foaly, her zamanki iğrenç yaşamını sürdürüyor," diye devam etti. "Sanırım özellikle ... "

Opal bir elini havaya kaldırıp adamın cümlesini yarıda kesti. "Hayır. Şimdilik Foaly'ye hiçbir şey olmayacak. Onu yenmek için aklımı kullanmalıyım. Hayatımda iki kez kurnazlıkla alt edildim. İkisinde de beni yenilgiye uğratan Foaly oldu. Foaly'yi öldürmek için zekice bir plana ihtiyacım yok. Ben onun dövülmesini, küçük düşürülmesini ve yalnız kalmasını istiyorum." Opal hevesli bir biçimde ellerini ovuşturdu. "Sonra onu kendi ellerimle öldürebilirim."

"Artemis Fowl'un kimlerle iletişim kurduğunu takip ediyoruz. Öyle görünüyor ki, son bir yılın büyük bir kısmını belirli bir tabloyu arayarak geçirdi. İz sürerek, tablonun Münih'te olduğunu öğrendik."

"Bir tablo mu? Gerçekten mi?" Opal'in zihnindeki çarklar işlemeye başladı. "Öyleyse, Artemis tabloyu bulmadan

biz bulalım. Belki de sanat eserine biz kendimiz bir şeyler ekleyebiliriz."

Scant başıyla onayladı. "Evet. Sorun değil. Bu akşam giderim."

Opal, güneşin altında uzanan bir kedi gibi kanepeye boylu boyunca yattı. "Güzel. Bu, çok güzel bir gün olacak. Şimdi, cerrahı gönderin."

Brill kardeşler birbirleriyle göz göze geldi.

Mervall tedirgin bir ses tonuyla, "Bayan Koboi?" dedi.

"Evet, sorun nedir?"

"Cerrah! Böyle bir operasyondan büyüyle bile geri dönüş yoktur. Bunu istediğinizden emin misiniz? Bir kez daha düşünseniz."

Opal yattığı yerde doğruldu. Kadının yanakları öfkesinden kıpkırmızı kesilmişti.

"Düşünmek! Bu konu hakkında düşünmem hoşunuza mı gidecek? Son bir senedir ne yaptığımı sanıyorsunuz? Düşünüyordum! Günde yirmi dört saat düşünüyordum. Büyü umurumda bile değil. Geçen sefer büyü kaçmama yardımcı olmadı. Bilimden yardım aldım. Benim büyüm bilim olacak. Şimdi, bana ahkam kesmeyi bırak Merv. Yoksa ağabeyini bir çocuğa dönüştürürüm. Anlaşıldı mı?"

Merv dehşete kapılmıştı. Daha önce Opal'i bu kadar öfkeli görmemişti. Koma, kadını değiştirmişti.

"Evet, Bayan Koboi."

"Şimdi, cerrahı çağırın."

"Hemen, Bayan Koboi."

Opal yeniden kanepeye uzandı. Yakında dünyadaki her şey düzelecekti. Düşmanları ya ölecek, ya da gözden düşe-

cekti. Her şey sona erdikten sonra kendisine yeni bir yaşam kurabilirdi. Koboi sivri kulaklarının uçlarını ovaladı. Opal nasıl görüneceğini merak ediyordu? Acaba insana mı benzeyecekti?

BÖLÜM 2: HIRSIZ PERİ

Münih, Almanya, Günümüz

HIRSIZLARIN kendilerine özgü bir folkloru vardır. Acemi soygunların ve ölüme meydan okuyan hırsızlıkların hikâyeleri. Bu efsanelerden birinde, duvarlara tırmanan Mısırlı hırsız Faisil Mahmut'un hikâyesi anlatılır. St. Peter Bazilikasını ziyaret eden piskoposun asasını çalmayı amaçlayan Faisil, bazilikanın kubbesine tırmanarak kendini aşağıya sallandırmayı planlar.

Bir başka hikâye, Kızıl Mary Keneally isimli bir kadının cesaretinden bahseder. Bir düşes gibi giyinen Mary, fark edilmeden İngiltere Kralı'nın taç giyme törenine sızmıştı. Saray böyle bir olayın yaşandığını reddediyordu. Ama sağda solda yapılan müzayedelerde, Londra Kulesi'ndekine çok benzeyen bir taç görebilirdiniz.

En heyecan verici efsanelerden biri, kayıp Hervé şahe-

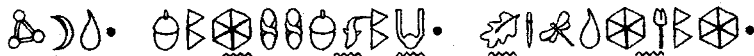

seriyle ilgili olandır. Her ilkokul öğrencisi, Pascal Hervé'nin bir Fransız empresyonisti olduğunu bilir. Hervé olağanüstü güzellikte peri resimleri çizmiştir. Bütün sanat evi sahipleri, Hervé'nin tablolarının Van Gogh'un tablolarından sonra en değerli eserler olduklarını bilir. Tabloların fiyatları 50 milyon euro civarındadır.

Hervé'nin Peri Halkı serisi, on beş resimden oluşur. On tanesi Fransız müzelerindedir. Beş tanesiyse kişisel koleksiyonların bir parçasıdır. Ama söylentilere göre bir resim daha vardır. Suçluların casusluk ağında on altıncı Hervé tablosunun varlığı fısıldanır. Tablonun ismi *Hırsız Peri*'dir. Tabloda bir çocuğu kaçıran hırsız peri betimlenmiştir. Efsaneye göre Hervé, tabloyu Şanzelize'de tanıştığı güzel bir Türk kızına hediye etmiştir.

Kız, Hervé'nin kalbini kırmıştır ve tabloyu yirmi franka bir İngiliz turiste satmıştır. Birkaç hafta içerisinde, resim İngiliz turistin evinden çalınmıştır. O günden bu yana, resim dünyanın dört bir yanındaki kişisel koleksiyonların en çok aranan parçası olmuştur. Hervé'nin şaheseri olduğu için, *Hırsız Peri'nin* on beş kez çalındığına inanılır. Ama bu hırsızlıkları diğer hırsızlıklardan ayıran temel nitelik, ilk hırsızın tabloyu kendisine saklamış olmasıdır. Aynı şey diğer hırsızlar için de geçerlidir.

Hırsız Peri'ye sahip olmak, dünyanın dört bir yanındaki hırsızlar için bir tutkudur. Sadece birkaç düzine insan tablonun varlığından haberdardır ve sadece birkaç kişi yerini bilir. Turner Ödülleri sanatçılar için ne kadar önemliyse, tablo da hırsızlar için o kadar önemlidir. Kayıp tabloyu çalmayı başaran hırsız, zamanının üstadı kabul edilir. Birçoğu bu meydan okumanın farkında değildir. Ama bilenler için bu konu çok önemlidir.

Doğal olarak, Artemis Fowl da *Hırsız Peri* tablosunun varlığından haberdardı. Kısa süre önce, tablonun nerede olduğunu da öğrenmişti. Bu, yeteneklerini test etmek için karşı koyulmaz bir fırsattı. Eğer bu tabloyu çalmayı başarırsa, tarihte bu tabloyu çalmayı başaran en genç hırsız olacaktı.

Artemis'in dev koruması Kâhya, genç efendisinin son projesinden hoşnut kalmamıştı.

Kâhya kendine özgü bas sesiyle, "Bundan hoşlanmadım, Artemis," dedi. Adamın ses tonu çok ciddiydi. "İçgüdülerim, bunun bir tuzak olduğunu söylüyor."

Artemis Fowl avuç içi bilgisayar oyununun pilini değiştirdi.

On dört yaşındaki İrlandalı çocuk, "Tabii ki tuzak," dedi. "*Hırsız Peri* yıllardır hırsızları tuzağa düşürmüştür. Bu işi ilginç kılan da bu."

Artemis ve koruması, kiraladıkları Hummer H2 ile Münih'in Marienplatz meydanında dolaşıyorlardı. Askeri araç Artemis'in tarzına uygun değildi ama kendilerini göstermeye çalıştıkları insanların tarzıyla uyumluydu. Artemis arka koltukta oturuyordu ve her zamanki siyah üniforması yerine sıradan gençlerin giydiği kıyafetlere büründüğü için kendini komik buluyordu.

Eşofman üstünün fermuarını çekerken, "Bu kıyafet tam anlamıyla bir saçmalık," dedi. "Su geçirmez özelliği olmayan bir başlığın anlamı ne ki? Bu armalar da neyin nesi? Ayaklı bir reklam tabelası gibi görünüyorum. Ayrıca bu

pantolon üzerime oturmuyor. Üzerimden düşecek gibi duruyor."

Kâhya dikiz aynasından Artemis'e bakıp gülümsedi. "Bence çok şıksınız. Ancak tabii ki Juliet burada olsaydı *kötü* göründüğünüzü söylerdi!"

Kâhya'nın genç kız kardeşi Juliet, güreşçilerden oluşan Meksikalı bir grupla beraber Amerika'nın dört bir yanını turluyordu. Kızın ringlerdeki ismi, 'Yeşim Prenses'ti.

Artemis, "Kendimi kesinlikle *kötü* hissediyorum," diye itiraf etti. "Bu ayakkabılara ne demeli? On santimetre kalınlığında tabanı olan bir ayakkabıyla nasıl hızlı koşabilirim? Kendimi, uzun ayakların üzerinde yürüyen akrobatlar gibi hissediyorum. Doğruyu söylemek gerekirse Kâhya, otele adım attığımız anda bu elbiselerden kurtulacağım. Kendi kıyafetlerimi özledim."

Kâhya, Uluslararası Banka'nın bulunduğu Im Tal'a doğru yöneldi.

"Artemis, eğer kendini iyi hissetmiyorsan, bu operasyonu erteleyebiliriz."

Artemis cep bilgisayar oyununu çantasına koyup fermuarını kapattı. Çantanın içerisinde o yaştaki gençlerin kullandığı tipik eşyalar vardı.

"Kesinlikle olmaz. Bu şans için aylarca hazırlık yaptık."

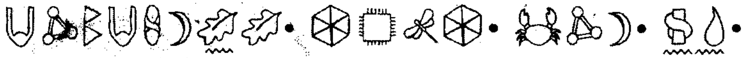
Üç hafta önce Artemis, üçüncü sınıf öğrencilerinin Avrupa Okulları Fuarı için Münih'e geziye götürülmeleri şartıyla, Bartleby Genç Centilmenler Okulu'na yüklü bir miktar bağışta bulunmuştu. Okul müdürü bağışı yapanın dileğini yerine getirmekten mutluydu. Şimdi de, diğer öğrenciler Münih Olimpiyat Stadı'ndaki fuarda teknolojik mucizeleri seyrederken, Artemis, Uluslararası Banka'ya gidiyordu. Okulun müdürü Guiney'e göreyse, Kâhya, kendini iyi hissetmeyen bir öğrenciyi otele geri götürüyordu.

"Crane & Sparrow büyük ihtimalle tablonun yerini yılda birkaç kez değiştiriyordur. Ben olsam, öyle yapardım. Bu durumda altı ay sonra nerede olacağını nasıl bileceğiz?"

Crane & Sparrow, hırsızlık ve çalıntı eşya alım satımıyla uğraşan İngiliz avukatların, kara para aklamak için kullandığı bir paravan şirketti. Artemis uzun süredir *Hırsız Peri*'nin şirketin elinde olduğundan şüpheleniyordu. Artemis'in şüphelerini, Crane & Sparrow'u izlemek için tutulan bir özel dedektif doğrulamıştı. Dedektif şirketin bir tablo tüpünü Uluslararası Banka'ya taşıdığını rapor etmişti. Söz konusu tablo, muhtemelen *Hırsız Peri*'ydi.

Genç İrlandalı, "Yetişkin bir erkek olana kadar bir daha bu fırsatı yakalayamayabilirim," diye konuşmasına devam etti. "Bu kadar uzun süre beklemenin bir faydası olmaz. Franz Herman tabloyu on sekiz yaşında çalmıştı. Bu rekoru kırmam gerekiyor."

Kâhya iç geçirdi. "Söylentiye göre Herman tabloyu 1927'de çaldı. Adam sadece bir evrak çantasını kapıp kaçtı. Artık işler eskisi kadar kolay değil. Gündüz vakti, dünyanın en güvenli bankalarından birinin özel kasasını açmak zorundayız."

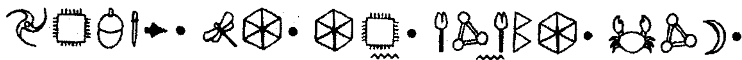
Artemis Fowl gülümsedi. "Evet. Birçoğu bunun imkânsız olduğunu düşünür."

Kâhya, "Bence haklılar," diye onayladı. Hummer'ı park edecek bir yer arıyordu. "Birçok aklı başında insan öyle düşünür! Özellikle de bir okul gezisinde olanlar."

CCTV'nin görüntülediği lobinin döner kapılarından geçerek bankaya girdiler. Kâhya, Artemis'in önünde yürüyordu. Adam altın damarlı mermer zeminin üzerinde kararlı adımlar atarak danışmaya doğru yöneldi. Artemis adamın hemen arkasındaydı ve CD çalarından gelen müziğe eşlik edercesine başını sallıyordu. Aslında CD çalar boştu. Aynalı güneş gözlüğü Artemis'in gözlerini gizliyor, o da bu sayede, fark edilmeden bankanın içini gözden geçirebiliyordu.

Uluslararası Banka, İsviçre'deki bankalar da dahil olmak üzere dünyanın en güvenli kişisel kasalarına sahip olmasıyla ünlüydü. Söylentiye göre, eğer Uluslararası Banka'nın kişisel kasaları açılıp içindekiler yere saçılırsa, dünyadaki zenginliklerin belki de onda biri mermer zeminin üzerinde yatıyor olurdu. Mücevherler, hâmiline çekler, nakit para, senetler, sanat eserleri, ki bu eserlerin yarısından fazlası gerçek sahiplerinden çalınmıştı. Artemis şimdilik bunlarla ilgilenmiyordu. Belki bir dahaki sefere.

Kâhya danışmanın önünde durdu. İri yarı adam bilgisayar monitörlerini gölgeledi. Monitörün başında oturan zayıf adam, şikâyet etmek istercesine kafasını kaldırdı. Sonra

bundan vazgeçti. Kâhya'nın cüssesi, adamı görenler üzerinde böyle bir etkiye sahipti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Herr ...?"

Kâhya akıcı bir Almanca ile, "Lee," diye cevap verdi. "Albay Xavier Lee. Kişisel kasamı açtırmak istiyorum."

"Evet, Albay. Tabii ki. İsmim Bertholt ve bugün size ben yardımcı olacağım." Bertholt bir eliyle bilgisayardan Albay Xavier Lee'nin dosyasına bakarken, diğer elindeki kalemi küçük bir sopa gibi parmaklarının arasında çeviriyordu. "Sıradan güvenlik prosedürlerini yerine getirmemiz gerekiyor. Pasaportunuzu alabilir miyim?"

Kâhya, "Tabii ki," diye cevap verdi. Cebinden çıkarttığı Çin Halk Cumhuriyeti pasaportunu masanın üzerine koydu. "Güvenlik prosedürlerinin eksiksiz yerine getirildiğini görmek isterim."

Bertholt pasaportu ince parmaklarının arasına aldı. Önce fotoğrafı inceledi, ardından pasaportu tarayıcıya yerleştirdi.

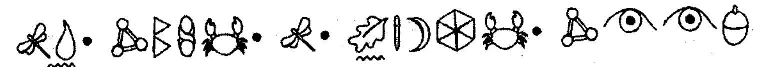
Kâhya, Artemis'e doğru döndü. "Alfonse," diye bağırdı. "Kıpırdanmayı bırak ve buraya gel, evlat. Bazen kendini bırakıp öyle kambur yürüyorsun ki, omurganın olmadığını düşünüyorum."

Bertholt'un yüzündeki gülümsemenin samimiyetsizliğini, yeni yürümeye başlayan bir çocuk bile anlayabilirdi.

"Alfonse, sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Artemis aynı ikiyüzlülükle cevap verdi. "Ahbap."

Kâhya başını iki yana salladı. "Oğlumun, kendi dünyasının dışında kalanlarla iletişimi zayıftır. Orduya katılacağı günü dört gözle bekliyorum. O zaman, bu tavırlarının altında bir erkeğin gizli olup olmadığını göreceğiz."

Bertholt, Kâhya'nın duygularına katılırcasına başıyla onayladı. "Benim de bir kızım var. On altı yaşında. Kızımın telefon konuşmalarına bir haftada harcadığı para, ailenin bir aylık yiyecek içecek masrafından daha fazla."

"Gençler işte, hepsi aynı."

Bilgisayar bipledi.

"Ah, evet, pasaportunuz onaylandı. Şimdi tek ihtiyacım olan bir imzanız." Bertholt dijital yazı tahtasını masanın üzerinde kaydırdı. Yazı tahtasının yanındaki ipin ucuna bir dijital kalem bağlanmıştı. Kâhya kalemi alıp tahtanın üzerine imzasını attı. İmza, sistemde saklı imzayla uyumluydu. Tabii ki uyumlu olacaktı. Orijinal imza, Kâhya'nın kendisine aitti. Albay Xavier Lee, korumanın yıllar boyunca kullandığı sahte kimliklerden sadece biriydi. Her ne kadar üzerindeki detaylar değiştirilmiş de olsa, pasaport gerçekti. Kâhya yıllar önce bu pasaportu, Rio de Janerio'da Çinli bir diplomatın sekreterinden satın almıştı.

Bilgisayar yeniden bipledi.

Bertholt, "Tamam," dedi. "Gerçekten söylediğiniz kişisiniz. Kiralık kasaların olduğu yere kadar size eşlik edeceğim. Alfonse da bizimle gelecek mi?"

Kâhya doğruldu. "Kesinlikle. Onu burada bırakırsam, mutlaka başını belaya sokar."

Bertholt espri yapmaya çalıştı. "Başını belaya sokmak için doğru yerde, Albay."

Artemis, "Çok komiksin, ahbap," diye mırıldandı. "Belki de, kendine ait bir gösterin olmalı."

Bertholt'un ne demek istediği gayet açıktı. Binanın dört

bir yanında silahlı güvenlik görevlileri vardı. Uygunsuz bir durum olduğunu sezerlerse, stratejik noktalara giderek binanın bütün çıkışlarını tutarlardı.

Bertholt çelik asansöre kadar Kâhya ve oğluna yol gösterdi. Adam elindeki kimlik kartını kapının üzerindeki kameraya doğru uzattı.

Banka memuru Artemis'e göz kırptı. "Burada özel bir güvenlik sistemi kurulu, genç adam. Her şey çok heyecan verici."

Artemis, "Biliyorum. Sanırım kendimden geçeceğim," dedi.

Kâhya, "Tavırlarına çekidüzen ver, evlat," diyerek Artemis'i azarladı. "Bertholt sadece sohbet etmeye çalışıyor."

Bertholt, Artemis'in alaycı tavırlarına karşı kayıtsız kalmayı tercih etti. "Belki de büyüdüğün zaman burada çalışmak istersin, öyle değil mi Alfonse?"

Artemis'in yüzünde bankaya girdiğinden beri ilk defa samimi bir gülümseme belirdi. Nedendir bilinmez, Artemis'in gülümsemesi Bertholt'un tüylerini diken diken etti. "Biliyor musun, Bertholt? Sanırım en iyi işlerim bankalarda olacak."

Gergin sessizlik kameranın altındaki küçük hoparlörden gelen sesle bozuldu.

"Evet, Bertholt, sizi görüyoruz. Buraya kaç kişi geliyor?"

Bertholt, "İki," diye cevap verdi. "Bir anahtar sahibi, bir de çocuk. Aşağıya inip kutularını açacaklar."

Asansörün kapısı kendiliğinden açılınca, çelikten yapılmış kübik kabini ortaya çıktı. İçinde panel veya düğme yoktu. Sadece bir köşeye yerleştirilmiş bir kamera vardı.

İçine girdiler ve asansör kendiliğinden çalıştı. Artemis, aletin aşağıya inmeye başlamasıyla birlikte Bertholt'un yumruklarını sıktığını fark etti.

"Hey, Bertholt? Sorun nedir? Bu sadece bir asansör."

Bertholt gülümsemeye çalıştı. Adamın bıyıkları altından dişlerinin parıltısı göze çarptı. "Hiçbir şeyi gözden kaçırmıyorsun, öyle değil mi, Alfonse? Kapalı mekânlardan hoşlanmam. Ayrıca burada bir düğme bile yok. Uzaktan kumanda ediliyor. Eğer bir sorun çıkarsa, bizi kurtarmaları için güvenlik görevlilerine güvenmek zorundayız. Bu şey teorik olarak hava geçirmez. Ama ya nöbetçi kalp krizi geçirirse veya kahve molası verdiyse? Hepimiz..."

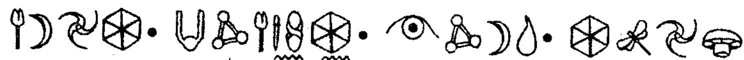
Banka memurunun sinirli konuşması asansör kapısının tıslamasıyla yarıda kesildi. Kişisel kasaların bulunduğu kata inmişlerdi.

Bertholt, "İşte geldik," dedi. Adam cebinden çıkarttığı kâğıt mendille alnındaki teri sildi. Kâğıt mendilin bir parçası adamın alnındaki endişeli çizgilere yapıştı. Adamın alnındaki kâğıt mendil, bir klimanın esintisinde kalmış rüzgâr hortumları gibi havada uçuşuyordu. "Görüyorsunuz ya, güvendeyiz. Endişelenmemizi gerektiren bir durum yok." Adam sinirli bir kahkaha attı. "Önden buyurmaz mısınız?"

Asansörün kapısının önünde iriyarı bir güvenlik görevlisi dikiliyordu. Artemis adamın belindeki silahın ve boynundaki kulaklık kordonunun farkına vardı.

"Hoş geldin, Bertholt. Hâlâ tek parçasın. Bir kez daha."

Bertholt alnına yapışmış kâğıt mendil parçasını çekip aldı. "Evet Kurt, hâlâ tek parçayım. Sesindeki küçümsemeyi fark etmediğimi sanma."

Kurt iç geçirdi. Adamın nefes verişi esnasında, dudakları kanat çırpma sesini andıran bir ses çıkarttı. Güvenlik görevlisi Kâhya'ya doğru döndü. "Lütfen, korkak taşralı dostumu mazur görün," dedi. "Örümceklerden asansörlere kadar her şeyden korkar. Yataktan kalkıp buraya geliyor olmasına bile şaşırıyorum... Şimdi, sarı karenin üzerinde durup kollarınızı göğüs seviyesine kadar havaya kaldırabilir misiniz?"

Çelik zeminde sarı bantla çevrelenmiş bir kare vardı. Kâhya karenin üzerine bastı ve kollarını havaya kaldırdı. Kurt bir gümrük memurunu bile utandıracak kadar detaylı bir biçimde Kâhya'nın üzerini aradıktan sonra, Kâhya'ya metal detektörüne doğru yürümesini işaret etti.

Yüksek sesle, "Adam temiz," dedi. Klapasındaki mikrofon, sesini güvenlik kabinine iletmiş olmalıydı.

Kurt, "Sıra sende evlat," dedi. "Aynısını sana da yapmak zorundayım."

Artemis adamın emrine itaat etti ve sarı karenin üzerine bastı. Genç adam kollarını göğüs seviyesine kadar kaldırmaya bile tenezzül etmedi.

Kâhya, Artemis'e doğru ters bir bakış attı. "Alfonse! Adamın dediğini yapsan olmaz mı? Orduda böyle bir davranışın cezası tuvaletleri temizlemek olurdu."

Artemis, Kâhya'ya doğru ters bir bakış attı. "Evet *Albay* ama şu anda kışlada değiliz, öyle değil mi?"

Kurt, Artemis'in sırtına asılı çantayı aldı ve içindekileri karıştırmaya başladı.

Sertleştirilmiş plastikten bir iskelet çıkarttı. "Bu da neyin nesi?" diye sordu.

Artemis iskeleti adamın elinden aldı ve üç çevik hamlede katladı. "Bu bir scooter, ahbap. Mutlaka duymuşsundur. Bununla seyahat etmek nefes aldığımız havayı kirletmiyor."

Kurt scooter'ı Artemis'in elinden aldı. Tekerleklerini döndürüp, bağlantı yerlerini inceledi.

Artemis'in yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "Tabii ki, aynı zamanda bir lazer kesici. Böylece kasalarınızı açabilirim."

Kurt, "Gerçekten çok kurnazsın, evlat," diye hırladı. Adam scooter'ı çantanın içine geri koydu. "Peki bu nedir?"

Artemis bilgisayar oyununu çalıştırdı. "Bu bir gameboy. Gençler yetişkinlerle sohbet etmek zorunda kalmasınlar diye icat edilmiş."

Kurt, Kâhya'ya doğru baktı. "Bu çocuk tam bir cevher, efendim. Keşke benim de böyle bir oğlum olsa." Adam, Artemis'in belindeki anahtarları şıngırdattı. "Bunlar ne?"

Artemis kafasını kaşıdı. "Eh... Anahtarlar?"

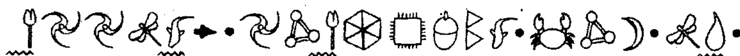
Kurt, sesli bir biçimde dişlerini gıcırdattı. "Anahtar olduklarını biliyorum, evlat. Neyi açıyorlar?"

Artemis omzunu silkti. "Ivır zıvır. Çekmecemi. Scooter'ımın ve birkaç günlüğün kilidini. Ivır zıvır."

Güvenlik görevlisi anahtarları inceledi. Bunlar sıradan anahtarlardı ve karmaşık kilitleri açamazlardı. Ama banka kurallarına göre içeriye anahtar sokulması yasaktı. Metal detektörden geçerken sadece kasa anahtarının taşınmasına izin verilirdi.

"Özür dilerim. Anahtarlar burada kalacak." Kurt anahtarlığın halkasını açtı ve anahtarları düz bir tepsinin içine koydu. "Dışarı çıkarken geri alabilirsin."

"Şimdi gidebilir miyim?"

Kurt, "Evet," diye cevap verdi. "Lütfen git ama önce çantanı babana ver."

Artemis çantasını metal detektörünün yanından Kâhya'ya uzattı. Artemis metal detektöründen geçince alet sinyal verdi.

Kurt sabırsızca çocuğun yanına yürüdü. "Üzerinde metal bir şeyler var mı? Kemer tokası? Madeni para?"

Artemis alay edercesine güldü. "Para mı? Keşke olsaydı."

Kurt'ün yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "O zaman detektör niye öttü?"

Artemis, "Sanırım ben biliyorum," diye cevap verdi. Genç adam işaret parmağıyla üst dudağını havaya kaldırdı. Artemis'in dişlerine metal tel takılıydı.

Kurt, "Diş telleri. Bu, her şeyi açıklıyor," dedi. "Detektör aşırı hassastır."

Artemis parmağını dudağından çekti. "Telleri çıkartmamı ister misin? Dişlerimden sökeyim mi?"

Kurt, Artemis'in önerisini gözden geçirdi. "Hayır. Sanırım yeterince güvendeyiz. Artık gidebilirsin. Ama hareketlerine dikkat et. Burası oyun sahası değil." Kurt durdu ve kafasının üzerindeki kamerayı işaret etti. "Unutma. Seni izliyor olacağım."

Artemis küstah bir biçimde, "İstediğin her şeyi izleyebilirsin," dedi.

"İzleyeceğim evlat. Kapılardan birine tükürmek gibi, en ufak bir hatanda, seni buradan dışarıya çıkartırım. Zorla da olsa."

Bertholt, "Tanrı aşkına, Kurt," diye araya girdi. "Bu kadar abartma. Bunların televizyon kameraları olmadığını biliyorsun."

Bertholt kasa-dairesinin kapısına kadar misafirlere eşlik etti. "Kurt'ün tavırlarından dolayı özür dilerim. Özel kuvvetler sınavında başarısız oldu ve kendini burada buldu. Bazen ortamın biraz olsun hareketlendiğine şahit olmak için, buranın soyulduğunu görmekten mutlu olacağını düşünüyorum."

Yuvarlak kapı çelikten yapılmıştı ve çapı en az beş metreydi. Büyüklüğüne rağmen, Bertholt'un dokunuşuyla kapı kolayca açıldı.

Banka memuru, "Mükemmel bir dengesi var," diye açıkladı. "Bir çocuk bile bu kapıyı açabilir. Ama beş buçukta kapatılır. Doğal olarak kasa dairesinin zaman kilidi var. Kimse kapıyı ertesi gün sabah sekize kadar açamaz. Banka genel müdürü bile."

Kasa dairesinin kapısının ardında, farklı şekillerde ve boyutlarda kiralık kasalar vardı. Çelikten yapılmış kasalar yan yana dizilmişti. Her bir kasanın ön yüzünde dikdörtgen şeklinde bir anahtar deliği vardı. Anahtar delikleri optik ışıklarla çevrelenmişti. Şimdilik bütün ışıklar kırmızıydı.

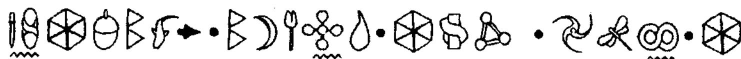
Bertholt cebinden bir anahtar çıkarttı. Anahtar çelik bir kablo ile adamın kemerine bağlıydı.

"Tabii ki, anahtarların tek önemli niteliği şekilleri değildir." Adam anahtarı bir ana deliğe soktu. "Kilitler bir mikroçip tarafından kontrol edilir."

Kâhya cüzdanından benzer bir anahtar çıkarttı. "Hazır mıyız?"

"Ne zaman isterseniz, efendim."

Kâhya yedi yüz numaralı kiralık kasayı bulana kadar parmaklarını rafların üzerinde gezdirdi. Adam anahtarı deliğe soktu. "Hazır."

"Pekâlâ, efendim. Benim işaretimle. Üç, iki, bir. Çevirin."

İki adam aynı anda anahtarları çevirdi. Ana anahtar, kiralık kasaların, elinde tek bir anahtar olan hırsızlar tarafından açılmasını engelliyordu. Eğer her iki anahtar da aynı anda çevrilmezse, kasalar açılmıyordu.

Anahtarları çevreleyen ışıkların her ikisi de kırmızıdan yeşile döndü. Kâhya'nın kiralık kasasının kapısı kendiliğinden açıldı.

Kâhya kasaya doğru uzandı. "Teşekkür ederim, Bertholt."

Bertholt, Kâhya'yı başıyla selamlayarak, "Bir şey değil, efendim," diye cevap verdi. "Ben dışarıda olacağım. Kamera olmasına rağmen, üç dakikalık zamanınız var. Yüz altmış saniye sonra görüşürüz."

Banka memuru dışarı çıkınca, Artemis korumasına doğru alaycı bir bakış attı.

Artemis yarım ağızla, "Alfonse mu?" diye sordu. "Karakterim için bir isim belirlediğimizi hatırlamıyorum."

Kâhya saatinin kronometresini çalıştırdı. "Doğaçlama yapıyordum, Artemis. İçinde bulunduğumuz durumun bunu gerektirdiğini düşündüm. Ama şunu söylemeliyim ki, kötü çocuk rolünü çok iyi oynuyorsun."

"Teşekkür ederim, eski dostum. Elimden geleni yapıyorum."

Kâhya kasanın içerisinden üzerinde mimari çizimler olan bir kâğıt çıkarttı. Rulo yapılmış tomarı açtı. Çizimler neredeyse iki metrelik bir kağıda yapılmıştı. Kağıdı göğüs seviyesinde tutup çizimleri incelemeye başladı.

Artemis tavana monte edilmiş kameraya doğru baktı.

"Kollarını beş santimetre daha yukarı kaldır. Sola doğru bir adım at."

Kâhya emirleri yerine getirirken, hareketlerini bir kez öksürerek ve parşömeni havada sallayarak gizledi.

"Güzel. Mükemmel. Olduğun yerde kal."

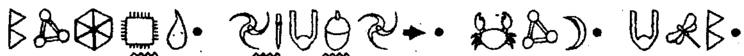
Kâhya bankaya son gelişinde kasayı kiraladığı zaman, bir mini kamerayla kasa dairesinin fotoğraflarını çekmişti. Artemis fotoğrafları kullanarak kasa dairesinin bir sanal modelini oluşturmuştu. Artemis'in hesaplarına göre, Kâhya'nın durduğu yer kendisine on metre karelik bir hareket alanı sağlıyordu. Bu alan içerisindeki hareketleri mimari çizimler tarafından gizlenecekti. Şimdilik, güvenlik kameralarında sadece ayakkabıları görünüyordu.

Artemis iki çelik bankın arasındaki, kiralık kasalarla dolu duvara sırtını yasladı. Genç adam kollarıyla banklara tutundu ve kendini havaya kaldırarak birkaç numara büyük olan ayakkabılarından kurtuldu. Artemis dikkatlice banklardan birinin üzerine uzandı.

Kâhya, "Kafanı eğ," diye öğütledi.

Artemis çantasının içinden gameboy'unu çıkarttı. Gameboy ile gerçekten oyun oynanabiliyordu. Ama aletin temel işlevi, gerçek zamanlı görüş için bir X-ışını paneline sahip olmasıydı. X-ışını panelleri üst düzey suçlular arasında çok yaygındı. Artemis için paneli bir gameboy olarak gizlemek çocuk oyuncağıydı.

Artemis X-ışını cihazını aktive edip, Kâhya'nın kiralık kasasının çevresindeki kasaların üzerinde gezdirdi. Kâhya kasayı Crane & Sparrow'dan iki gün sonra kiralamıştı. Dolayısıyla, eğer Crane & Sparrow belirli bir numaraya sahip bir kiralık kasa talep etmediyse, Kâhya'nın kasasının, şirketin kasasının yakınlarında bir yerde olması gerekiyordu. Eğer şirketin kasası Kâhya'nın kasasının yakınlarında değilse, Artemis'in işi zordu. Artemis, Hırsız Peri'yi ilk çalma girişiminin başarıya ulaşma şansının yüzde kırk olduğunu düşünüyordu. Tabloyu bulma şansı az da olsa, yaptığı plana sadık kalmaktan başka çaresi yoktu. En azından, bankanın güvenlik sistemi hakkında bir şeyler öğrenebilirdi.

Gameboy'un küçük ekranı, Artemis'in ilk incelediği kasanın içerisinde nakit para olduğunu gösteriyordu.

Artemis, "Negatif," dedi. "Nakit para."

Kâhya bir kaşını havaya kaldırdı. "Ne dediklerini bilirsin. Asla çok fazla nakit paraya sahip olamazsın."

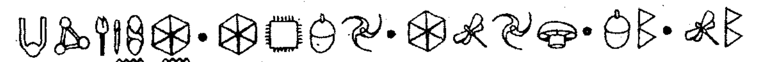
Artemis başka bir kasayı incelemeye başladı. "Bugün değil, eski dostum. Ama biz kasayı kiralamaya devam edelim. Buraya geri dönmemiz gerekebilir."

Artemis'in incelediği kasanın içerisinde bir kurdeleyle birbirine bağlanmış resmi belgeler vardı. Bir sonrakinin içinde, bir tepsinin içine konmuş elmaslar duruyordu. Artemis dördüncü kasanın içerisinde aradığı altını buldu. Mecazi anlamda. Bu kiralık kasanın içinde, rulo yapılmış bir şeyi sarmalayan uzun bir tüp vardı.

"Sanırım bulduk, Kâhya. Bu aradığımız kasa olabilir."

"Tablo, Fowl Malikânesi'nin duvarını süslemeye başladığı zaman heyecanlanırsın. Acele et, Artemis. Kollarım ağrımaya başladı."

Artemis heyecanını bastırmaya çalıştı. Kâhya haklıydı. Tüpün içindeki gerçekten Hervé'nin kayıp şaheseri olsa bile, Hırsız Peri'ye sahip olmak düşündüğü kadar kolay ol-

mayabilirdi. Tüpün içindeki, kendini beğenmiş bir büyükbabanın renkli kalemlerle çizdiği bir helikopter de olabilirdi.

Artemis, X-ışını cihazını kasanın altına doğru tuttu. Kapının üzerinde kasayı üreten firmaya ait herhangi bir sembol yoktu. Ama genellikle, kibirli kasa yapımcıları bir yere imzalarını yerleştirmeden yapamazlardı. Artemis yaklaşık yirmi saniye kadar aradığı işareti bulmaya çalıştı. Kasanın iç duvarlarından birine 'Blokken' ismi kazınmıştı.

Artemis zafer kazanmışçasına, "Blokken," dedi. "Doğru kasayı bulduk."

Dünya üzerinde, bu kalitede bir kasa yapabilecek altı firma vardı. Artemis bu altı firmanın bilgisayar sistemlerini kırmış ve Blokken'in müşteri listesinde Uluslararası Banka'nın ismine rastlamıştı. Blokken, Viyana'da küçük bir aile şirketiydi. Şirket, Cenevre ve Cayman Adaları'ndaki birçok bankaya da kasa yapıyordu. Kâhya şirketin atölyesine küçük bir ziyaret yapmış ve iki ana anahtar çalmıştı. Anahtarlar tabii ki metalden yapılmıştı ve metal detektörünü alarma geçirmişti. Ama Artemis anahtarları içeri sokmayı yine de başarmıştı.

Artemis iki parmağını ağzının içine soktu ve üst dişlerine takılı teli yerinden çıkarttı. Diş telinin arkasında küçük bir plastik protez vardı. Proteze iki anahtar tutturulmuştu. Ana anahtarlar.

Artemis birkaç saniyeliğine çenesini hareket ettirdi.

"Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. "Bir an için, kusacağımı düşünmeye başlamıştım."

Bir sonraki sorun mesafeydi. Kiralık kasayla ana anahtarın gireceği deliğin arasında iki metrelik bir mesafe vardı. Bir kişinin yardım almaksızın iki anahtarı aynı anda çevirmesine imkân yoktu. Ayrıca, ana anahtarı deliğe sokan kişi, nöbetçiler tarafından da görülecekti.

Artemis çantasından scooter'ını çıkarttı. Genç adam scooter'ın vidalarından birini yuvasından çekip aldı. Artemis scooter'ın tutma yerini aletin tabanından ayırdı. Bu, sıradan bir scooter değildi. Kâhya'nın mühendis bir dostu, Artemis'in ayrıntılı tasarımına bakarak scooter'ı yapmıştı. Aletin tabanı sıradandı ama tutma yeri, bir düğmeye basıldığında iç içe geçen yaylı bir sistemden oluşuyordu. Artemis tutacaklardan birinin vidalarını söktü ve yaylı sistemin parçalarını uç uca eklemeye başladı. Diğer tutacağın üzerinde bir yarık vardı. Artemis yarığın içine diğer ana anahtarı yerleştirdi. Şimdi tek yapması gereken anahtarları deliklere sokup, ikisini aynı anda çevirmekti.

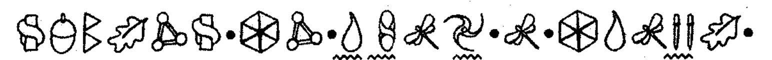
Artemis anahtarı Crane & Sparrow'un kasasının deliğine soktu.

Artemis, "Hazır mısın?" diye sordu.

Kâhya, "Evet," diye cevap verdi. "Mümkünse bir adım daha ileriye gitme."

"Üç, iki, bir. Şimdi."

Artemis tutma yerinin üzerindeki düğmeye bastı. Genç adam bankın üzerinde yer değiştirdi ve yaylı sistemi uzatmaya başladı. Artemis hareket ederken, Kâhya genç adamı elindeki mimari çizimlerle gizleyecek biçimde yer değiştirdi. Mimari çizimler, Artemis'in yerde duran ayakkabılarını açığa çıkartmaksızın, ana anahtarın gireceği deliği kapatıyordu. Yine de, Artemis ikinci anahtarı yerine yerleştirir-

ken, kiralık kasa ve scooter'ın tutma yerinin bir kısmı açıkta kalıyordu.

Ana anahtarın deliği, çelik bankın ucundan bir metre uzaklıktaydı. Artemis dengesini yitirmemeye çalışarak deliğe doğru olabildiğince uzandı ve anahtarı yerine yerleştirdi. Anahtar rahatça yerine oturdu. Artemis çabucak geri geldi. Şimdi Kâhya bir kez daha Crane & Sparrow'un kasasını gizliyordu. Bütün plan, güvenlik görevlilerinin Kâhya'nın üzerine konsantre olacakları tahmini üzerine kuruluydu. Artemis, ana deliğe doğru uzanan ince çubuğun fark edilmeyeceğine inanıyordu. Çubuğun kiralık kasalarla aynı renk olması Artemis'in işini kolaylaştırıyordu.

Artemis kiralık kasanın yanına geri döndü ve tutamacı çevirdi. Makaralı kablo sistemi, çubuğun diğer ucundaki tutamacın da aynı anda dönmesini sağlıyordu. Her iki kilidi saran ışıkların rengi yeşile döndü. Artemis'in garip aleti işe yaramıştı. Zaten, fizik kurallarına sadık kalındığı sürece, başarısız olması için hiçbir sebep yoktu. En karmaşık elektronik güvenlik sisteminin bile, bir diş teli, bir makara ve bir çubukla aşılmış olması heyecan vericiydi.

Kâhya, "Artemis," diye inledi. "Kollarımı havada tutmak gittikçe zorlaşıyor. Biraz çabuk olur musun?"

Artemis kendi kendini daha sonra da tebrik edebilirdi. Henüz kasa dairesinden dışarıya çıkmamışlardı. Genç adam tutamaçları ters yöne çevirdi ve çubuğu kendisine doğru çekti. Her iki anahtar da deliklerinden çıkmıştı. Artemis bir düğmeye bastı ve scooter'ın tutma yeri eski halini aldı. Artemis tutma yerini scooter'ın tabanına monte etmedi. Başka kasaları araştırmak için çubuğa ihtiyacı olabilirdi.

X-ışını cihazıyla kasanın içini bir kez daha gözden geçirdikten sonra kapağı araladı. Genç adam, güvenlik sistemini alarma geçirecek bir tel veya devre olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Kasanın içindeki devre anahtarı bir klaksona bağlıydı. Güvenlik görevlilerinin bir kornanın boğuk sesiyle alarma geçmesi, bir hırsız için utanç verici olurdu. Crane & Sparrow'un ince bir mizah anlayışı vardı. Artemis belki de bu şirketin avukatlarıyla çalışabilirdi.

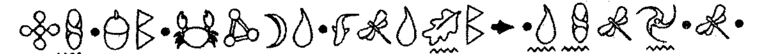
Artemis, CD çalarının kulaklıklarından birini söktü ve içindeki teli çıkarttı. Genç adam kabloyu büküp devre anahtarının iki tarafına yerleştirdi. Artık devreyi tamamlamaksızın anahtarı devre dışı bırakabilirdi. Artemis teli çekti. Klakson ses çıkartmadı.

Nihayet kasa açılmıştı. İçindeki tüp, kasanın yan duvarına yaslanmıştı. Tüp şeffaf plastikten yapılmıştı ve içinde rulo yapılmış bir resim vardı. Artemis tüpü çıkartıp ışığa tuttu. Birkaç saniyeliğine şeffaf tüpün içindeki resmi inceledi. Otele geri dönene kadar tüpü açmaya cesaret edemezdi. Aceleyle resmi tüpten çıkartırsa zarar verebilirdi. Hırsız Peri için yıllarca beklemişti. Birkaç saat daha bekleyebilirdi.

"Fırça izleri belirgin." Artemis kasayı kapattı. "Güçlü darbeler. Kalın ışık hatları. Bu tablo ya bir Hervé, ya da kusursuz bir kopya. Sanırım bu işi başardık, Kâhya. Ama X-ışınları ve boya analizi olmadan emin olamam."

Kâhya, "Güzel," dedi. Koruma saatine göz attı. "Bunla-

rı otelde yapabiliriz. Eşyalarını topla ve buradan çıkalım."

Artemis yeniden bir araya getirilmiş scooter ile beraber tüpü çantasının içine yerleştirdi. Genç adam anahtarları yeniden protezin içine yerleştirdi ve diş telini taktı.

Kasa dairesinin kapısı açılırken, İrlandalı genç adam ayakkabılarını giyiyordu. Aralıktan Bertholt'un kafası göründü.

Banka memuru, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kâhya mimari çizimleri katladı ve cebine koydu.

"Her şey yolunda, Bertholt. Hatta mükemmel diyebiliriz. Çıkışa kadar bize eşlik edebilirsin."

Artemis yeniden, tartışmayı seven genç rolüne büründü. "Çok teşekkür ederim, Berty. Bu gerçekten çok hoştu. Tatillerimi bankalarda kâğıtlara bakarak geçirmeyi çok seviyorum."

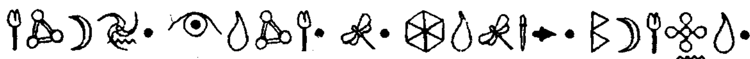
Rolünü kusursuz oynuyordu. Yüzündeki sahte gülümseme bir anlığına bile yok olmamıştı.

Metal detektörünün yanında Kurt onları bekliyordu. Adam ellerini bir gergedanınki kadar geniş olan göğsünde birleştirmişti. Kâhya'nın geçmesini bekledikten sonra Artemis'in omzuna dokundu.

Kurt sırıtarak, "Çok zeki olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi, evlat?" diye sordu.

Artemis adama doğru bakıp sırıttı. "Kendimi seninle mukayese edersem mi? Kesinlikle."

Kurt ellerini dizlerine koydu ve gözleri Artemis'in gözleriyle aynı hizaya gelene kadar öne doğru eğildi. "Güvenlik kameralarından seni izliyordum. Hiçbir şey yapmadın.

Senin gibiler asla yapmaz."

Artemis, "Nereden biliyorsun?" diye sordu. "Kasalardan birini açıyor olamaz mıyım?"

"Biliyorum. Çünkü içeride geçirdiğiniz zaman boyunca ayaklarını görebiliyordum. Bir santimetre bile yerinden kıpırdamadın."

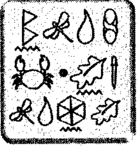
Artemis tepsinin içindeki anahtarları aldı ve Kâhya'nın arkasından koşturarak asansöre yetişti. "Bu seferlik sen kazandın. Ama geri geleceğim."

Kurt ellerini ağzına götürüp çanak gibi yaptı. "Yine bekleriz," diye bağırdı. "Bekliyor olacağım."

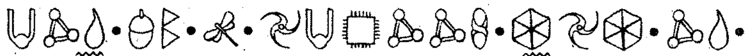

BÖLÜM 3: ÖLÜMCÜL TUZAK

POLİS PLAZASI, HAVEN ŞEHRİ, YERALTI

YÜZBAŞI Holly Short terfi etmek üzereydi. Bu, yüzyılın kariyer revizyonuydu. İç meselelerle ilgili soruşturmalardan bu yana neredeyse bir sene geçmişti. Ama şimdi, altı başarılı keşif görevinden sonra, Holly, Yeraltı Polis Teşkilatının gözdesiydi. Kurul kısa süre içerisinde toplanacaktı ve Holly'nin LEPrecon'un ilk kadın binbaşısı olup olmayacağına karar verecekti. Gerçeği söylemek gerekirse, bu durum Holly'nin hoşuna gitmiyordu. Binbaşılar kanat takıp yıldızların altında uçmazdı. Üst rütbeli memurlar, yeryüzündeki görevler için astlarını görevlendirirdi. Holly binbaşılığa terfisini reddetmeye karar vermişti. Eğer düzenli olarak yeryüzüne çıkabilecekse, daha az bir maaşla da idare edebilirdi.

Holly kafasındaki planı Komutan Julius Root'a anlatmanın bilgece bir davranış olacağına karar verdi. Ne de olsa, soruşturmalar esnasında arkasında duran Root'tu. Holly'nin terfi etmesi gerektiğini öneren ilk kişi de Julius'tu. Komutan bu haberden hiç hoşlanmayacaktı. Aslında, Root hiçbir haberden memnun olmazdı. Adamın en iyi haberlere bile verdiği cevap, hırçın bir 'Teşekkür' ve yüzünüze çarpılan bir kapıydı.

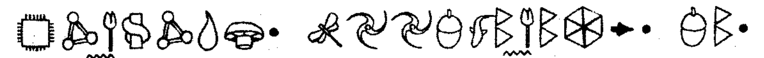
Holly bu sabah, Root'un ofisinin önünde dikiliyordu. Kapıyı çalacak cesareti toplamaya çalışıyordu. Holly'nin boyu tam bir metre olsa bile, perilerin boy ortalamasının altında kalıyordu. Kestane rengindeki diken diken saçları kendisini daha uzun gösterdiği için mutluydu. Holly kapıyı çalamadan, kapı açıldı ve Root'un al yanaklı yüzü, kapı boşluğunda belirdi.

Root, "Yüzbaşı Short," diye gürledi. Komutanın kısa kesilmiş saçları titriyordu. "Buraya gel!" Sonra Holly'nin kapının yanında dikildiğini fark etti. "Ah, işte buradasın. İçeriye gel. Çözmemiz gereken bir bulmaca var. Goblin dostlarımızdan biriyle ilgili."

Holly, Root'un arkasından içeriye girdi. LEP'in teknik danışmanı Foaly zaten içerideydi. Foaly'nin yüzü, burun kıllarını yakacak kadar duvardaki plazma ekrana yakındı.

Root, "Howler's Tepesi'nin videosu," diye açıkladı. "General Scalene kaçtı."

Holly, "Kaçtı mı?" diye sordu. "Nasıl kaçtığını biliyor muyuz?"

Foaly parmaklarını kütürdetti. "D'Arvit! Burada durup Casus'çuluk oynayacağımıza, D'Arvit'in üzerine yoğunlaşmalıyız."

Root, "Her zamanki alaycı sohbetlerine ayıracak vaktimiz yok, Foaly," dedi. Komutanın teni burgonya şarabı rengine bürünmüştü. "Bu bir Halkla İlişkiler faciası. Scalene, Opal Koboi'den sonra en tehlikeli suçlu. Eğer bu haber şehre yayılırsa, insanların alay konusu oluruz. Scalene'in birkaç goblin dostunu yanına alıp goblin üçlüsünü yeniden kurabileceğini söylememe bile gerek yok."

Holly, Foaly'yi kenara itip plazma ekranın karşısına geçti. Komutanla konuşmak bekleyebilirdi. Öncelikle yapılması gereken bir iş vardı. "Nereye bakıyoruz?"

Foaly elindeki lazerle ekrandaki görüntünün bir kısmını aydınlattı.

"Howler's Tepesi, goblin cezalandırma tesisleri. Seksen altıncı kamera."

"Kamera nereyi gösteriyor?"

"Ziyaretçi odasını. Scalene içeriye girdi. Ama bir daha çıkmadı."

Holly kameraların listesini gözden geçirdi. "Odada kamera yok mu?"

Root öksürdü. Bu, bir kükreme de olabilirdi. "Hayır. Peri Hakları ile ilgili Üçüncü Atlantis Toplantısı'na göre, tutuklular ziyaretçi odasında mahremiyet hakkına sahip."

"Öyleyse içeriye kimin girdiğini bilmiyor muyuz?"

"Tabii ki, hayır."

"Bu sistemi hangi akıllı tasarladı?"

Durumun ciddiyetine rağmen Root kıkırdayarak güldü. Komutan kendini beğenmiş kentauru iğnelemeden yapamazdı.

"Howler's Tepesi'nin güvenlik sistemini buradaki yarı at dostumuz kendi başına tasarladı."

Foaly somurttu. Kentaur Foaly somurttuğu zaman, alt dudağı neredeyse çenesine değiyordu. "Sorun sistemde değil. Sistem kusursuz. Bütün mahkûmlarının kafasına standart uyutucu-vericiler yerleştirilir. Bir goblin mucizevi bir biçimde kaçmayı başarsa da, uzaktan kumandayla onu bayıltırız ve gidip yakalarız."

Holly ellerini havaya kaldırdı. "Öyleyse sorun ne?"

"Sorunumuz, uyutucu-vericiden gelmesi gereken sinyalleri alamıyor olmamız."

"Bu, büyük bir sorun."

Root zararlı mantar sigarasını yaktı. Sigaranın dumanı komutanın masasındaki hava temizleyici tarafından hemen emildi. "Binbaşı Kelp gezici bir birimle beraber sinyali yakalamaya çalışıyor."

Bela Kelp kısa süre önce Root'un yardımcılığına atanmıştı. Kelp masa başında oturmayı seven memurlardan değildi. Adamın küçük ağabeyi Onbaşı Grub Kelp'se, kariyerinin sonuna kadar güvenli ve rahat bir masanın başında vakit öldürmeyi tercih ederdi. Eğer Holly'yi zorla terfi ettirirlerse, kadın Kelp gibi bir binbaşı olmayı yeğlerdi.

Holly dikkatini plazma ekrana odakladı. "General Scalene'i son zamanlarda kim ziyaret ediyordu?"

"Binlerce yeğeninden biri. Boohn isminde bir goblin. Boohn ismi goblin dilinde 'asil kandan gelen' anlamına geliyor."

Holly, "Onu hatırlıyorum," dedi. "Boohn. Gümrük ve Tekel Müdürlüğü, onun B'wa Kell kaçakçılık operasyonunun ardındaki goblinlerden biri olduğunu düşünüyor. Adamın asil kan taşıdığını sanmıyorum."

Foaly elindeki lazer işaret değneğiyle plazma ekrandaki bir klasörü açtı.

"İşte ziyaretçilerin listesi. Boohn, Yeraltı Zamanı ile sekize on kala içeriye girmiş. En azından, videoda size bunu gösterebilirim."

Ekranda beliren iriyarı goblin, hapishanenin giriş koridorundaki güvenlik lazeri tarafından kontrol edilirken göz bebeklerini yalıyordu. Boohn'un içeriye gizlice bir şey sokmaya çalışmadığı onaylanınca, ziyaretçi kapısı açıldı.

Foaly listeyi gözden geçirdi. "Şuraya bakın. Sekizi çeyrek geçe hapishaneyi terk etmiş."

Park yeri kamerasından Goblin'in çabucak dışarıya çıktığı görüldü. Boohn hapishanede bulunmaktan rahatsız olmuşa benziyordu. Goblin dört ayakla arabasına doğru koşturdu.

Holly listeyi gözden geçirdi. "Öyleyse, Boohn'un sekizi çeyrek geçe hapishaneyi terk ettiğini mi söylüyorsun?"

Foaly sabırsızca, "Sen beni dinlemiyor musun, Holly?" diye sordu. "Bir kez daha tekrarlayayım. Sekizi çeyrek geçe."

Holly lazer işaret değneğini Foaly'nin elinden aldı. "Eğer bu doğruysa, sekizi yirmi geçe tekrar dışarı çıkmayı nasıl başarmış olabilir?"

Bu, doğruydu. Listenin sekiz isim altında, yeniden Boohn'un ismi vardı.

Foaly, "İsmin tekrarlandığını gördüm. Bu, sistemin bir hatası olmalı," diye mırıldandı. "Başka bir açıklaması olamaz. İki kez hapishaneyi terk edemez. Bu imkânsız. Ara sıra böyle şeyler olur. Programda beklenmedik bir hata oluşur."

"İkinci dışarıya çıkan Boohn değilse, bunu nasıl açıklayacağız?"

Foaly kendini savunmak istercesine kollarını göğsünde birleştirdi. "Senin düşündüğünü, ben de düşünmüş olamaz mıyım? Howler's Tepesi'ne girip çıkan herkes defalarca taramadan geçer. Her taramada kişilerin yüzlerinde seksene yakın referans noktası belirlenir. Bir goblinin benim sistemimi yanıltması mümkün değil. Goblinlerin, yürürken konuşacak kadar bile akılları yoktur."

Holly işaret değneğini kullanarak Boohn'un içeriye giriş videosunu bir kez daha gözden geçirdi. Holly görüntüyü yakınlaştırdı ve bir resim işleme programı kullanarak goblinin yüz hatlarını keskinleştirdi.

Root, "Ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum Komutan. Bir şey. Herhangi bir şey."

Bu işlem, birkaç dakika kadar sürdü. Ama sonunda Holly aradığı şeyi buldu ve haklı olduğunun farkında vardı. Kadının içgüdüleri bir arı kovanı gibi ense kökünde vızıldıyordu.

"İşte burada." Holly goblinin alnına yakın çekimde baktı. "Derisi su toplamış. Bu goblin deri döküyor."

Foaly aksi bir ses tonuyla, "Yani?" diye sordu.

Holly, Boohn'un dışarıya çıkışını gösteren dosyayı tekrar açtı. "Şimdi bakın. Derisi normal."

"Kabarcık patlatmış. Ne büyük şey."

"Hayır. Bundan daha fazlası da var. İçeriye girerken, Boohn'un derisi neredeyse gri renkte. Şimdi parlak yeşil. Ensesinde kamuflaj deseni izleri var."

Foaly gürültüyle burnundan soludu. "Şehrin dört bir yanında ucuz kamuflaj teknikleri kullanılıyor."

Root, "Nereye varmaya çalışıyorsunuz, yüzbaşı?" diye sordu ve sigarasını söndürdü.

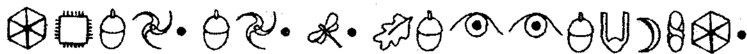
"Boohn ziyaretçi odasında deri dökmüş. Öyleyse döktüğü deri nerede?"

Herkes, Holly'nin sorusu üzerinde düşünürken, odada uzun süren bir sessizlik oldu.

Root telaşlı bir biçimde, "Bu, işe yarar mı?" diye sordu.

Foaly dehşete kapılmıştı. "Aman Tanrım. Sanırım işe yarayabilir."

Foaly masanın altındaki klavyeyi çekip çıkarttı. Kentaurun kalın parmakları Gnome harflerinin üzerinde adeta uçuyordu. Ekranda yeni bir video belirdi. Bu görüntüde, bir başka goblin odayı terk ediyordu ve Boohn'a çok benziyordu. Çok benziyordu ama tıpatıp aynısı değildi. Bir şeyler ters gibiydi. Foaly goblinin kafasına yakın çekim yaklaştı. Goblinin kafası yeterince büyütüldüğünde, adamın yüzündeki derinin eğreti durduğu belli oluyordu. Bazı yerlerdeki yamalar tamamen eksikti. Goblin bel seviyesinde parçaları bir arada tutuyor gibiydi.

"Yapmış. İnanamıyorum."

Holly, "Daha önceden planlanmış," dedi. "Fırsatçı bir deneme değil. Boohn deri dökmeye başlayana kadar beklemiş. Sonra amcasını ziyaret etmiş ve birlikte derisini soymuşlar. General Scalene soyulan deriyi üzerine giymiş ve bütün taramalardan başarıyla geçerek ön kapıdan dışarıya çıkmış. Boohn'un ismi yeniden listede belirdiğinde, bunun bir program hatası olduğunu düşündünüz. Basit, ama dâhiyane."

Foaly kendisi için özel tasarlanmış sandalyesine çöktü. "Bu inanılmaz bir şey. Goblinler bunu yapabilir mi?"

Root, "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "İyi bir goblin terzisi, tek bir çizik bile olmadan bütün deriyi soyabilir. Üzerlerine bir şey geçirme zahmetine girdiklerinde, giysilerini dökülmüş derilerden yapıyorlar."

"Bunu biliyorum. Demek istediğim, goblinler bunu kendi başlarına planlamış olabilirler mi? Sanmıyorum. Scalene'i yakalayıp bunu kimin planladığını öğrenmeliyiz."

Foaly, Argon Kliniği'nde Koboi'nin odasını gözetleyen kameraya bağlanmaya çalışıyordu. "Opal Koboi'nin yerinde olup olmadığını kontrol edeceğim. Bu, tam onun tarzında bir plan." Birkaç dakika sonra, Foaly olduğu yerde dönüp Root'un suratına baktı. "Negatif. Hâlâ rüyalar aleminde. Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi bilemiyorum. Opal'in serbestçe etrafta dolaştığını öğrenmek hiç hoş olmazdı. Ama en azından, neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamış olurduk."

Holly'nin aklına gelen düşünce kanını dondurdu.

"Bunu planlayanın o olduğunu düşünmüyorsun ya? Artemis Fowl olamaz, öyle değil mi?"

Foaly, "Kesinlikle hayır," diye cevap verdi. "Bu, Çamur Çocuğun işi değil. İmkansız."

Root ikna olmamıştı. "Senin yerinde olsam bunu her yerde söylemezdim. Holly, Scalene'i yakaladıktan sonra, senin bir keşif görevine çıkmanı istiyorum. Birkaç gün Çamur Çocuğun izini sür. Neyin peşinde olduğunu öğren. Her ihtimale karşı."

"Emredersiniz, efendim."

"Sana gelince, Foaly. Yeryüzünü gözetim yetkini onaylıyorum. İhtiyacın olan her şeyi al. Artemis'in kimlerle konuştuğunu öğrenmek ve yazdığı bütün mektupları okumak istiyorum."

"Ama, Julius. Çocuğun zihin silinmesini ben denetledim. İyi iş çıkarttık. Bir goblinin salyangozu kabuğundan çekip çıkartması gibi, perilere ait anılarını ondan aldık. Artemis'in evinin kapısına gidip kankan dansı yapsak bile, yine de bizi hatırlamaz. Kısmen de olsa anılarını geri kazanması için, zihninde planlı bir tetikleme yaşanmış olması gerekir."

Root emirlerinin sorgulanmasından hoşlanmazdı. "Bir, bana Julius deme. İki, dediğimi yap at adam, yoksa bütçeni kısarım. Ve üç, Frond'un ismi adına, kankan da neyin nesi?"

Foaly gözlerini devirdi. "Unutun gitsin. Ben gerekli hazırlıklara başlayayım."

Root, "Zekice olur," dedi. Komutan belindeki titreşen telefonu eline aldı. Birkaç saniye kendisini arayanı dinleyen komutan, homurdanarak karşısındakinin dediklerini onayladı.

Root, "Şimdilik Fowl'u unut," dedi. Komutan telefonu kapattı. "Bela Kelp, General Scalene'in izini bulmuş. E37'deymiş. Holly, sen benimle gel. Foaly, sen teknik mekiğiyle bizi takip et. Öyle görünüyor ki, general bizimle konuşmak istiyor."

Haven şehrinde sabah alışverişi yeni başlıyordu. Her ne kadar yeraltı şehri yapay ışıklarla aydınlatılsa da, bunu gündüz olarak nitelendirmek yanıltıcı olurdu. İnsanlara göre, Haven sıradan bir kasabadan biraz daha büyüktü. Şehirde on bin kişiden daha az kişi vardı. Ama periler için Haven, orijinal Atlantis'ten sonra en büyük metropoldü. Eski Atlantis şehrinin büyük bir kısmı, şimdi yeni Atlantis şehrinin üç katlı mekik limanının altında gömülüydü.

Komutan Root'un LEP kruvazörü trafiğin en yoğun olduğu saatlerde yola çıkmıştı. Kruvazörün manyetik alanı, önüne çıkan araçların yönünü otomatik olarak değiştirerek, araçları trafiğin yavaş aktığı şeritlere doğru itiyordu. Root ve Holly arka koltukta oturuyorlardı ve yolculuğun sona ermesini diliyorlardı. Durum gittikçe garipleşiyordu. Önce Scalene kaçmıştı. Şimdi yeri tespit edilmişti ve Root ile konuşmak istiyordu.

Sonunda Root ağzındaki baklayı çıkardı. "Bütün bunlar ne anlama geliyor olabilir?" Root'un bu kadar iyi bir komutan olmasının bir sebebi de, memurlarının düşüncelerine değer veriyor olmasıydı.

"Bilmiyorum. Bu bir tuzak olabilir. Ama ne olursa olsun, oraya tek başınıza gidemezsiniz."

Root başıyla onayladı. "Biliyorum. Tek başıma gidecek kadar inatçı değilim. Yine de, ben olay yerine ulaşana kadar Bela durumu kontrol altına almış olacaktır. Takviye güçlerin gelmesini beklemekten hoşlanmaz. Tıpkı tanıdı-

ğım bir yüzbaşı gibi, öyle değil mi Holly?"

Holly yüzünü buruşturup gülümsedi. Takviye güçlerin gelmesini beklemediği için kendisi birkaç kez kınama cezası almıştı.

Root sürücüyle arka koltuk arasındaki ses geçirmez paneli kaldırdı.

"Konuşmamız gerek Holly. Binbaşılığa terfin hakkında."

Holly komutanın gözlerinin içine baktı. Adamın gözlerinde hüzünlü bir ifade vardı.

Holly içindeki rahatlamayı gizlemeyi başaramadı. "Ben terfi emri almadım," diye ağzından kaçırdı.

"Hayır. Hayır, aldın. Veya alacaksın. Resmi açıklama yarın yapılacak. Recon tarihinin ilk kadın binbaşısı. Büyük başarı."

"Ama, Komutan. Bence - "

Root bir elini havaya kaldırarak kadını susturdu. "Sana bir şey söylemek istiyorum, Holly. Kariyerim hakkında. Aslında senin kariyerin için bir benzetme. Bu yüzden beni dikkatli dinle ve söylediklerimi anlamaya çalış. Yıllar önce, sen henüz uyku tulumunun içinde uyuyan bir bebekken, ben şehrin altını üstüne getiren genç bir Recon'dum. Temiz havanın kokusuna bayılırdım. Ay ışığı altında geçirdiğim her dakika benim için çok değerliydi."

Holly kendisini komutanın yerine koymakta zorlanmadı. Yüzeye yaptığı keşiflerde Holly de benzer şeyler hissediyordu.

"Bu yüzden, bana verilen görevlerde elimden gelenin en iyisini yaptım. Hatta bazen elimden gelenin de fazlasını. Bir gün binbaşılığa terfi ettiğimi öğrendim."

Root sigara dumanının arabanın içindeki havayı kötü kokutmaması için sigarasının ucuna temizleyici bir küre iliştirdi. Bu, komutanın çok sık yaptığı bir şey değildi.

"Binbaşı Julius Root. En son istediğim şey buydu. Komutanımın ofisine gidip terfi etmek istemediğimi söyledim. Ben bir keşif perisiyim dedim. Formlarla dolu bir masanın başında oturmak istemediğimi söyledim. İster inan, ister inanma, ortalığı ayağa kaldırdım."

Holly şaşkın bir yüz ifadesine bürünmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Komutan çoğu zaman kırmızı suratlı ve sinirli bir adamdı. Bu yüzden, lakabı 'Pancar'dı.

"Ama komutanım fikrimi değiştirmeme sebep olan bir şey söyledi. Bana ne söylediğini öğrenmek ister misin?"

Root bir cevap beklemeksizin konuşmasına devam etti.

"Komutanım bana, 'Julius, bu terfi senin için değil, insanların iyiliği için', dedi." Root bir kaşını havaya kaldırdı. "Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?"

Holly komutanın ne demek istediğini anlıyordu. Kendisi de gerçeğin farkındaydı.

Root bir elini Holly'nin omzuna koydu. "İnsanların iyi memurlara ihtiyacı var, Holly. Çamur Adamlar'dan korunmak için senin gibi perilere ihtiyaçları var. Rüzgârı ciğerlerime çekip yıldızların altında uçmayı tercih eder miyim? Evet. Ama o zaman, insanlara şimdiki kadar faydam dokunur mu? Hayır."

Root sigarasından derin bir nefes çekmek için sustu. Sigaranın parlak ateşi temizleyici kürenin içini aydınlattı. "Sen iyi bir Recon memurusun, Holly. Gördüğüm en iyi polis memurlarından birisin. Bazen düşüncesizce hareket ettiğin oluyor. Otoriteye fazla saygın yok. Ama yine de,

sezgileri güçlü bir polis memurusun. Eğer LEP'e daha iyi hizmet edebileceğini düşünmeseydim, seni keşif görevlerinden uzaklaştırmazdım. Anlıyor musun?"

Holly'nin suratı asıktı. "Evet, Komutan." Her ne kadar içindeki bencil ses gerçeği kabullenmek istemese de, Root haklıydı. En azından, yeni unvanı kendisini yeraltına hapsetmeden önce, Fowl'u gözetim altında tutmak için keşif görevlerine çıkacaktı.

Root, "Binbaşı olmanın bazı avantajları vardır," dedi. "Bazen, sadece can sıkıntısından, kendine bir görev uydurursun. Yüzeyde bir görev. Belki Havai'de, belki Yeni Zelanda'da. Bela Kelp'e bir baksana. Binbaşı olarak olayların içinde yer almayı seviyor. Bu, yepyeni bir anlayış. Belki de LEP'in ihtiyacı olan budur."

Holly, komutanın, içindeki acıyı dindirmeye çalıştığının farkındaydı. Klapasına binbaşı yıldızlarını taktığında, yeryüzüne şimdiki kadar sık çıkamayacaktı. Eğer şanslıysa, ara sıra yeryüzüne çıkabilirdi.

"Senin binbaşılığa terfi etmeni isteyerek, kellemi ortaya koydum, Holly. Açık konuşmak gerekirse, kusursuz bir kariyerin yok. Eğer binbaşılığa terfi etmek istemiyorsan, bana şimdi söyle ve ismini geri alayım."

Holly, *son şansım*, diye düşündü. *Şimdi ya da asla.*

Holly, "Hayır," dedi. "Terfi teklifini geri çevirmeyeceğim. Bunu nasıl yapabilirim ki? Yeni bir Artemis Fowl'un ortaya çıkıp çıkmayacağını kim bilebilir ki?"

Holly kendi sesini duymakta güçlük çekiyordu. Sanki konuşan bir başkasıydı. Her bir kelimesinin ardında, bir ömür boyu sürecek can sıkıntısını müjdeleyen çanlar çalıyordu. Masa başı işi. Bir masa başı işi olacaktı.

Root, kadının omzuna hafifçe vurdu. Adamın eli çok ağırdı. Root'un darbesiyle Holly'nin nefesini kesildi.

"Neşelen Yüzbaşı. Yerin altında da hayat var, biliyorsun."

Holly kulağa inandırıcı gelmeyen bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi.

Polis kruvazörü E37'ye yanaştı. Root kapıyı açtı ve dışarıya çıkarken durdu.

Root, "Senin için önemli mi bilmiyorum ama," diye beceriksizce konuşmaya başladı. "Seninle gurur duyuyorum, Holly." Root karaya çıktı ve kalabalık LEP memurlarının arasına daldı. Memurlar küçük oluğun girişinde silahlarını test ediyorlardı.

Holly çabucak komutayı eline alan Root'u izlerken, *bunu duymak benim için önemli*, diye düşündü. *Hem de çok önemli.*

Çavlanlar, Dünya'nın çekirdeğinden yüzeye kadar uzanan doğal magma delikleriydi. Birçoğu su altına açılıyordu ve okyanusların derinliklerindeki yaşam formlarıyla beslenen sıcak suyu sağlıyorlardı. Ama bazı çavlanların gazları, yüzeydeki kuru toprakları delik deşik eden çatlaklar ve yarıklar tarafından süzülüyordu. LEP magma alevlerinin gücünü kullanarak, titanyum yumurtaların içerisinde memurlarını yüzeye fırlatıyordu. Daha hoş bir seyahat yapmak isteyenler, faaliyeti durmuş çavlanları kullanıyorlardı. E37, kısa süre öncesine kadar kaçakçılık operasyonlarında goblinler tarafından kullanılıyordu ve Paris'in şehir merkezine açılıyordu. Yıllar önce halkın kullanımına kapatılan

çavlanın terminali bakımsızlıktan dökülüyordu. E37'de şu anda, B'wa Kell isyanıyla ilgili bir TV filmi çeken bir yapımcılık şirketinin çalışanları vardı. Holly, üç kez AMP ödülünü alan Skyler Peat tarafından canlandırılıyordu. Artemis Fowl ise tamamen bilgisayar destekli sanal bir karakterdi.

Holly ve Root geldiklerinde, Binbaşı Bela Kelp terminalin girişine üç taktik LEP timi dizmişti.

Root, "Beni durum hakkında bilgilendir, Binbaşı," dedi.

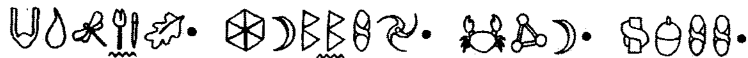
Kelp girişi işaret etti. "İçeriye tek giriş var. Çıkış yok. Diğer girişlerin hepsi uzun süre önce çökmüş. Eğer Scalene içerideyse, evine geri dönmek için bizi aşmak zorunda."

"İçeride olduğundan emin miyiz?"

Binbaşı Kelp, "Hayır," diye itiraf etti. "Sinyalini aldık. Ama adamın kaçmasına yardımcı olan her kimse, kafa derisini yüzüp vericiyi çıkartmış olabilir. Tek bildiğimiz şey birinin bizimle oyun oynadığı. En iyi Recon spritelarımı içeriye gönderdim. Bunlarla geri döndüler." Bela elindeki silikon ses devresini Root'a doğru uzattı. Devreler Root'un başparmağının tırnağı büyüklüğündeydi ve genelde kısa doğum günü kutlamalarını kaydetmek için kullanılırdı. Komutanın elindeki, bir doğum günü pastası şeklindeydi. Root parmaklarıyla devreyi kavradı. Elindeki sıcaklık mikro devrelere güç verecekti.

Minik hoparlörden tıslayan bir ses duyuldu. Ucuz kablolar yüzünden ses bir sürüngene aitmiş gibi duruyordu.

Ses, "Root," dedi. "Sizinle konuşacağım. Size büyük bir

sır vereceğim. Holly Short isimli kadını da getir. Sadece ikiniz gelin, yanınızda başkası olmasın. Eğer yanınızda başkaları da olursa, çok insan ölür. Dostlarım sizi izliyor..." Mesaj geleneksel bir doğum günü melodisi ile son buluyordu. Neşeli melodi iletilen mesajla tam bir tezat oluşturuyordu.

Root kaşlarını çattı. "Goblinler. Birçoğu drama kraliçeleri."

Holly tereddüt etmeksizin, "Bu bir tuzak, Komutan," dedi. "Bir yıl önce Koboi Laboratuarları'nda biz vardık. Goblinler isyanın başarısız olmasından bizi sorumlu tutuyorlar. Eğer içeriye girersek, bizi neyin beklediğini kim bilebilir?"

Root başıyla onayladı. "Şimdi bir binbaşı gibi düşünüyorsun. Biz riske atılabilir kişiler değiliz. Seçeneklerimiz nedir, Bela?"

"Eğer içeri girmezseniz, birçok insan ölebilir. Eğer girerseniz, siz ölebilirsiniz."

"Pek iyi bir seçimmiş gibi durmuyor. Bana söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

Bela, kaskının siperliğini indirdi ve şeffaf plastiğin üzerindeki minik ekrana göz gezdirdi. "Terminalin güvenlik tarayıcılarını yeniden çalışır hale getirmeyi başardık. Cisim ve termal taramaları yaptık. Giriş tünellerinde tek bir ısı kaynağına rastladık. Eğer içerideki Scalene ise, yalnız olmalı. İçeride her ne yapıyorsa, yanında silah veya patlayıcı yok. Birkaç böcek ve biraz da eski toprak H2O."

Holly, "Magma alevleri görülmüş mü?" diye sordu.

Bela işaret parmağını sol eldiveninin üzerindeki panelin

üstünde gezdirirken, bir yandan da kaskındaki ekranda beliren bilgileri gözden geçiriyordu. "Birkaç aydır hiçbir şey olmamış. Çavlanın aktivitesi sürekli değil. Scalene sizi fırınlamayı planlıyor olamaz."

Root'un yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "D'Arvit!" diye küfretti. "Goblin sorunları yaşamayacağımızı düşünmeye başlamıştım. İçeriye bir tim gönderip Scalene'in blöf yaptığına inanmak istiyorum."

Bela, "Ben de bunu tavsiye ederim," dedi. "İçeride size zarar vermek için kullanabileceği bir şey yok. Bana beş peri verin. Scalene ne olduğunu anlayamadan, onu bir vagona sokmuş oluruz."

Holly, "Uyutucu-vericinin uyutma özelliği sanırım çalışmıyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Bela omuz silkti. "Çalışmadığını varsaymak zorundayız. Uyutucu-verici bugüne kadar çalışmıyordu. Biz buraya geldiğimizde, silikon ses devresi bizi bekliyordu. Scalene bizim geldiğimizi biliyordu. Bize bir mesaj dahi bırakmış."

Root sol avucunu sağ eliyle yumrukladı. "İçeriye girmem gerek. İçeride tehlike arz eden bir durum yok. Scalene'in boş tehditler savurduğunu varsayamayız. Gerçekten, başka seçim şansım yok. Benimle beraber gelmeni emretmeyeceğim, Yüzbaşı Short."

Holly midesinin kalktığını hissetti ama korkusunu bastırmaya çalıştı. Komutan haklıydı. Başka bir çözüm yoktu. Bir LEP memuru olmak böyle bir şeydi. Amaç insanları korumaktı.

"Emretmenize gerek yok, Komutan. Ben içeri girmeye gönüllüyüm."

"Pekâlâ. Bela, Foaly ve mekiğinin barikatı geçmesine izin ver. İçeri girmek zorunda olabiliriz. Ama bu silahsız olacağımız anlamına gelmez."

Foaly mekiğin içerisini tıka basa silahlarla doldurmuştu. Mekikte, birçok insan polis kuvvetinin cephaneliğinden daha fazla silah vardı. Duvarın her bir santimetresine ya bir güç kablosu vidalanmıştı, ya da silahları asmak için bir askı sabitlenmişti. Foaly mekiğin ortasında oturmuş, elindeki Neutrino tabancayı ayarlıyordu. Holly içeriye girer girmez, Foaly elindeki silahı kadına doğru fırlattı.

Holly çevik bir hareketle silahı havada yakaladı. "Hey, dikkatli ol."

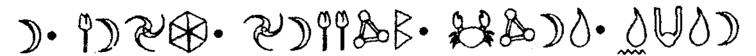
Foaly kıs kıs güldü. "Endişelenme. Tetik henüz kodlanmadı. Bilgisayara silahın sahibi tanıtılmadıkça, kimse silahı ateşleyemez. Silah goblinlerin eline geçse bile, işlerine yaramaz. Bunu yeni geliştirdim. B'wa Kell isyanından sonra, güvenlik sistemimizin yenilenme zamanının geldiğine karar verdim."

Holly silahın plastik kabzasını kavradı. Plastik kabzanın üzerinde kırmızı bir lazer gezindi. Lazerin rengi yeşile döndü.

"İşte oldu. Artık sahibi sensin. Bundan sonra, Neutrino 3000 bir kadının silahı."

Holly şeffaf silahı eliyle tarttı. "Çok hafif. Neutrino 2000'i tercih ederim."

Foaly silahın özelliklerini duvardaki ekrana yansıttı. "Hafif olabilir ama zamanla alışırsın. Silahın önemli bir

avantajı, hiç metal parçasının olmaması. Vücudunun hareketiyle ortaya çıkan kinetik enerjiyle çalışır. Bir yedek güç pili de var. Doğal olarak, kaskındaki nişan alma sistemiyle bağlantılı. Koruyucu kaplamanın zarar görmesi mümkün değil. Kendim geliştirdim diye söylemiyorum ama, mükemmel bir silahtır."

Foaly silahın daha büyük bir modelini Root'a verdi. "Her bir atış LEP bilgisayarına kaydedilir. Dolayısıyla, kimin, ne zaman ve ne tarafa doğru ateş ettiğini anlayabiliyoruz. Bu sayede, İçişleri'nin bilgisayar başında daha az zaman geçirmesine yardımcı olacağız." Foaly, Holly'ye göz kırptı. "Bunu duyduğuna memnun olmalısın."

Holly, Foaly'ye doğru alaycı bir bakış attı. İçişleri kendisini iyi tanıyordu. Profesyonel siciline iki soruşturma işlenmişti. Üçüncü bir soruşturmayı işlemekten memnun olurlardı. Terfi etmenin bir güzel yanı, komutan klapasına yıldızları taktığında İçişleri'ndekilerin yüzlerinde belirecek ifadeydi.

Root silahını kılıfına soktu. "Pekâlâ. Artık ateş edebiliriz. Ama ya vurulursak?"

Foaly, "Vurulmayacaksınız," diye ısrar etti. "Terminal tarayıcılarının kontrolünü ele geçirdim. Kendim de birkaç algılayıcı yerleştirdim. İçeride size zarar verebilecek bir şey yok. En kötü durumda, ayağınız takılır, tökezlersiniz ve bileğinizi burkarsınız."

Root'un teni ensesine kadar kızardı. "Foaly, algılayıcılarının daha önce de yanıldığını hatırlatmama gerek var mı? Yanlış hatırlamıyorsam, bu terminaldeydi."

Foaly, "Endişelenmeyin Komutan," diyerek Root'u rahatlatmaya çalıştı. "Geçen sene yaşananları unutmadım. Holly olup biteni beş dakikada bir bana hatırlatırken, nasıl unutabilirim ki?"

Foaly iki kilitli valizi tezgâhın üzerine çıkarttı. Kentaur, güvenlik panellerinin üzerine şifresini girdi ve valizlerin kapaklarını açtı.

"Bunlar yeni nesil Recon üniformaları. Onları gelecek ay yapılacak LEP konferansında açığa çıkarmayı düşünüyordum ama gerçek bir komutanın hayatı söz konusu olduğundan, bugün kullansanız iyi edersiniz."

Holly valizin içerisinden bir tulum çıkarttı. Tulum bir an için parıldadı, sonra mekiğin duvarlarının rengini aldı.

Foaly, "Özel bir malzemeden imal edilmiştir ve bulunduğunuz ortamın rengini alır. Dolayısıyla, sanal olarak gizlenmiş olursunuz. Böylece büyülü kalkanınızı kullanmak zorunda kalmazsınız," diye açıkladı. "Tabii ki bu işlev kapatılabilir. Bu üniformaya kanatlar yerleştirildi, gücünü kemerinizdeki bir pilden alıyor. Yeryüzündeki uçuşlar için her bir kanada güneş pilleri yerleştirildi. Tulumların kendilerine ait basınç dengeleyicileri var. Eğilip bükülmeden bir ortamdan diğerine rahatlıkla geçebilirsiniz."

Root diğer üniformayı inceledi. "Bunlar bir servet değerinde."

Foaly başıyla onayladı. "Hiçbir fikrin yok. Geçen seneki bütçenin yarısı bu üniformaların geliştirilmesine harcandı. Beş yıl boyunca eski üniformaların yerini alacaklarını sanmıyorum. Bunlar elimizdeki tek çalışan modeller. Hasarsız geri getirirseniz sevinirim. Şoka ve ateşe karşı daya-

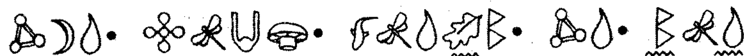
nıklı, radarda görünmüyor ve sağlık durumunuzla ilgili bilgileri sürekli olarak Polis Plazası'na bildiriyor. Şu anda kullanılan LEP kaskları, sadece temel verileri bildiriyor. Ama bu yeni tulum, damarlarınızın tıkalı olup olmadığından, kırık bir kemiğe ve hatta derinizin kuruluğuna kadar birçok veriyi bize iletiyor. Tam anlamıyla uçan bir klinik. Göğüs bölgesine yerleştirilen levha kurşun geçirmez. Eğer birisi size ateş ederse, sizi korur."

Holly tulumu yeşil plazma ekranın önüne tuttu. Üniforma hemen renk değiştirip zümrüt yeşili bir renge büründü.

Holly, "Bunu sevdim," dedi. "Yeşil benim rengimdir."

Bela Kelp yapımcılık şirketinin bıraktığı spot ışıklara el koymuştu. Işıklar mekik limanının alt katına doğru tutulmuştu. Yalın ışık, havada uçuşan her toz taneciğini aydınlatıyordu. İçerisi, su altındaymış gibi bir havaya bürünmüştü. Komutan Root ve Yüzbaşı Short, silahlarını çekip kasklarının siperliğini indirdiler ve içeriye girdiler.

Holly, "Üniforma hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. Kadın otomatik olarak kaskının üzerindeki ekranları gözden geçirdi. LEP öğrencileri çift odak sorunu yaşarlardı. Çünkü hem çevrelerinde olup biteni, hem de kasklarındaki ekranda beliren bilgileri takip etmek zorundaydılar. Görüntüler arasındaki eşgüdümü sağlayamayanların bazıları, kasklarının içine kusardı. LEP memurları bu durumu, 'vazonun içini doldurmak' olarak isimlendirmişti.

Root, "Fena değil," diye cevap verdi. "Tüy kadar hafif. İnsan kanat taktığının farkında bile olmuyor. Bunları sakın Foaly'ye söyleme. Zaten yeterince kendini beğenmiş biri."

Foaly'nin sesi komutanın kulaklıklarında yankılandı. "Bunu bana söylemenize gerek yok, komutan." Kulaklıklar yeniydi ve titreşimli jöle türündendi. Adeta Foaly kaskın içinde gibiydi. "Mekiğin içinden çıktığınız andan itibaren sizinle beraberim."

Root soğuk bir ses tonuyla, "Tabii ki," dedi.

İkili, dikkatli bir biçimde giriş gişelerine doğru yürüyorlardı. Foaly terminalin bu bölümünde tehlike olmadığını söylemiş olsa da, daha önce de hata yaptığı olmuştu. Basit hatalar birilerinin yaşamına mal olurdu.

Yapımcılık şirketi, ortamdaki tozun yeterince gerçek görünmediğini düşünmüş olmalıydı. Odanın çeşitli yerlerine gri köpük sıkılmıştı. Köpük yığınlarından birinin üzerinde bir oyuncak bebeğin kafası duruyordu. Dokunaklı bir detaydı veya öyle olduğunu düşünmüşlerdi. Duvarlar ve yürüyen merdivenler sahte lazer yanıklarıyla bezenmişti.

Root sırıtarak, "Büyük bir silahlı çatışma olmuş gibi," dedi.

"Biraz abartmışlar. Ben bir düzine kurşun atıldığından bile şüpheliyim."

Liman bölgesindeki yükleme alanına doğru ilerliyorlardı. Goblinlerin kaçakçılık operasyonlarında kullandıkları orijinal mekik onarılmış ve limana demirlenmişti. Daha şeytani bir görünüme sahip olması için siyaha boyanmış-

tı. Burun kısmına goblinlere yakışır süslemelerle bezenmiş bir pruva eklenmişti.

Root mikrofonuna konuştu. "Ne kadar uzaktayız?"

Foaly, "Termal imzayı ekranlarınıza yansıtıyorum," diye cevap verdi.

Birkaç saniye içerisinde, ekranlarda bir şema belirdi. Plan biraz karmaşıktı. Çünkü yukarıdan bulundukları yere bakıyorlardı. Binada üç ısı kaynağı vardı. İki tanesi yan yanaydı ve ağır ağır çavlana doğru ilerliyorlardı. Holly ve komutan. Üçüncü figür giriş tünelinin ağzında hareketsizdi. Üçüncü figürün yanında, sıcaklık taramasında belirgin bir beyazlık görünüyordu. Bu, E37'nin çevreyi saran sıcaklığı olmalıydı.

Alev kapılarına ulaştılar. İki metrelik çelik kapılar, giriş tünellerini terminalin geri kalanından ayırıyordu. Mekikler ve titanyum yumurtalar manyetik bir hattın üzerinde kayarak çavlanın içine bırakılırdı. Kapılar mühürlüydü.

"Foaly, bu kapıları uzaktan açabilir misin?"

"Tabii ki, Komutan. İşletim sistemimi terminalin eski bilgisayarlarıyla uyumlu hale getirmeyi başardım. Ama bu düşündüğünüz kadar kolay bir şey değil..."

Komutan, "Sana inanıyorum," diyerek adamın cümlesini yarıda kesti. "Şimdi düğmeye bas ve kapıları aç. Yoksa oraya gelip yüzünü kullanarak düğmeye basarım."

Foaly, "Bazı şeyler asla değişmez," diye mırıldandı ve düğmeye bastı.

***

Giriş tüneli patlamış bir ocak gibi kokuyordu. Tavandan erimiş maden cevherleri sarkıyordu. Çatlak zeminin üzerinde yürümek tehlikeliydi. Her bir adım, yerdeki is tabakasının üzerinde küçük delikler açıyordu. Komutan ve Holly arkalarında derin ayak izleri bırakıyorlardı. Üçüncü bir şahsa ait ayak izleri Holly'nin gözüne ilişti. İzler, yere çömelmiş ve gölgelerin içine sinmiş bir bedene doğru ilerliyordu. Ayak izlerinin sahibi, çavlanın hemen yanındaydı.

Root, "Şurada," dedi.

Holly, "Onu etkisiz hale getirelim," dedi. Silahının lazeri bedenin üzerinde geziniyordu.

Root, Holly'nin atış sahası dışında kalarak tünelde ilerlemeye başladı. Eğer Scalene yerinden kıpırdarsa, Holly adamı rahatlıkla vurabilirdi. Ama general, tabii eğer gerçekten generalse, olduğu yerde hareketsiz duruyordu. Sırtını tünelin duvarına vermişti. Bedeni uzun ve başlıklı bir cüppeyle örtülmüştü.

Komutan, yeraltından gelen rüzgârın uğultusu yüzünden sesini herkese duyurmak için kaskının ön kısmını açtı.

"Sen, oradaki. Yüzünü duvara dön. Ellerini başının üzerine koy."

Beden yerinden kıpırdamadı. Holly de kıpırdamasını beklemiyordu. Root, yerdekine doğru bir adım attı. Komutan tetikteydi, dizlerini bükmüştü ve gerekirse yana doğru takla atmaya hazırdı. Neutrino 3000'in namlusuyla adamın omzuna dokundu.

"Ayağa kalk, Scalene."

Namlunun dokunuşu adamı yana devirmeye yetmişti. Goblin yana yattı ve sırtüstü tünelin zeminine düştü. Çevresinde, rahatsız edilmiş yarasalar gibi bir is tabakası uçuştu. Başlığı yana kaydı ve bedenin yüzü açığa çıktı. Daha da önemlisi, adamın gözleri açığa çıkmıştı.

Root, "Bu Scalene," dedi. "Büyülenmiş."

General'in kısık gözleri kan çanağına dönmüştü ve boşluğa odaklanmıştı. Kaçışı bir başkasının planladığı düşünülecek olursa, bu kayda değer bir gelişmeydi. Holly ve Root kendilerini bir tuzağın ortasında bulmuşlardı.

Holly, "Bence burayı terk edelim, komutan," dedi. "Hemen."

Root, "Hayır," dedi. Komutan goblinin üzerine doğru eğildi. "Buraya kadar geldiğimize göre, Scalene'i de yanımıza alabiliriz."

Root adamı ayağa kaldırmak amacıyla boştaki elini generalin boynuna doladı. Daha sonra Holly, her şeyin tam bu anda kontrolden çıkmaya başladığını rapor edecekti. Her ne kadar garip gibi görünse de, bu rutin görev birden uğursuz bir havaya bürünmüştü.

Bir ses, "Bana dokunma, peri," dedi. Bu, tıslayan bir goblinin sesiydi. Ama bu nasıl olabilirdi? Generalin dudakları kıpırdamamıştı.

Root geri çekildi ve doğruldu. "Burada neler oluyor?"

Holly'nin asker içgüdüleri bir şeylerin ters gittiğini haber veriyordu. "Her ne oluyorsa, bu hiç de hoş değil. Gitmeliyiz, Komutan. Hemen şimdi."

Root'un yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Ses, göğsünden geldi."

Holly, "Belki de cerrahi bir operasyon geçirmiştir," dedi. "Çıkalım buradan."

Komutan eğildi ve adamın pelerinini açtı. Generalin göğsüne metal bir kutu bağlanmıştı. Kutu otuzar santimetrelik kenarları olan bir kareydi. Karenin ortasında bir ekran vardı. Ekrandaki belirli belirsiz yüz yeniden konuşmaya başladı.

"Ah, Julius." Scalene'in sesi yeniden duyuldu. "Geleceğini biliyordum. Komutan Root'un meşhur egosu üniformasını giyip buraya girmesine engel olamazdı. Bunun bir tuzak olduğu apaçık ortada. Bilinçli olarak kendinizi, hazırladığım tuzağın ortasında buldunuz."

Ses Scalene'e ait olabilirdi ama vurgularında ve ritminde bir gariplik vardı. Sesin dokusu bir goblin için fazla karmaşıktı. Karmaşık ve garip bir biçimde tanıdıktı.

Ses yeniden duyuldu. "Neler olup bittiğini anlayabildiniz mi, Yüzbaşı Short?" Ses sürekli değişiyordu. Şimdi daha yüksek bir tona bürünmüştü. Artık bir gobline veya bir erkeğe ait değildi. *Konuşan bir kadındı*, diye düşündü Holly. *Tanıdığım bir kadın.*

Ekranda bir yüz belirdi. Güzel ve şeytani bir yüz. Gözleri nefret doluydu. Opal Koboi'nin yüzü. Yüzün geri kalanı sargı bezleriyle sarılmıştı. Ama yüz hatları yine de belirgindi.

Holly çabucak kaskının içindeki mikrofona bir şeyler söyledi.

"Foaly, başımız dertte. Opal Koboi kaçmış. Tekrar ediyorum. Koboi kaçmış. Bu bir tuzak. Çevreyi polis kordonuna alın. Beş yüz metre yakına kimseyi yaklaştırmayın. Sıhhiye büyücülerini buraya yollayın. Birisi zarar görebilir."

Ekrandaki yüz gülünce, inci gibi parlayan küçük pixie dişleri açığa çıktı.

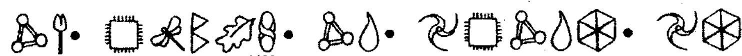
"İstediğiniz kadar konuşun, Yüzbaşı Short. Foaly sizi duyamaz. Uyutucu-vericinizi nasıl kolayca devre dışı bıraktıysam, iletişim kurmanızı da engelliyorum. Muhtemelen cisim taraması da yapmışsınızdır ama bir işe yaramamıştır. Yine de, küçük kentaur dostunuz sizi görebiliyor. Çok değerli mercekleri çalışıyor."

Holly hemen Opal'in piksellere ayrılmış yüzüne yakın çekim yaptı. Foaly eğer pixienin yüzünü görürse, neler olup bittiğini anlardı.

Koboi bir kez daha güldü. Opal çok eğleniyor gibiydi.

"Çok güzel, yüzbaşı. Gerçekten çok zekisiniz. Tabii ki, göreceli olarak. Foaly'ye yüzümü gösterin. O da herkesi alarma geçirsin. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem Holly ama bu aletin tamamı gizli maden cevherinden yapıldı. Foaly'nin tek göreceği şey, hafif bir parıltı olacaktır."

Gizli maden cevheri, uzay araçları için geliştirilmişti. Bu özel maden, insanların veya perilerin bildiği tüm sinyalleri ve dalga formlarını emerdi. Dolayısıyla, sadece çıplak gözle görülebiliyordu ve bunun dışında her şeye görünmez sayılırdı. Bunu imal etmek inanılmaz derecede pahalıydı. Koboi'nin küçük aletini kaplayacak kadar madeni elde etmek bile, bir depo dolusu altına mal olmuş olmalıydı.

Root çabucak doğruldu. "Durum gittikçe kontrolden çıkıyor, Yüzbaşı. Buradan çıkalım."

Holly rahatlamamıştı. Opal Koboi işlerin bu kadar kolay yürümesine izin vermezdi. Buradan ellerini kollarını sallayarak çıkamazlardı. Eğer Foaly terminalin bilgisayarlarına girebiliyorsa, Koboi de girebilirdi.

Opal'in kahkahası isterik bir çığlığı andırıyordu.

"Buradan çıkmak mı? Ne kadar taktiksel bir yaklaşım, Komutan. Kelime haznenizi genişletmeniz gerekiyor. Sırada ne var? Başınızı eğip siper almak mı?"

Holly kolundaki Velcro cebi yırtıp açarak, cebin içinden bir Gnome klavyesi çıkarttı. Kadın kaskındaki mönüleri kullanarak çabucak LEP suçlu veritabanına ulaştı ve Opal Koboi'nin dosyasını açtı.

Onbaşı Frond'un sesi duyuldu. "Opal Koboi." LEP her zaman eğitim videolarında ve seslendirmelerde Lili Frond'u kullanırdı. Frond çekici ve zarif bir kadındı. Kadının lüle lüle sarı saçları ve operasyonlarda hiçbir işe yaramayan uzun tırnakları vardı. "LEP'in bir numaralı düşmanı. Şu anda Argon Kliniği'nde gözetim altında. Opal Koboi'nin bir dâhi olduğu belgelenmiştir. Standart IQ testinde aldığı puan üç yüzün üzerinde. Şüpheli bir megaloman ve saplantılı bir kişiliktir. Araştırmalar Koboi'nin patolojik bir yalancı ve bir şizofren olduğunu göstermektedir. Daha fazla bilgi için, Polis Plazası'nın ikinci katındaki LEP merkez kütüphanesine başvurunuz."

Holly dosyayı kapattı. Takıntılı bir dâhi ve patolojik bir

yalancı. Tam aradığı kişi. Bilgi çok fazla işe yaramamıştı. Frond, zaten onun bildiği şeyleri dile getirmişti. Opal kaçmıştı ve intikam peşindeydi. Düşmanlarını nasıl öldüreceğini önceden her ayrıntısına kadar planlayacak kadar zeki biriydi.

Opal hâlâ zaferinin keyfini çıkarmakla meşguldü.

Pixie, "Bu ânı ne kadar zamandır beklediğimi bilmiyorsunuz," dedi. Sonra sustu. "Aslında, biliyorsunuz. Sonuçta, planımı mahveden sizlerdiniz. Ve şimdi ikiniz de elimdesiniz."

Holly şaşkındı. Opal'in ciddi zihinsel sorunları olabilirdi ama bunu aptallıkla karıştırmamak gerekirdi. Neden saçma sapan şeyler hakkında konuşup duruyordu? Dikkatlerini mi dağıtmaya çalışıyordu?

Aynı şeyi Root da düşünmüş olmalıydı. "Holly! Kapılar!"

Holly arkasına dönüp baktığı zaman, alev kapılarının yavaşça kapandıklarını gördü. Kapıların motorunun çıkarttığı ses, rüzgârın sesi tarafından bastırılıyordu. Eğer kapılar kapanırsa, LEP ile olan bütün bağlantıları kesilirdi ve yaşamları Opal Koboi'nin merhametine kalırdı.

Holly kapıların üzerindeki manyetik silindirlere nişan aldı ve mekanizmaya Neutrino 3000 ile ardı ardına ateş etti. Kapılar sarsıldı ama kapanmaya devam etti. Silindirlerin iki tanesi patlamıştı. Ama devasa kapıların momentumu, alev kapılarını kapatmak için yeterliydi. Uğursuz bir gürültüyle kapılar kapandı.

Opal, "Nihayet yalnız kaldık," dedi. Kadının sesi, ilk randevusuna giden masum bir kolej perisininkine benziyordu.

Root, sanki Koboi'ye bir zarar verecekmişçesine, silahını Scalene'in göğsündeki alete doğrulttu.

Komutan, "Bizden ne istiyorsun?" diye sordu.

Opal, "Ne istediğimi biliyorsunuz," diye cevap verdi. "Esas soru, istediğim şeyi nasıl alacağım. Nasıl bir intikam şekli beni tatmin eder? Doğal olarak, ikiniz de öleceksiniz. Ama bu, benim için yeterli değil. Benim gibi acı çekmenizi, gözden düşmenizi ve aşağılanmanızı istiyorum. En azından birinizin. Diğerini kurban etmek zorunda kalacağım. Hanginiz olduğu çok da umurumda değil."

Root alev kapılarına doğru geri çekildi. Komutan eliyle Holly'ye kendisini takip etmesini işaret etti.

Root, sırtını Koboi'nin aletine doğru döndü. "Seçenekler?"

Holly kaskının siperliğini kaldırdı ve alnındaki teri sildi. Kaskların içinde havalandırma sistemi vardı. Ama bazen, terin sıcaklıkla bir alakası olmuyordu.

Holly, "Buradan çıkmalıyız," dedi. "Tek çıkış yolu çavlan."

Root başıyla onayladı. "Sana katılıyorum. Koboi'nin sinyalleri engelleyemeyeceği kadar yükselelim ve Binbaşı Kelp'e haber verelim."

"Scalene ne olacak? Solungaçlarına kadar büyülenmiş. Kendi başının çaresine bakamaz. Eğer biz kaçarsak, Opal adamı geride kanıt olarak bırakmaz."

Bu, temel suçlu mantığıydı. Tüm dünyayı ele geçirmeye hevesli olanlar, kendi amaçları doğrultusunda dostlarını feda etmekten çekinmezlerdi.

Root hırlamaya başladı. "Bir goblin için hayatımızı tehlikeye atmak beni rahatsız ediyor. Ama işimiz bunu gerek-

tiriyor. Scalene'i de yanımıza alalım. Adamın göğsündeki kutuya birkaç el ateş etmeni istiyorum. Koboi'nin sesi kesilince, ben Scalene'i sırtıma alırım ve birlikte E37'de yükselmeye başlarız."

Holly, "Anlaşıldı," dedi. Kadın silahının ayarını asgariye getirdi. Yükün bir kısmı Scalene'in vücuduna aktarılacaktı. Ama bunun, birkaç dakikalığına adamın gözlerini kurutmaktan başka bir zararı olmazdı.

"Koboi'yi umursama. Ne derse desin, sen işine odaklan."

"Evet, Efendim."

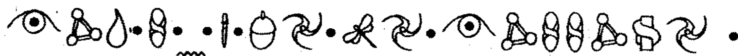
Root derin bir nefes aldı. Komutanın da kendisi kadar endişeli olduğunu görmek, nedendir bilinmez Holly'yi rahatlatıyordu. "Tamam. Şimdi."

İki peri arkalarını döndü ve kendinden geçmiş gobline doğru koşmaya başladılar.

Küçük ekrandan Koboi'nin alaycı sesi duyuldu. "Bir plan yapabildiniz mi? Umarım, dâhiyane bir plandır. Benim düşünemediğim bir şeydir."

Holly'nin yüzünde ciddi bir ifade vardı. Yüzbaşı Short, Koboi'nin sözlerini duymazdan gelmeye çalışsa da, kadının kelimeleri Holly'nin zihninde yankılanıyordu. Dâhiyane bir plan? Pek sayılmaz. Bu, içerisinde bulundukları durumda tek seçenekleriydi. Koboi bunu düşünememiş olabilir miydi? Bu konuda kesin bir şey söylenemezdi. Muhtemelen, Koboi bunu bir yıldır planlıyordu. Kadının istediği şeyi mi yapıyorlardı?

Holly, "Efendim..." diye konuşmaya başladı. Ama Root, Scalene'in yanında yerini almıştı bile.

Holly küçük ekrana altı el ateş etti. Bütün mermiler Koboi'nin yüzüne isabet etti. Opal'in yüzü statik elektrik fırtınasının arasında gözden kayboldu. Metal bağlantı yerlerinden kıvılcımlar çıkıyordu ve hoparlörün ızgarasından kötü kokulu bir duman yükseliyordu.

Root bir an için tereddüt etti ve yüklerin dağılmasını bekledi. Sonra Scalene'i omuzlarından kavradı.

Hiçbir şey olmadı.

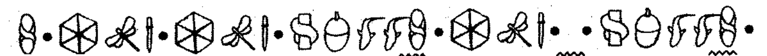
Holly, *yanılmışım*, diye düşündü. Yüzbaşı farkında olmadan nefesini tutmuştu. Holly nefes verdi. *Tanrılara şükürler olsun ki, yanılmışım. Opal'in bir planı yokmuş.* Ama bu doğru değildi ve Holly de buna gerçekten inanmıyordu.

Opal'in kutusu, özel kayışlarla Scalene'in göğsüne bağlanmıştı. Bunlar, tehlikeli suçluları bağlamak için LEP'in kullandığı teleskopik kablolardandı. Uzaktan kumandayla kilitlenip gerektiğinde kilitleri açılabilirdi. Bir kez kilitlendikten sonra, uzaktan kumanda veya bir elektrikli testere olmaksızın yerinden çıkartılamazdı. Root adamın üzerine eğildiği anda, bağlar kendiliğinden açıldı ve komutanın göğsüne dolandı. Scalene'i terk eden metal kutu, sıkı sıkı Root'un göğsüne bağlanmıştı.

Kutunun ters yüzünde Koboi'nin suratı belirdi. Kutunun iki tarafında da ekran vardı.

Koboi nefret dolu bir ses tonuyla, "Komutan Root," dedi. "Öyle görünüyor ki, sizi kurban etmek zorundayım."

Root, "D'Arvit!" diye küfretti. Komutan silahının kabzasıyla kutuya vuruyordu. Bağlar komutanın göğsünü sıkmaya başladı. Root güçlükle nefes alıp veriyordu. Holly komutanın göğsünde birden fazla kaburganın kırıldığını

duydu. Komutan dizlerinin üzerine çökmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Root'un göğsünde beliren büyülü mavi kıvılcımlar, adamın kırık kemiklerini iyileştiriyordu.

Holly komutana yardım etmek için Root'a doğru adım attı. Ama komutanın yanına ulaşamadan, aletin hoparlöründen uğursuz bir bip sesi gelmeye başladı. Holly komutana yaklaştıkça, bip sesi güçleniyordu.

Root, "Geri çekil," diye hırladı. "Geri çekil. Alete, bir çeşit tetikleme mekanizması yerleştirilmiş."

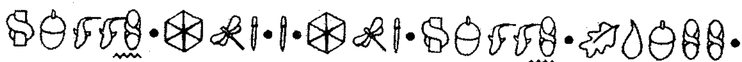
Holly olduğu yerde durdu ve öfkesinden havayı yumruklamaya başladı. Ama komutan muhtemelen haklıydı. Daha önce yakınlık tetiklerini duymuştu. Cüceler bunları madenlerde kullanırlardı. Tünellere patlayıcı yerleştirirler ve bir yakınlık tetiğini çalıştırırlardı. Daha sonra, güvenli bir mesafeden attıkları bir taşla tüneli havaya uçururlardı.

Ekranda yeniden Opal'in yüzü belirdi.

Pixie, "Komutanını dinle, Yüzbaşı Short," dedi. "Çok dikkatli olmalısınız. Komutanın haklı sayılır. Duyduğunuz ses bir yakınlık tetiğine ait. Eğer çok fazla yaklaşırsan, komutanın kutunun içerisine yerleştirilmiş patlayıcı jöle sayesinde paramparça olur."

Root, "Söylev çekmeyi bırak da, bize ne istediğini söyle," diye hırladı.

"Sabırlı olun, Komutan. Yakında dertleriniz sona erecek. Aslında sona erdi sayılır. Neden son saniyelerinizi sessizce bekleyerek geçirmiyorsunuz?"

Holly komutana yaklaşmadan Root'un arkasına dolandı. Sırtını çavlana verdi.

Holly, "Buradan çıkabiliriz, Komutan," dedi. "Sadece düşünmem gerekiyor. Bana birkaç dakika zaman verin."

Koboi alaycı bir ses tonuyla, "Düşünmenize gerek yok, Yüzbaşı. Ben size durumu özetleyeyim," dedi. Çocuksu yüz hatları şeytani bir çirkinliğe bürünmüştü. "LEP dostlarınız lazerle kapıyı kesmeye çalışıyor. Ama tabii ki, zamanında kapıyı açamayacaklar. Sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki, Foaly şu anda ekranından bizi izliyordur. Sence Foaly ne görüyor? Eski dostu Holly Short'un komutana doğru silahını doğrulttuğunu görüyor. Neden Holly'nin komutana ihanet ettiğini düşünüyor olmalı."

Root, "Foaly her şeyi çözecektir," dedi. "Seni daha önce de yenmişti."

Opal uzaktan kumandayla komutanın göğsündeki bağları sıkarak, Root'u dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "Belki de neler olduğunu anlamıştır. Tabii eğer zamanı varsa. Ama ne yazık ki, sizin zamanınız doldu komutan."

Root'un göğsündeki kutunun üzerinde dijital bir sayaç belirdi. Sayacın üzerinde iki rakam vardı. Altı ve sıfır. Altmış saniye.

"Bir dakikanız kaldı, Komutan. Bu nasıl bir his?"

Geri sayım başlamıştı.

Holly'nin zihninde tetiğin bip sesi, saatin tik tak sesi ve Opal'in kıs kıs gülüşü birbirine karıştı.

"Kapat şunu, Koboi. Kapat şunu. Yoksa yemin ederim seni..."

Opal kendine hâkim olamayarak bir kahkaha daha pat-

lattı. Giriş tünelinden yankılanan kahkaha, bir harpinin saldırı çığlığına benziyordu.

"Ne yapacaksın, Yüzbaşı? Komutanının yanında ölecek misin?"

Birkaç çatırtı daha duyuldu. Birkaç kaburga daha kırılmıştı. Root'un göğsünde uçuşan mavi kıvılcımlar, bir girdaba kapılmış yıldızlara benziyordu.

Root, "Git buradan," diye homurdandı. "Holly sana buradan gitmeni emrediyorum."

"Özür dilerim, Komutan. Hayır. Bu iş henüz bitmedi."

Opal'in mutlu sesi duyuldu. "Kırk sekiz." Kadın neşeli bir şarkı mırıldanıyor gibiydi. "Kırk yedi."

"Holly! Git!"

Koboi, "Ben senin yerinde olsam komutanın emirlerini yerine getirirdim," dedi. "Başka insanların da hayatı tehlikede. Root artık öldü, neden hayatını kurtarabileceğin insanlar varken ölesin?"

Holly inledi. Bu karmaşık denkleme, bir değişken daha eklenmişti.

"Kimi kurtarabilirim? Kimin hayatı tehlikede?"

"Ah, önemli birileri değil. Birkaç Çamur Adam."

Holly, *tabii ki*, diye düşündü. *Artemis ve Kâhya. Koboi'nin planına taş koyan iki kişi daha.*

Holly, "Ne yaptın, Opal?" diye sordu. Yüzbaşı Short rüzgârın uğultusu ve yakınlık tetiğinin biplemesi yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı.

Koboi suçlu bir çocuk gibi dudaklarını büzüştürdü.

"Korkarım insan dostlarınızın hayatı tehlikede. Şu anda, Münih'teki Uluslararası Banka'dan bir şeyler çalmakla meşgul olmalılar. Onlar için hazırladığım küçük bir paketi aldılar. Eğer Efendi Fowl düşündüğüm kadar zekiyse, Kronski Oteli'ne geri dönene kadar paketi açmayacaktır. Sonra, paketin içinde bubi tuzağı olup olmadığını anlamaya çalışacaktır. Sonra bir biyolojik bomba patlayacak ve 'Elveda, iğrenç insanlar'. Burada kalıp olan biteni herkese açıklayabilirsin. İçişlerine durumu özetlemen sanırım birkaç saatini alacaktır. Veya dostlarını kurtarmayı deneyebilirsin."

Holly'nin başı dönmeye başlamıştı. Komutan, Artemis, Kâhya. Hepsi ölecekti. Hepsini birden nasıl kurtarabilirdi? Bu oyunu kazanmanın bir yolu yoktu.

"Seni arayıp bulacağım, Koboi. Bu gezegende senin için güvenli bir yer kalmayacak."

"Ne kadar zehirli sözler bunlar böyle? Ya sana bir çıkış yolu gösterirsem? Bir kazanma şansı."

Root şimdi dizlerinin üzerine çökmüştü ve ağzının kenarından kanlar akıyordu. Mavi kıvılcımlar yok olmuştu. Büyüsü bitmişti.

Komutan, "Bu bir tuzak," dedi. Ağzından çıkan her bir kelime irkilmesine sebep oluyordu. "Bir kez daha seni kandırmasına izin verme."

Koboi, "Otuz," dedi. "Yirmi dokuz."

Holly başının zonklamaya başladığını fark etti. "Pekâlâ, Koboi. Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Komutanı nasıl kurtarabilirim?"

Opal derin bir nefes aldı. Bu, yapmacık bir hareketti. "Aletin üzerinde hassas bir nokta var. İki santimetre çapında. Ekranın hemen altındaki küçük kırmızı nokta. Eğer yakınlık tetiğinin algı mesafesi dışından o noktayı vurabilirsen, sistemi devre dışı bırakabilirsin. Atışın bir santim bi-

le yana gelirse, patlayıcı jöleyi tetiklemiş olursun. Yeteneğini ispatlamak için sana bir şans veriyorum, Yüzbaşı. Sen bana bu şansı da vermemiştin."

Holly dişlerini sıktı. "Yalan söylüyorsun. Neden bana böyle bir şans veresin?"

"Ateş etme." Root'un sesi beklenmedik bir biçimde sakindi. "Buradan uzaklaş. Git ve Artemis'i kurtar. Bu, sana verdiğim son emirdir, Yüzbaşı. Sakın emrime karşı gelme."

Holly duyularını yitirmeye başladığını fark etti. Çevresini bulanık görüyordu ve sanki her şey ağır çekimde hareket ediyordu.

"Başka şansım yok, Julius."

Root kaşlarını çattı. "Bana Julius deme! Emirlerime karşı gelmeden önce beni ismimle çağırıyorsun. Artemis'i kurtar, Holly. Adamı kurtar."

Holly bir gözünü kapadı ve nişan aldı. Lazer ışığın bu mesafeden bir faydası olmazdı. Çıplak gözle nişan almak zorundaydı.

Yüzbaşı, "Artemis'i daha sonra da kurtarabilirim," dedi.

Holly derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve tetiğe bastı.

Kırmızı noktayı vurmuştu. Bundan emindi. Yük alete saplandı ve bir alev gibi metal kutunun yüzeyine yayıldı.

Holly, Opal'in suratına doğru bakıp, "Vurdum," diye bağırdı. "Kırmızı noktayı vurdum."

Koboi omzunu silkti. "Bilemiyorum. Bana birazcık aşağıya gelmiş gibi geldi. Şansına küs. Gerçekten çok üzgünüm."

Holly, "Hayır!" diye çığlık attı.

Root'un göğsündeki geri sayım hızlandı. Rakamlar su gibi akıyordu. Sadece birkaç saniye kalmıştı.

Komutan ayağa kalktı ve kaskının siperliğini kaldırdı. Gözlerinde korkudan eser yoktu ve bakışları kararlıydı. Holly'ye doğru bakıp gülümsedi. İlk kez, yanaklarındaki kızgın kızarıklıktan eser yoktu.

Root, "Kendine iyi bak," diye mırıldandı. Göğsünde turuncu bir alev canlandı.

Patlama oksijenle beslenerek tünelin havasını emdi. Rengarenk alevler çabucak çevreyi sardı. Holly şok dalgalarının etkisiyle geriye doğru uçtu. Patlamanın kuvveti komutanı merkez alarak çevreye yayıldı. Holly'nin tulumunu oluşturan, ısı ve kuvvetin etkisiyle aşırı yüklenen mikro filamanlar patladı. Kaskındaki kamera silindiri yerinden fırladı ve E37'nin içine düştü.

Holly çavlanın içine doğru sürüklendi. Bir dal gibi kendi ekseni etrafında dönen yüzbaşı, kendini bir siklonun ortasında buldu. Patlamanın yüksek sesiyle birlikte, kulaklıklarındaki sonik süngerler otomatik olarak mühürlendi. Komutan alev topunun ortasında gözden kaybolmuştu. Root ölmüştü, buna şüphe yoktu. Artık büyü bile adama yardım edemezdi. Bazı şeyler asla onarılamazdı.

Giriş tünelindeki her şey, Root ve Scalene ile beraber, şarapnel ve toz bulutunun içerisinde parçalandı. Küçük parçalar tünelin duvarlarından sekti. Toz bulutu kendisine karşı en az direnç gösteren yolu seçti ve tabii ki, Holly'ye

doğru yöneldi. Yüzbaşı kanatlarını çalıştırıp birkaç metre yükseldiğinde, uçan şarapneller çavlanın duvarında bir delik açtı.

Holly havada asılı kaldı. Kaskının içinde, kendi nefes alıp verişinden başka bir şey duymuyordu. Komutan ölmüştü. Bu, inanılmazdı. İntikam ateşiyle yanan bir pixie, komutanın işini bitirmişti. Aletin üzerinde gerçekten bir zayıf nokta var mıydı? Gerçekten hedefi vuramamış olabilir miydi? Muhtemelen bu soruları asla cevaplayamayacaktı. LEP memurlarına göre, Holly kendi komutanını vurmuştu.

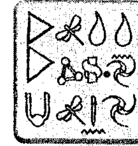
Holly aşağıya doğru baktı. Patlamanın etkisiyle etrafa saçılan parçalar dünyanın merkezine doğru düşüyordu. Ekseni etrafında dönen magma küresine yaklaşan parçalar, teker teker alev alıyordu. Julius Root'tan geriye kalanlar, yanıp kül oluyordu. Bir anlığına, parçalar altın ve bronz renkli bir ışıltıya büründü. Sanki dünyanın merkezine milyonlarca yıldız düşüyordu.

Holly birkaç dakika olduğu yerde kaldı. Tüm bu olan biteni yorumlamaya çalışıyordu. Ama yorumlayamıyordu. Her şey çok kötüydü. Holly içindeki pişmanlığı ve acıyı dondurarak, daha sonraya sakladı. Şimdi yerine getirmesi gereken bir emir vardı. Yaptığı son iş bile olsa, bu emri yerine getirmek için elinden geleni yapacaktı. Çünkü bu, Julius Root'un kendisine verdiği son emirdi.

Holly kanatların gücünü arttırdı. Kararmış çavlanda yükselmeye başladı. Kurtarılması gereken Çamur Adamlar vardı.

BÖLÜM 4: İMKÂNSIZ KAÇIŞ

Münih

MÜNİH iş saatlerinde, dünyanın dört bir yanındaki büyük şehirlerden farksızdı. Trafik çok yoğundu. Konforlu ve hızlı raylı sisteme rağmen, insanların büyük bir çoğunluğu kendi arabalarını kullanmayı tercih ediyorlardı. Bunun sonucunda, Artemis ve Kâhya, trafiğin en yoğun olduğu saatlerde kendilerini havaalanı yolunda bulmuşlardı. Uluslararası Banka'dan Kronski Oteli'ne kadar trafik adım adım ilerliyordu.

Efendi Artemis gecikmelerden hoşlanmazdı. Ama şimdi son başarısına odaklanmıştı. *Hırsız Peri* hâlâ şeffaf plastik tüpün içindeydi. Artemis tüpü açma isteğini bastırmak zorunaydı. Tablonun eski sahipleri olan Crane & Sparrow, bir şekilde tüpü bir bubi tuzağıyla koruma altına almış olabi-

lirlerdi. En muhtemel tuzak, tüpün vakumlanması ve oksijenle temas ettiğinde resmi kavuracak yakıcı bir gazla doldurulmuş olmasıydı.

Otele ulaşmak iki saat sürdü. Normalde bu seyahatin yirmi dakika sürmesi gerekiyordu. Artemis siyah renkli ve pamuklu kıyafetlerine büründü. Sonra cep telefonundan Fowl Malikânesi'ni aradı. Ama telefon bağlantısı kurulmadan, konuşmayı kaydedebilmek için telefonunu dizüstü bilgisayarına bağladı. Telefon üç kez çaldıktan sonra, Angeline Fowl telefona cevap verdi.

"Arty." Artemis'in annesi nefes nefese kalmıştı. Sanki bir işi yarıda bırakmış gibiydi. Angeline Fowl hayatı gereğinden fazla ciddiye alan insanlardandı. Muhtemelen telefona cevap vermek için Tai Bo çalışmasını yarıda kesmek zorunda kalmıştı.

"Nasılsın, Anne?"

Angeline iç geçirdi. "İyiyim, Arty. Ama her zamanki gibi, senin sesin bir iş görüşmesi yapıyormuşsun gibi geliyor. Her zamanki gibi resmisin. Bana 'Anneciğim' veya en azından 'Angeline' diyemez misin? Bu, çok korkunç bir şey mi?"

"Bilmiyorum Anne. 'Anneciğim' kulağa fazla çocuksu geliyor. Ben on dört yaşındayım, unuttun mu?"

Angeline güldü. "Nasıl unutabilirim? Kaç delikanlı doğum günü için bir genetik sempozyumuna bilet ister ki?"

Artemis'in bir gözü şeffaf tüpün üzerindeydi. "Babam nasıl?"

Angeline, "Harika," diye cevap verdi. "Bu kadar iyi olması beni çok şaşırttı. Protez ayağı mükemmel durumda ve

mükemmel görünüyor. Hiçbir şeyden şikâyet etmiyor. Dürüst olmak gerekirse, hayata karşı bakışının eskisine göre daha iyi olduğunu bile söyleyebilirim. Tanınmış bir terapistin denetimi altında. Adam zihinsel olanın, fiziksel olandan daha önemli olduğunu söylüyor. Aslında, Westmath'daki kaplıcaya gitmek için bu akşam yola çıkıyoruz. Orada, şu mükemmel deniz yosunu tedavisini uyguluyorlar. Tedavi babanın kaslarında mucizeler yaratacaktır."

Baba Artemis Fowl, Rus Mafyası tarafından kaçırılmış ve bir bacağını kaybetmişti. Neyse ki Artemis, Kâhya'nın da yardımıyla babasını kurtarmayı başarmıştı. Son bir sene çok olaylı geçmişti. Babasının dönüşünden bu yana Artemis, hayatında yepyeni bir sayfa açacağına dair kendisine verdiği söze sadık kalmaya çalışıyordu. Genç Artemis'ten babasının yolunda yürümesi bekleniyordu. Artemis tehlikeli suçları terk etme konusunda sorunlar yaşıyordu. Yine de bazen, annesiyle babasının birlikte ne kadar mutlu olduklarını görünce, mutlu bir ailenin sıradan oğlu olma düşüncesi Artemis'e eskisi kadar uzak gelmiyordu.

"Günde iki kez fizik tedavi seanslarına katılıyor mu?"

Angeline bir kez daha güldü. Artemis evde olmayı arzuladı.

"Evet, *Büyükbaba*. Ben babanın her şeyiyle ilgileniyorum. Baban on iki ay içerisinde bir maraton koşabileceğini söylüyor."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Bazen, eğer ben sizin ne yaptığınızı kontrol etmezsem, el ele tutuşup malikânenin çevresinde gün boyunca dolaşacağınızı düşünüyorum."

Angeline iç geçirdi. Ahizedeki ses bir an için gidip geldi. "Senin için endişeleniyorum, Arty. Senin yaşındaki birinin bu kadar... sorumluluk sahibi olmaması gerekiyor. Bizim için endişelenme. Okulun ve arkadaşların için endişelen. Gerçekte ne yapmak istediğini düşün. Büyük beynini kullanarak kendini ve diğer insanları nasıl mutlu edebileceğini düşün. Ailenin işlerini unut. Yaşam, artık bir aile meselesi."

Artemis ne cevap vereceğini bilemedi. İçinden bir ses, eğer gizlice aileyi koruyor olmasaydı, ailenin işlerinin yürümeyeceğini söylüyordu. Beyninin içindeki diğer sesse ona, bir uçağa atlayıp eve dönmesini ve malikânede ailesiyle beraber olmasını öğütlüyordu.

Annesi bir kez daha iç geçirdi. Artemis, annesinin kendisiyle konuşurken endişelenmesi gerçeğinden nefret ediyordu.

"Ne zaman döneceksin, Arty?"

"Üç gün daha buradayım."

"Sormak istediğim şey, bundan sonra bizimle beraber olup olmayacağındı. Bartleby okulunda okumanın bir aile geleneği olduğunu biliyorum. Ama biz oğlumuzun bizimle beraber olmasını istiyoruz. Müdür Guiney bizi anlayacaktır. Burada da birçok iyi okul var."

Artemis, "Anlıyorum," diye cevap verdi. Gerçekten bunu yapabilir miyim, diye merak etti. Normal bir ailenin sıradan bir üyesi olabilir miyim? Tehlikeli girişimlerden uzak durabilir miyim? Dürüst bir yaşam sürmeyi başarabilir miyim? "Tatile birkaç hafta kaldı. O zaman her şeyi konuşabiliriz." Geciktirme taktikleri. "Dürüst olmak gerekirse, şimdi kendimi söylediklerine veremiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum. Gıda zehirlenmesi geçirmiş olabileceğimi düşünüyordum. Ama yirmi dört saatlik bir virüsmüş. Doktor yarına hiçbir şeyim kalmayacağını söyledi."

Angeline yumuşak bir ses tonuyla, "Zavallı Arty," dedi. "Belki de, bir uçağa atlayıp eve gelmelisin."

"Hayır, Anne. Şimdi daha iyiyim. Gerçekten."

"Nasıl istersen. Virüslerden kaynaklanan hastalıkların ne kadar rahatsız edici olabileceğini biliyorum. Ama gıda zehirlenmesinden daha iyidir. Birkaç hafta dinlenmelisin. Bol bol su iç ve uyumaya çalış."

"Peki Anne."

"Eve dönmene az kaldı."

"Evet. Babama aradığımı söylemeyi unutma."

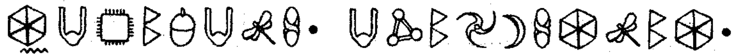
"Eğer bulursam söylerim. Jimnastik salonunda olmalı. Yürüyüş bandındadır."

"Görüşürüz Anne."

"Görüşürüz, Arty. Eve döndüğün zaman bahsettiklerim hakkında uzun uzun konuşuruz." Angeline'in ses tonu az da olsa hüzünlüydü. Ses çok uzaktan geliyor gibiydi.

Artemis telefonu kapattı ve bilgisayarından bütün konuşmayı tekrar dinledi. Annesiyle her konuştuğunda kendisini suçlu hissediyordu. Angeline Fowl, bir şekilde Artemis'in vicdanını harekete geçirmeyi başarıyordu. Bir sene öncesine kadar, Artemis annesine yalan söylediği zaman neredeyse hiç pişmanlık duymazdı. Ama artık, en küçük bir yalan bile haftalarca zihnini meşgul ediyordu.

Artemis bilgisayar ekranındaki ses dalgalarını seyretti. Şüphesiz, değişiyordu. Son birkaç aydır, kendisiyle ilgi-

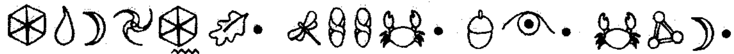
li şüpheleri gitgide artıyordu. Bir sabah, gözlerindeki gizemli aynalı lensleri keşfettiğinden beri. Kâhya ve Juliet'in gözlerinde de aynı lenslerden vardı. Lenslerin nereden geldiğini bulmaya çalışmışlardı. Ama Kâhya'nın bağlantı kurduğu kişiler, lenslerin parasını Artemis'in ödediğini söylemişlerdi. Her şey çok tuhaftı. Fazlasıyla tuhaf.

Lensler gizemini koruyordu. Artemis'in duyguları için de aynı şey geçerliydi. Masanın üzerinde Hervé'nin *Hırsız Peri'si* duruyordu. Bu, çağın önde gelen hırsızlarından biri olduğunu ispatlıyordu. Bu unvana ulaşmayı altı yaşından beri istiyordu. Ama tutkularının gerçeğe dönüştüğü bir günde, tek düşünebildiği şey ailesiydi.

Artemis, *emekli olmanın zamanı geldi mi*, diye düşündü. *On dört yıl ve üç aylık bir ömrün sonunda, dünyanın en iyi hırsızıydı. Sonuçta, daha ne kadar ileri gidebilirim ki?* Artemis telefon konuşmasının bir kısmını yeniden dinledi: 'Bizim için endişelenme. Okulun ve arkadaşların için endişelen. Gerçekte ne yapmak istediğini düşün. Büyük beynini kullanarak kendini ve diğer insanları nasıl mutlu edebileceğini düşün.'

Belki de annesi haklıydı. Yeteneklerini insanları mutlu etmek için kullanmalıydı. Ama ruhunun derinliklerinde bir karanlık yer vardı. Kalbinin katılaşmış kısmı huzurlu bir yaşamla yetinmezdi. Belki de, insanları mutlu etmenin farklı yolları vardı ve bunu sadece kendisi başarabilirdi. Kanunun diğer tarafındaki yollar. İnce mavi çizginin üzerindekiler.

Artemis gözlerini ovuşturdu. Bir sonuca varamamıştı.

Belki de, zamanının tamamını evde geçirmek, karar vermesine yardımcı olurdu. Şimdi bitirmesi gereken bir iş vardı. Düşüncelerinden uzaklaşmak ve tablonun gerçek olup olmadığını anlamak. Artemis her ne kadar bu şaheseri çaldığı için kendini suçlu hissetse de, pişmanlığı tabloyu geri verecek kadar güçlü değildi. Özellikle de, tabloyu Crane & Sparrow'a geri vermek söz konusuysa.

İlk yapılması gereken iş, okul yöneticilerinin neyle uğraştığıyla ilgili sorularını savuşturmaktı. Resmin gerçek olup olmadığını anlamak için uygulaması gereken bazı testler vardı. Bunun için, en azından iki güne ihtiyacı vardı.

Artemis ses dosyaları üzerinde değişiklik yapmasını sağlayan programı açtı. Telefon konuşmasının kaydında annesinin kelimelerinin yerini değiştirmeye başladı. İstediği kelimeleri seçtikten sonra, geriye kelimeleri doğru sıraya sokmak kalmıştı. Konuşmanın doğal olması için, küçük ses dosyaları arasındaki geçişleri yumuşattı.

Müdür Guiney Münih Olimpiyat Stadı'ndan döndüğünde, cep telefonuna sesli bir mesaj bırakılmış olacaktı. Mesaj Angeline Fowl'dan geliyor olacaktı ve annesinin keyfi hiç de yerinde olmayacaktı.

Artemis aramayı Fowl Malikânesi'ne yönlendirdi. Sonra değiştirilmiş ses dosyasını kızılötesiyle kendi cep telefonuna gönderdi.

Telefondaki ses, "*Müdür Guiney*," dedi. Sesin Angeline Fowl'a ait olduğu şüphe götürmezdi. Mesajın malikâneden gönderilmiş olması da bunu doğruluyordu. "*Arty için endişeleniyorum. Gıda zehirlenmesinden rahatsız. Mükemmel görünüyor, hiç-*

bir şeyden şikâyet etmiyor ama biz oğlumuzun bizimle beraber olmasını istiyoruz. Anlarsınız. Bir uçağa atlayıp eve gelmeli. Okul müdürünün denetimi altında zehirlenmiş olması beni çok şaşırttı. Döndüğünüz zaman bunu daha detaylı konuşuruz."

Bu, birkaç günlüğüne okulu idare ederdi. Artemis'in karanlık tarafına göre, bu dalavere heyecan vericiydi. Ama zihninin bir tarafı, yalanlarından oluşan ağı dokumak için annesinin sesini kullandığı için pişmanlık duyuyordu.

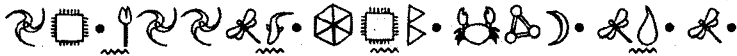
Artemis pişmanlık hissini çabucak zihninden uzaklaştırdı. Kâhya her zaman yanındaydı ve birkaç gün okula gitmemek, eğitimini olumsuz etkilemezdi. *Hırsız Peri* tablosunu çalma konusuna gelince, bir şeyi hırsızlardan çalmak suç sayılmazdı. Aslında adalet yerini bulmuştu.

İçinden bir ses, *evet*, dedi. *Resmi gerçek sahiplerine iade edersen.*

İçindeki granit kadar sert diğer ses, *hayır*, diye itiraz etti. *Bu tablo, biri bizden çalana kadar bizim. Gerçek bundan ibaret.*

Artemis kararsızlığına bir son verdi ve cep telefonunu kapattı. Tamamen resme odaklanması gerekiyordu ve zamansız çalan bir telefon elinin titremesine sebep olabilirdi. İçinden, şeffaf plastikten yapılmış tüpün kapağını açmak geliyordu. Ama bu aptalca bir hareket olurdu. Ölümcül olması da muhtemeldi. Crane & Sparrow kendisi için küçük sürprizler hazırlamış olabilirdi.

Artemis laboratuar aletlerinin olduğu çantanın içerisinden bir kromatograf çıkarttı. Aleti kullanarak tüpün içerisindeki gazdan bir örnek alıp işleyecekti. Artemis çantanın içerisinden aldığı iğne uçlu memeyi, kromatografın düz ucundan fırlayan lastik tüpün ucuna vidaladı.

Genç adam dikkatli bir biçimde sol eliyle iğneyi kavradı. Artemis her iki elini de aynı ustalıkla kullanabiliyordu. Ama sol eli biraz daha az titrerdi. Artemis iğnenin ucunu tüpün silikon mührüne batırdı ve iğneyi resmin bulunduğu yere kadar soktu. İğnenin batırıldığı yerden ustaca çıkarılması çok önemliydi. Tüpün içerisindeki gazın dışarıya sızmasına ve oksijenle karışmasına izin veremezdi. Kromatograf gazdan aldığı örneği sıcak enjeksiyon bölmesine aktardı. Gazın içerisindeki organik katkılar sıcaklıkla ayrıştırılıyordu. Taşıyıcı gaz, alınan örneği ayırıcı sütunun içinden geçirerek ateş iyonlaşma detektörüne taşıdı. Burada, gazın bağımsız bileşenleri tanımlanıyordu. Birkaç saniye sonra, aletin üzerindeki küçük ekranda bazı değerler belirdi. Oksijen, hidrojen, metan ve karbondioksit değerleri, bu sabah Münih'ten aldığı hava örneğiyle uyumluydu. Gazın yüzde beşlik bir kısmı tanımlanamamıştı. Ama bu normaldi. Muhtemelen bu, karmaşık kirli gazların veya aletin hassaslığının bir sonucuydu. Gizemli gaz dışında, Artemis artık tüpü açmanın güvenli olduğunu biliyordu. Genç adam küçük bir çakıyla tüpün ağzındaki mührü sıyırdı.

Artemis bir çift cerrah eldiveni taktı ve silindirin içinden resmi çıkarttı. Sıkı bir biçimde rulo yapılmış resim, tüpün içinden çıkar çıkmaz kendiliğinden açıldı. Resim, kutunun şeklini alacak kadar uzun süre tüpün içinde kalmamış olmalıydı.

Artemis resmi, masanın üzerine serdi ve resmin köşeleri üzerine düzgün jöle keseleri koydu. Genç adam res-

me şöyle bir göz gezdirince, resmin sahte olmadığını anladı. Artemis ressamın kullandığı renkleri ve fırça darbelerini inceledi. Hervé'nin figürleri ışıktan oluşmuş gibi dururdu. Resim o kadar güzel boyanmıştı ki, gösterişli bir parıltıya bürünmüştü. Bu, harika bir eserdi. Resimde, açık pencereden süzülen güneş ışınlarıyla aydınlanmış beşiğinde uyuyan bir bebek vardı. Yeşil derisi ve örümcek ağını andıran kanatları olan bir peri, pencerenin eşiğinde duruyordu ve bebeği beşiğinden almaya hazırlanıyordu. Yaratığın her iki ayağı da pencerenin dışındaydı.

Artemis dalgın bir biçimde, "İçeriye giremez," diye mırıldandı. Genç adam ağzından dökülen sözcüklere çok şaşırdı. Bunu nasıl biliyordu? Genelde, kanıtlarla desteklenmedikleri sürece fikirlerini sesli olarak dile getirmezdi.

Rahatla, dedi kendi kendine. Bu, sadece bir tahmindi. Belki de bu, internette dolaşırken öğrendiği bir bilgi kırıntısıydı.

Artemis yeniden ilgisini resmin üzerine odakladı. Başarmıştı. Artık *Hırsız Peri* ona aitti. Genç adam alet çantasından bir bisturi çıkarttı ve resmin kenarından incecik bir boya tabakası aldı. Artemis boya tabakasını bir kavanozun içine koydu ve kavanozu etiketledi. Bu, Münih Teknik Üniversitesi'ne gönderilecekti. Karbon analiziyle resmin yaşını belirleyebilecek devasa spektometreler sadece orada vardı. Artemis'in üniversitede bağlantıları vardı. Radyo karbon testi sonunda, resmin veya en azından boyanın, olması gerektiği kadar eski olup olmadığını anlaşılacaktı.

Artemis, diğer odada oturan Kâhya'yı çağırdı.

"Kâhya, bu örneği alıp hemen üniversiteye götürebilir misin? Unutma, bunu Christina'ya vermen gerekiyor. Ona söyle, çok acil olarak analiz sonuçlarına ihtiyacım var."

Kısa bir süre sessizlik oldu. Sonra Kâhya içeriye daldı. Adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kâhya örneği üniversiteye götürmek için gelmiş birine benzemiyordu.

Artemis, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

İki dakika önce, Kâhya dalgın gözlerle pencereye doğru tuttuğu elini inceliyordu. Adam, güneş ışınlarıyla, dik bakışlarının birleşiminin derisini şeffaflaştırmasını beklercesine, parmaklarına doğru ters bir bakış attı. Kâhya bir şeylerin farklı olduğunu hissediyordu. Derisinin altında bir şey gizliydi. Son bir senedir kendini garip hissediyordu. Yaşlanıyordu. Belki de, yıllar boyunca aldığı zorlu fiziksel eğitimlerin acısı şimdi çıkıyordu. Kırk yaşlarında olmasına rağmen, geceleri kemikleri ağrıyordu ve göğsü, sürekli Kevlar yeleğini giyiyormuşçasına sancıyordu. Otuz beş yaşındaki kadar hızlı değildi. Zihni de, bir şeye eskisi kadar kolay odaklanamıyordu. Amaçsızca dolaşmak, gezinmek istiyordu... Koruma, *tıpkı şimdi olduğu gibi*, diye kendi kendini azarladı.

Kâhya parmaklarını kütürdetti, kravatını düzeltti ve işine geri döndü. Koruma otel süitinin güvenliğinden hoşnut değildi. Oteller tüm korumaların kâbusuydu. Servis asansörleri, yalıtılmış üst katlar ve yetersiz kaçış yolları yüzünden, güvenliği garanti etmek neredeyse imkânsızdı. Kronski şüphesiz lüks bir oteldi. Çalışanlar profesyoneldi. Ama

Kâhya'nın bir otelde aradığı nitelikler bunlar değildi. Koruma, giriş katındaki penceresiz odaları tercih ederdi. Odanın on beş santimetrelik çelikten bir kapısı olmalıydı. Ne yazık ki, bu niteliklere sahip bir oda bulmak imkânsızdı. Kâhya böyle bir oda bulsa bile, Efendi Artemis kuşkusuz burun kıvırırdı. Koruma şimdilik, üçüncü kattaki süit ile idare etmek zorundaydı.

Bir alet çantası olan tek kişi Artemis değildi. Kâhya sehpanın üzerine koyduğu krom çantayı açtı. Bu, dünyanın dört bir yanındaki kiralık kasalarda sakladığı krom çantalardan sadece biriydi. Her bir çantanın içerisinde, gözetleme aletleri, gözetleme aletlerini saf dışı bırakan aletler ve silahlar vardı. Her bir ülkede bir çantanın olması, İrlanda'nın dışına çıkarken gümrükte sorun yaşamasını engelliyordu.

Kâhya çantanın içerisinden bir dinleme aygıtı tarayıcısı çıkarttı ve aleti odanın içerisinde gezdirmeye başladı. Koruma odada bir dinleme cihazı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Kâhya özellikle elektronik aletlere odaklandı: telefon, televizyon, faks cihazı. Genelde elektronik aletlerin manyetik alanı, dinleme aygıtı tarayıcılarını yanıltabilirdi. Ama bu tarayıcıy. yanıltamazdı. Casus Göz, piyasadaki en gelişmiş tarayıcıydı ve gizli bir mikrofonu yarım mil öteden algılayabilirdi.

Birkaç dakika sonra, Kâhya odanın içerisinde bir dinleme cihazı olmadığına kanaat getirdi. Koruma aleti çantanın içerisine geri koymayı düşünürken, cihaz küçük bir elektrik alan algıladı. Göstergenin üzerindeki ilk çubuk belirginleşti ve parlak mavi bir tona büründü. İkinci çubuk yanıp sönüyordu. Elektronik bir şey yaklaşıyordu. Birçok insan böyle bir sinyali görmezden gelirdi. Ne de olsa, Kronski otelinin bir mil yakınlarında binlerce elektronik cihaz vardı. Ama normal elektrik alanlar Casus Göz tarafından dikkate alınmazdı ve Kâhya sıradan biri değildi. Koruma aletin antenini uzattı ve odanın içerisinde gezinmeye başladı. Anten pencereyi işaret ederken sinyalin gücü tepeye vurdu. Kâhya endişelenmeye başlamıştı. Uçan bir şey yüksek hızla üzerlerine geliyordu.

Kâhya pencereye doğru koşturdu ve tül perdeleri ardına kadar açtı. Koruma pencereleri açıp gökyüzüne göz gezdirdi. Gökyüzü donuk mavi renkliydi ve gökte çok fazla bulut yoktu. Jetlerin arkalarında bıraktıkları izler, devlerin gökyüzünde oynadığı bir sıfırlar ve çarpılar oyununa benziyordu. Yirmi derece yukarıda, döne döne ilerleyen zarif bir şekil vardı. Bu, mavi metalden yapılmış gözyaşı şeklinde bir roketti. Roketin burun kısmında kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu ve ardından akkor beyaz alevler dalgalanıyordu. Roketin Kronski'ye doğru inişe geçtiğinden şüphe yoktu.

Akıllı bir bomba, dedi Kâhya kendi kendine, hiç şüphesi yoktu. *Efendi Artemis de hedef.*

Kâhya ne yapabileceğine ilişkin alternatifleri gözden geçirdi. Alternatiflerin listesi çok kabarık değildi. Gerçekte iki seçim şansları vardı: dışarı çıkmak veya ölmek. Esas sorun dışarıya nasıl çıkılacağıydı. Oda üçüncü kattaydı ve çıkış tam ters tarafta kalıyordu. Kâhya son bir kez kendisine

doğru yaklaşan rokete baktı. Bu, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Roketin emisyonu konvansiyonel silahlardan farklıydı ve ardında iz bırakmıyordu. Bu her neyse, yeni bir şey olmalıydı. Birisi gerçekten Artemis'in ölmesini istiyor olmalıydı.

Kâhya pencereye sırtını döndü ve Artemis'in odasına daldı. Genç adam Hırsız Peri'nin üzerinde testler yapmakla meşguldü.

Artemis, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kâhya cevap vermedi çünkü cevap verecek zaman yoktu. Koruma, genç adamı ensesinden yakaladığı gibi sırtına vurdu.

Artemis, "Hırsız Peri," diye bağırdı. Genç adamın sesi korumasının ceketi yüzünden boğuk çıkmıştı.

Kâhya resmi aldı ve paha biçilmez şaheseri katlayıp ceketinin cebine sıkıştırdı. Eğer Artemis yüz yıllık yağlı boyaların çatırdadığını duysaydı, ağlamaya başlardı. Ama Kâhya'nın koruması gereken tek bir şey vardı ve o da Hırsız Peri değildi.

Devasa koruma, "Sıkı tutunun, Efendim," dedi. Kâhya iki kişilik yatağın döşeğini havaya kaldırdı.

Artemis bir şey düşünmemeye çalışarak Kâhya'nın emrine itaat edip sıkı sıkı tutundu. Ne yazık ki, parlak zekâsı çabucak eldeki verileri gözden geçirdi. Kâhya odaya telaşlı bir biçimde ve kapıyı çalmadan girmişti. Bu, tehlikede olduklarını gösteriyordu. Soruları cevaplamayışı, tehlikenin yaklaştığına işaretti. Kâhya'nın sırtına sıkı sıkı tutunuyor olması, tehlikeden kaçmak için geleneksel kaçış yollarını

kullanmayacaklarını gösteriyordu. Kâhya'nın yatağın döşeğini havaya kaldırması, bir yerden düşeceklerine veya atlayacaklarına işaretti...

Artemis, "Kâhya," diye bağırdı. "Üçüncü katta olduğumuzu biliyorsun, öyle değil mi?"

Kâhya cevap verse bile, Artemis ne dediğini duyamazdı. Çünkü iriyarı koruma, balkonun kapılarını açıp kendisini aşağıya bırakmıştı.

Düşmeye başlamadan önce, hava akımının etkisiyle döşek ekseni etrafında dönünce, Artemis bir anlığına kendi yatak odasını gördü. O bir anlık zaman dilimi içerisinde, balkonun kapısından içeriye giren garip roketi gördü. Roket, içi boş şeffaf tüpün üzerinde aniden durdu.

Artemis'in zihninin sakin kalabilen kısmı, *tüpe bir çeşit izleyici yerleştirildiğini* düşündü. *Birisi benim ölmemi istiyor.*

Sonra aşağıya düşmeye başladılar. On metre. Doğrudan aşağıya.

Kâhya otomatik olarak, paraşütle atlarmış gibi, uzuvlarını X şeklinde açtı. Koruma, döşeğin ters dönmesini engellemek için dört bir ucundan asılmıştı. Döşeğin altında kalan hava birazcık da olsa düşüşü yavaşlattı. Ama bu yeterli değildi. İkili hızla düşüşe geçti. Yerçekimi kuvveti, düşüşün her bir santimetresinde hızlarını arttırıyordu. Gökyüzü ve yer, gerilmiş gibi görünüyordu ve bir tuvalin üzerindeki yağlı boya damlalarına benziyordu. Artık hiçbir şey sert değildi. Bu his, otelin arkasındaki bakım kulübesinin son derece sert kiremitlerle döşenmiş çatısına çarptıklarında sona erdi. Kiremitler darbenin et-

kisiyle tuzla buz oldu ama çatının kirişleri Kâhya'nın beklediğinden daha sağlam çıkmıştı. Koruma bütün kemiklerinin ezildiğini hissetti. Ama kısa bir bilinç kaybından sonra normale döneceğini biliyordu. Kâhya daha kötü düşüşler de yaşamıştı.

Duyularını yitirmeden önce Kâhya'nın son hissettiği şey, Efendi Artemis'in kalp atışlarıydı. Genç adam hâlâ yaşıyordu. Her ikisi de yaşıyorlardı. Ama daha ne kadar yaşayacaklardı? Eğer kiralık katiller roketin hedefini bulmadığını fark etmişlerse, belki de bir deneme daha yaparlardı.

Artemis'in çarpma şiddeti, Kâhya ve döşek tarafından azaltılmıştı. Eğer onlar olmasaydı, muhtemelen ölmüş olurdu. Ama korumanın kaslı bedeni, iki kaburgasını kıracak kadar sertti. Artemis yerden bir metre yukarıya fırladıktan sonra, kendisini baygın korumanın sırtında, gökyüzüne bakarken buldu.

Her bir nefes, kısa ve acı vericiydi. Göğsünden dışarıya iki kırık kaburganın ucu fırlamıştı. Artemis, altıncı ve yedinci olmalı, diye tahmin etti.

Yukarıda, otel odasının penceresinde yanardöner mavi bir ışık parıldadı. Birkaç saniyeliğine gökyüzünü aydınlatan cismin üzerindeki parlak mavi ve titrek ışıklar, bir oltanın kancaları ucundaki kurtçuklar gibi kıpır kıpır oynuyordu. Kimse bu parlaklığa dikkat etmiş olamazdı. Işık, birazcık büyük bir kameranın flaşından geliyor olabilirdi. Ama Artemis gerçeğin farkındaydı.

Artemis, *biyolojik bomba*, diye düşündü. *Peki bunu nereden biliyorum?*

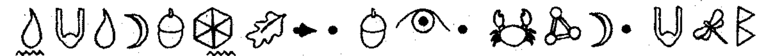
Kâhya baygın olmalıydı, yoksa yerinden kalkardı. Dolayısıyla, saldırganın bir sonraki öldürücü hamlesini engellemek Artemis'e düşüyordu. Genç adam olduğu yerde doğrulmaya çalıştı ama göğsündeki acı çok şiddetliydi. Kırık kemiklerin sancısıyla, genç adam bir anlığına kendinden geçti. Artemis gözlerini açtığı zaman, bütün vücudunun terden sırılsıklam olduğunu fark etti. Artık kaçmak için çok geçti. Katil, sinsi bir kedi gibi kulübenin duvarı üzerine tünemişti.

Katil garip biriydi. Bir çocuktan daha uzun boylu değildi ama vücudu bir yetişkin kadar orantılıydı. Katil kadındı, sevimli bir görünümü ve keskin yüz hatları vardı. Kadının kısa kesilmiş kestane rengi saçları ve büyük ela renkli gözleri vardı. Ama bütün bunlar, kadının merhametli olacağı güvencesini vermezdi. Kâhya bir keresinde, dünyanın en iyi on kiralık katilinden sekizinin kadın olduğunu söylemişti. Kadının üzerinde garip bir tulum vardı. Tulum çevreye uyum sağlayacak şekilde renk değiştiriyordu. Kadının büyük gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

Kulakları sivri, diye düşündü Artemis. *Ya hayal görüyorum, ya da bu kadın insan değil.*

Artemis bir kez daha olduğu yerde doğrulmaya çalıştı. Kırık kaburgalarından birinin ucu, derisini parçalayıp göğsünden dışarı fırlamıştı. Genç adamın gömleği kana bulanmıştı. Artemis acıya daha fazla dayanamadı ve bilincini yitirdi.

Almanya'ya ulaşmak Holly'nin doksan dakikasını almış-

tı. Bu sıradan bir görev olsaydı, seyahat birkaç saat sürerdi. Ama Holly, LEP yönetmeliklerini hiçe saymayı tercih etmişti. Kadın, neden olmasın, diye kendi kendini sorguladı. Artık başını daha fazla derde sokamazdı. LEP şimdiden, komutanı öldürdüğünü düşünüyor olmalıydı. Neler olduğunu kimseye anlatamaması için, Holly'nin iletişim kanalları kesilmişti. Şüphesiz artık suçlu statüsündeydi ve peşinden bir Araştırma Ekibi gönderilmiş olmalıydı. Opal Koboi muhtemelen Holly'nin izini sürüyordu. Kaybedecek vakit yoktu.

Goblin çeteleri terk edilmiş çavlanları kullanarak kaçakçılık yapmaya başladıklarından beri, yüzeydeki mekik limanlarının her birine nöbetçiler yerleştirilmişti. Paris'teki liman, emekliliğine beş sene kalmış uykucu bir gnome tarafından korunuyordu. Bu öğleden sonra uyuklayan Gnome, Polis Plazası'ndan acil bir uyarı mesajı almıştı. Çavlanda kaçak bir Recon memuru vardı. Sorgulanabilmesi için canlı ele geçirilmesi gerekiyordu. Kaçak tehlikeliydi.

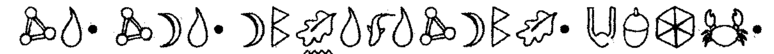
Kimse gnome'un kaçağı durdurmasını gerçekten beklemiyordu. Holly Short formunun zirvesindeydi ve bir keresinde bir troll ile dövüşmek zorunda kalmıştı. Gnome nöbetçi, en son ne zaman kendini formda hissettiğini bile hatırlamıyordu. Nöbetçi, parmaklarından birinde çıkan şeytan tırnağını bile bahane ederek dinlenmeye alışıktı. Yine de, nöbetçi çavlanın yeryüzüne açıldığı yerde beklemeye başladı. Sonra Holly Short, adamın yanından hızla geçip giderek gökyüzüne yükseldi.

Gökyüzüne yükselir yükselmez, Holly kolundaki Velcro cebi yırtıp açtı ve bilgisayarındaki verileri gözden geçirdi. Bilgisayar Kronski Oteli'ni buldu ve otele ulaşmak için üç alternatif yol belirledi. Holly her ne kadar insan yerleşim birimlerinin üzerinden geçse de, en kısa olanı seçti. LEP yönetmeliklerinden biri daha çiğnenmişti. Şimdi, hiçbir şey Holly'nin umurunda değildi. Artık kariyerini kurtarmak için çok geçti, zaten kurtarsa da fark etmezdi. Zaten Holly hiçbir zaman kariyer peşinde koşan bir peri olmamıştı. Şu ana kadar LEP'ten atılmamış olmasının tek sebebi, komutandı. Komutan Holly'nin içindeki cevheri görmüştü ve şimdi ölmüştü.

Holly şehirlerin üzerinden hızla geçip gidiyordu. Kaskındaki filtrelerden Avrupa kokuları geliyordu. Deniz, pişmiş ekmek, şarap ve saf karın keskin kokusu. Genelde Holly bunun için yaşardı. Ama bugün her şey farklıydı. Şimdi, gökyüzünde uçuyor olmanın getirdiği neşe ve mutluluktan eser yoktu. Bu akşam, kendini sadece yalnız hissediyordu. Komutan, Holly'ye, geride bıraktığı akrabaları kadar yakındı. Şimdi o da gitmişti. Belki de aletin üzerinde gerçekten zayıf bir nokta vardı. Gerçekten Julius'u öldürmüş olabilir miydi? Bunu düşünmek bile çok kötüydü. Bunu unutmak çok zor olacaktı.

Holly kaskının siperliğini kaldırıp gözyaşlarını sildi. Artemis Fowl'u kurtarmalıydı. Bunu hem komutan için, hem de kendisi için yapmalıydı. Holly kaskının siperliğini indirdi, bacaklarını karnına çekerek motoru kökledi. Foaly'nin yeni kanatlarının neler yapabileceğini öğrenmenin zamanı gelmişti.

Bir saatten kısa bir süre içerisinde, Holly, Münih'e ulaştı. Kadın otuz metreye alçaldı ve kaskının radarını çalıştır-

dı. Buraya kadar geldikten sonra, bir uçağın motoruna kapılarak ölmek utanç verici olurdu. Haritada Kronski Oteli kırmızı bir nokta olarak işaretlenmişti. Foaly uydudan gelen canlı görüntüleri veya bölgeye ait son video kayıtlarını kendisine gönderebilirdi. Ama kentaurla bağlantı kurması mümkün değildi. Bağlantı kursa bile, Kurul geri dönmesini emredecekti.

Görüntüdeki kırmızı noktaya doğru uçmaya başladı. Biyolojik bomba orada patlayacaktı ve en kısa süre içerisinde otele ulaşması gerekiyordu. Ayakları Kronski'nin çatısına değene kadar alçaldı. Şimdi çatıdaydı ve artık tek başınaydı. Algılayıcı buradan sonrası için kendisine yön gösteremezdi. Artemis'in odasını kendisi bulmak zorundaydı.

Dudağını ısırdı ve bileğindeki klavyeye birkaç komut tuşladı. Bilgisayara sesli komut vermek de mümkündü. Ama yazılım çok hassastı ve bilgisayarın hatalarıyla uğraşacak zamanı yoktu. Birkaç saniye içerisinde, bilgisayar otelin sistemine girdi. Müşterilerin listesini ve otelin şemasını gözden geçirdi. Artemis 304 numaralı odadaydı. Oda, otelin güney tarafında ve üçüncü kattaydı.

Otelin çatısından aşağıya atladı ve kanatlarını çalıştırdı. Artemis'i kurtarmasına birkaç saniye kalmıştı. Mitolojik bir yaratık tarafından otel odasından çekilip alınmak genç adamı şok edebilirdi. Ama bu şoku yaşamak, biyolojik bombanın etkisiyle buharlaşmaktan daha iyiydi.

Holly olduğu yerde donakaldı. Kadının gözüne ufuktaki güdümlü füze ilişti. Füze otele doğru yaklaşıyordu. Roketin peri yapımı olduğu belliydi ama yeni bir model olmalıydı. Füze benzerlerinden daha hızlı ve daha kıvraktı.

Holly, füzenin kuyruğundaki motorlar kadar büyüğünü daha önce görmemişti. Opal Koboi silah sistemlerini yeniliyor olmalıydı.

Holly olduğu yerde manevra yapıp otelin diğer tarafına doğru koşmaya başladı. İçindeki bir ses, çok geç kaldığını söylüyordu. Holly, Opal'in bir kez daha kendisini yendiğini fark etti. Tıpkı komutanı kurtarma şansı olmadığı gibi, Artemis'i de kurtarmasına imkân yoktu.

Kanatların motorları devreye giremeden, çatının diğer tarafında parlak mavi bir ışık belirdi. Biyolojik bombanın patlamasıyla, Holly'nin ayakları altında hafif bir titreme oldu. Bu, mükemmel bir silahtı. Biyolojik bomba yapıya zarar vermezdi. Füze kendi kendini yok edip geride kanıt bırakmazdı.

Holly hayal kırıklığıyla dizlerinin üzerine çöktü. Kadın kaskını çıkartıp derin derin nefes almaya başladı. Münih'in atmosferinde zehirli gazlar serbest kalmıştı. Ama yine de, yeraltının bunaltıcı havasından daha iyi sayılırdı. Ama Holly temiz havanın ferahlığının farkında değildi. Julius ölmüştü. Artemis ölmüştü. Kâhya ölmüştü. Bundan sonra ne yapacaktı? Hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Kadının gözlerinden yaşlar boşandı. Holly'nin gözyaşları beton zeminin arasındaki çatlaklarda gözden kayboldu.

Holly'nin zihninde otoriter bir ses yankılandı: *Ayağa kalk!* Holly Short'u iyi bir memur yapan kişiliğinin bu yönüydü. *Sen bir LEP memurusun. Ortada ciddi bir durum var ve üzülecek vaktimiz yok. Gözyaşlarını başka zamana sakla.*

Holly, *bir dakika içerisinde, bir dakika içerisinde ayağa kalkacağım,* diye düşündü. *Sadece altmış saniyeye ihtiyacım var.* Hüzün,

Holly'nin dizlerinde derman bırakmamıştı. Kendisini bomboş hissediyordu ve her yeri uyuşmuştu. Tamamen çaresizdi.

Bir ses, "Ne kadar dokunaklı," dedi. Bu, mekanik ve tanıdık bir sesti.

Holly kafasını kaldırmaya gerek görmedi. "Koboi. Şeytani bir zevkle beni seyretmeye mi geldin? İnsanları öldürmek seni mutlu ediyor mu?"

"Hmm?" Ses, sorunun cevabını arıyormuşçasına ciddi bir tona büründü. "Aslında sorunun cevabını biliyorsun. Evet, insanları öldürmek beni mutlu ediyor."

Holly burnunu çekti ve yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşlarını sildi. Koboi'yi demir parmaklıkların ardına tıkana kadar ağlamamaya karar verdi.

Holly ayağa kalktı. "Ne istiyorsun?" Kadının göz seviyesinde küçük bir biyolojik bomba uçuyordu. Bu model küreseldi ve bir kavun büyüklüğündeydi. Kürenin üzerine bir plazma ekran yerleştirilmişti. Ekranda Opal'in mutlu yüz hatları görünüyordu.

"Ah, seni çavlanda takip ettim çünkü yüzüne yansıyacak hüznü görmek istiyordum. Her şey ne kadar acıklı, öyle değil mi?"

Ekranda birkaç saniyeliğine Holly'nin çılgına dönmüş yüz ifadesi belirdi. Sonra yüzbaşının suratı, yerini Opal'in yüzüne bıraktı.

Holly, "Patlat şu bombayı ve cehenneme git," diye bağırdı.

Bomba yerden biraz daha yükseldi ve Holly'nin başının çevresinde dönmeye başladı.

"Şimdi değil. Sanırım içinde hâlâ bir ümit ışığının kalıntıları var. O ışığı da söndürmeden içim rahat etmez. İstediğim zaman biyolojik bombayı patlatabilirim. Güzel, öyle değil mi? Tasarımımı beğendin mi? Sekiz ayrı hız kazandırıcı. Önemli olan patlamanın ardından ne olacağı."

Holly'nin kanunları koruyan merakı, içinde bulunduğu duruma rağmen yok olmamıştı. "Patlarsa ne olur, Koboi. Dur sen söyleme. Dünyayı mı ele geçireceksin?"

Koboi yüksek sesli bir kahkaha patlattı. Kadının yüksek ses tonu, bombanın üzerindeki minik hoparlörlerden boğuk çıktı. "Dünyayı ele geçirmek mi? Sanki bu ulaşılamaz bir şeymiş gibi vurguladın. İlk adım, basitliğin ta kendisidir. Tek yapmam gereken, Çamur Adamlar'ın insanlarımızla bağlantıya geçmelerini sağlamak."

Holly kendi dertlerini unutmaya başlamıştı. "Çamur Adamlar'ın insanlarımızla bağlantıya geçmelerini sağlamak mı? Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Opal'in yüz hatları neşesini yitirdi. "Çünkü LEP beni hapse attı. Kafese koyulmuş bir hayvanmışım gibi beni incelediler. Şimdi de, aynı şey kendi başlarına gelirse bundan hoşlanıp hoşlanmayacaklarını merak ediyorum. Bir savaş olacak. İnsanlara ihtiyaçları olan silahları sağlayacağım. Onlar savaşı kazandıktan sonra, benim seçilmiş ulusum dünyanın efendisi olacak. Ve ben, kaçınılmaz olarak, dünyanın en güçlü kişisi olacağım."

Holly, "Bütün bunlar bir pixienin çocukça intikamı yüzünden mi?" diye bağırdı.

Holly'nin rahatsız olduğunu fark eden Opal neşelendi. "Ah, hayır. Ben artık bir pixie değilim." Koboi yavaşça yü-

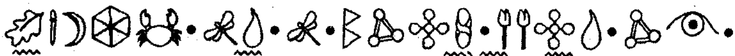
zündeki sargı bezlerini açmaya başladı. Sargılar açılınca, Koboi'nin mükemmel bir biçimde yuvarlanmış kulakları açığa çıktı. "Artık Çamur Adamlar'dan biriyim. Kazanan tarafta olmak istiyorum. Yeni babamın bir mühendislik şirketi var. Ve şirket yerin altına araştırma mekiği gönderiyor."

Holly, "Ne mekiği?" diye bağırdı. "Hangi şirket?"

Opal işaret parmağını havada salladı. "Ah, hayır. Bu kadar açıklama yeterli. Yalnız başına ve olan bitenden bihaber ölmeni istiyorum." Bir anlığına kadının yüzündeki sahte neşe, yerini yoğun bir nefrete bıraktı. "Hayatımın bir yılını benden çaldın, Holly. Koca bir yıl. Benim zâmanım boşa harcanamayacak kadar değerlidir. Özellikle de, LEP gibi beş para etmez kurumlara hesap vererek harcanamaz. Kısa süre sonra, hayatımın geri kalanında kimseye hesap vermek zorunda kalmayacağım."

Opal kameranın çekebilmesi için bir elini havaya kaldırdı. Kadının elinde bir uzaktan kumanda vardı. Opal kırmızı düğmeye bastı. Herkesin bildiği gibi, kırmızı düğme sadece bir anlama geliyor olabilirdi. Holly'nin bir plan yapmak için birkaç milisaniyesi vardı. Ekran karardı ve füzenin konsolunda yeşil bir ışık belirdi. Sinyal yeni algılanmıştı. Patlama kaçınılmazdı.

Holly havaya sıçrayıp kaskını bombanın üzerine geçirdi. Bütün ağırlığını kaskın üzerine verdi. Bu, bir futbol topunu suyun içine batırmaya çalışmaya benziyordu. LEP kaskları, zararlı ışınları geçirmeyen özel bir polimerden üretilmişti. Holly'nin üniformasının geri kalanı kask kadar sert değildi ve biyolojik bombaya karşı kadını koruyamazdı. Ama belki de, kask patlamaya dayanabilirdi.

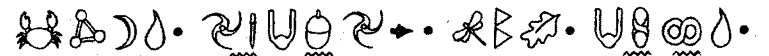
Bomba patlayınca kask döne döne gökyüzüne doğru yükseldi. Kaskın altından saf ve mavi bir ışık fışkırdı. Mavi ışığın beton zemine çarptığı yerlerdeki karıncalar ve örümcekler, bir kez oldukları yerde zıpladılar ve cansız yere serildiler. Holly kalbinin küt küt attığını fark etti. Yüzbaşının kalbi ölümcül ışınlarla savaşıyor olmalıydı.Yapabildiğince kaskın üzerinde durmaya çalıştı. Ama sarsıntının etkisiyle düştü ve kask çatının diğer tarafına doğru uçtu. Ölümcül ışık serbest kalmıştı.

Holly kanatlarının çalıştırdı ve gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Mavi ışık, ölümcül bir duvar gibi kendisini takip ediyordu. Bu, artık bir yarıştı. Biyolojik bombanın etki alanından çıkacak kadar yükselebilecek miydi?

Dudaklarının gerildiğini hissetti. Yerçekimi yanaklarındaki deriyi dalgalandırıyordu. Holly biyolojik bombanın aktif ileticisinin ışık olmasına güveniyordu. Bu, belirli bir yarıçapı içine alacak biçimde tasarlanmış olmasını gerektiriyordu. Koboi, şehrin yarısını haritadan silerek dikkatleri üzerine toplamak istemezdi. Holly kadının tek hedefiydi.

Işığın parmak uçlarına dokunduğunu, bacaklarından yukarı doğru çıkan soğuk uyuşukluğu fark etti. Büyü çabucak bu hissi yok etti. Holly kendine aerodinamik bir şekil verdi. Başını geriye doğru attı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Kanatların kendisini kurtarmaya yetecek kadar hızlanmasını diledi.

Birden ışık kayboldu. Parlayıp sönen ışık, ardında yüzlerce kıvılcım bıraktı. Holly küçük yaralarla, ölümcül ışığa karşı yarışını kazanmıştı. Kadının bacakları çok yorgundu. Ama bu his kısa süre sonra kaybolacaktı. Holly bacakları için da-

ha sonra endişelenebilirdi. Şimdi yeraltına inmesi gerekiyordu. Dostlarını Opal'in planları hakkında uyarmalıydı.

Holly aşağıya doğru baktı. Çatıda, az önce aşağıda olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı. Çatının üzerinde sadece kaskın parçaları vardı. Kask, parçalanmış bir top gibi olduğu yerde dönüyordu. Genelde, cansız varlıklar biyolojik bombadan etkilenmezdi. Ama kaskın içindeki yansıtıcı yüzey ışığı kaskın içerisinde o kadar çok sektirmişti ki, polimer aşırı ısınmıştı. Kaskın parçalanmasıyla beraber, Holly'nin biyolojik verileri de kesilmişti. LEP ve Opal Koboi için, Yüzbaşı Short'un kaskı artık kalp atışlarını ve nefes alıp verme hızını merkeze bildirmiyordu. Teknik olarak artık ölüydü. Ölmek yeni fırsatlar doğurabilirdi.

Holly'nin gözüne bir şey ilişti. Aşağıda, kümelenmiş bakım binalarının ortasındaki kulübenin çatısında iki insan vardı. Kuş bakışı, Holly kulübenin çatısındaki kiremitlerin paramparça olduklarını fark etti. Çatının kalasları üzerinde iki figür yatıyordu. Biri iriyarı bir adamdı. Tam anlamıyla bir devdi. Diğeri Holly'nin boyutlarındaydı. Bir delikanlıydı. Artemis ve Kâhya. Kurtulmuş olabilirler miydi?

Holly bacaklarını karnına çekti ve kulübeye doğru dalışa geçti. Kadın kendisini gizlemeye gerek görmedi. Büyü gücünü harcamak istemiyordu. Eğer Artemis hâlâ hayattaysa, Holly'nin acilen Artemis'i buradan uzaklaştırması gerekiyordu. Opal'in her yerde casusları olabilirdi. Kadının böyle bir duruma karşı hazır bekleyen alternatif bir planı olabilirdi. Bir kez daha ölümden kurtulmaları mümkün değildi.

Holly kulübenin üçgen biçimindeki damına kondu. Artemis ve Kâhya. İkisi de nefes alıyordu. Genç adamın bi-

linci yerindeydi ama acı çektiği her halinden belli oluyordu. Birden Artemis'in beyaz gömleği kana bulandı, gözleri devrildi ve kendinden geçti. Çamur Çocuk şoka girmişti ve kaburgalarından birinin ucu göğsünden dışarıya fırlamıştı. Bir diğeri ciğerlerine saplanmış olmalıydı. Çocuğun iyileştirici büyüye ihtiyacı vardı. Şimdi.

Holly, Artemis'in yanına gitti ve bir elini kalbinin altından fırlamış kaburganın üzerine koydu.

Kadın, "İyileş," diye mırıldandı. Holly'nin peri bedeninde kalan son büyülü kıvılcımlar, kadının ellerine doğru hücum ettiler. Kıvılcımlar Artemis'in yarasını kapladı. Kaburga kemikleri titredi, elastik bir biçimde büküldü ve erimiş kemiğin tıslamasıyla yeniden birleşti. Artemis'in titreyen bedeninden dumanlar yükseliyordu. Büyü, genç adamın vücudundaki hasarları tamir ediyordu.

Artemis'in bedeninin titremesi sona ermeden, Holly genç adama sarıldı. Artemis'i buradan uzaklaştırması gerekiyordu. Aslında Kâhya'yı da yanına alması gerekiyordu. Ama adam, perinin küçük bedeni tarafından gizlenemeyecek kadar iriydi. Koruma kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Çünkü Holly, Artemis'i korumalıydı. Öncelikle... Şüphesiz ilk hedef Artemis'ti. Ayrıca, Opal Koboi'yi yenmek için çocuğun parlak zekâsına ihtiyacı vardı. Eğer Opal insanların dünyasına katılmak niyetindeyse, Artemis kadının üstün zekâsıyla başa çıkabilecek tek kişiydi.

Holly kollarını Artemis'in vücuduna doladı ve parmaklarını genç adamın sırtında kenetledi. Kadın, Artemis'in bedenini oturur pozisyona getirdi. Genç adamın kafası Holly'nin omzuna düştü. Kadın yanağında genç adamın

nefesinin sıcaklığını hissetti. Artemis düzenli nefes alıp veriyordu. Bu, iyiye işaretti.

Holly dizleri çatırdayana kadar bacaklarını büktü. Kaçışını gizlemek için mümkün olan bütün kaldırma kuvvetine ihtiyacı vardı. Dışarıdan sesler geliyordu. Birisi kapının kilidine bir anahtar soktu ve Holly duvarların titremeye başladığını fark etti.

Holly, "Elveda, eski dostum Kâhya," diye fısıldadı. "Senin için geri geleceğim."

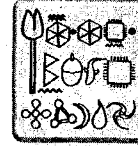
Koruma söylenenleri duymuşçasına bir kez inledi. Holly adamı geride bırakmaktan nefret ediyordu. Ama başka şansı yoktu. Yanına ya Artemis'i alacaktı, ya da kimseyi almayacaktı. Kâhya bu yaptığı için kendisine teşekkür ederdi.

Holly dişlerini sıktı ve bedenindeki bütün kaslar gerildi. Kanatların motorunu çalıştırdı. Kulübenin çatısından gökyüzüne doğru bir ok gibi fırladı. Kanatların motoru, kulübenin içinde bir toz bulutunu havaya kaldırmıştı. Birisi Holly'nin az önce durduğu yere bakıyor olsa bile, bir toz bulutu ve gökyüzü renginde bir parıltıdan başka bir şey görmüş olamazdı. Gökyüzüne doğru yükselen bir çift ayakkabıyı görenler, bunun bir göz yanılsaması olduğunu düşüneceklerdi. Çünkü ayakkabılar uçamazdı. Öyle değil mi?

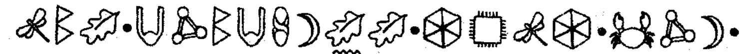
BÖLÜM 5: DOSTLARLA BULUŞMA

E37, Yeraltı

FOALY neler olduğuna inanamıyordu. Gözleri beynine veriler gönderiyordu ama beyni bu bilgileri yorumlamayı reddediyordu. Çünkü bu bilgileri yorumlayacak olursa, eski dostu Holly Short'un az önce komutanı vurduğuna ve çavlanı kullanarak kaçmaya hazırlandığına inanması gerekiyordu. Bu, tamamen mantıksızdı. Yine de, herkes gerçeği kabullenmek konusunda Foaly kadar isteksiz değildi.

Kentaurun mobil teknik mekiğine İçişleri el koydu. Bu operasyon artık yargıya intikal etmişti çünkü bir LEP memuru cinayetle suçlanıyordu. Mekiğin içindeki bütün LEP personeli dışarı çıkartıldı. İçeride sadece Foaly kalmıştı.

Çünkü mekiğin içindeki aletleri çalıştırabilecek tek kişi kentaurdu.

Komutan Ark Sool, şüpheli polis perilerin peşine düşen bir LEP gnome'uydu. Sool bir gnome için fazlaca zayıf ve uzun boyluydu. Komutan, bir Habeş maymununun derisine bürünmüş bir zürafaya benziyordu. Adamın siyah saçları geriye doğru taranmıştı. Komutanın kulaklarında ve parmaklarında, gnome ailelerinin çok sevdiği altın takılardan yoktu. Ark Sool, İçişleri'ndeki en yüksek rütbeli gnome'du. Ark, LEP'in esasen başıboş serserilerden oluşmuş bir teşkilat olduğunu düşünüyordu. LEP'i bir arada tutan Komutan Root'tu. Ve şimdi Root ölmüştü. Komutan muhtemelen, teşkilatın en serseri memuru tarafından öldürülmüştü. Holly Short hakkındaki iddialar daha önce iki kez düşmüştü. Bu sefer adaletten kaçamayacaktı.

Ark, "Videoyu tekrar oynat, kentaur," diye emretti. Komutan Sool, elindeki asayı masanın üzerine vuruyordu. Bu, sinir bozucu bir hareketti.

Foaly, "Videoyu defalarca izledik," diye itiraz etti. "Bir kez daha izlemenin bize ne faydası olacak?"

Sool kırmızı kenarlı gözleriyle ters bir bakış atıp kentauru susturdu. "Ne faydası olacak? Kentaur içinde bulunduğu durumu tam olarak yorumlayamıyor mu? Sizin düşüncelerinizin bu karmaşık denklem için önemli birer faktör olduğunu düşünmüyorum. Siz, Bay Foaly, düğmelere basmak için buradasınız. Fikirlerinizi beyan etmek için değil. Komutan Root sizin düşüncelerinize fazlaca değer veriyordu. Bakın, adamın başına ne geldi?"

Foaly dilinin ucuna gelen onlarca aksi cevabı dile getirmedi. Eğer şimdi bu operasyonun dışında kalırsa, Holly'ye yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı.

"Videoyu oynat, Foaly."

Foaly, E37'nin videosunu başlattı. Bu, lanet olası bir videoydu. Julius ve Holly, bir süreliğine General Scalene'in yanında durdular. Her ikisi de tedirgin görünüyorlardı. Sonra bilinmeyen bir sebepten dolayı, kulağa ne kadar mantıksız gelse de, Holly elindeki silahla komutanı vurdu. Bu andan sonra, kasklardan gelen video görüntü sona eriyordu.

Sool, "Videoyu yirmi saniye geriye sar," diye emretti. Adam monitöre yaklaştı ve elindeki değnekle plazma ekranda küçük bir noktayı işaret etti. "Bu nedir?"

Foaly, "Değneğinize dikkat edin," dedi. "Bu ekranlar çok pahalıdır. Onları Atlantis'ten getirttim."

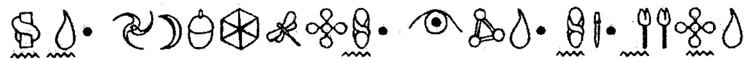
"Soruma cevap ver, Kentaur. Bu nedir?" Sool, Foaly'nin aletlerine ne kadar değer verdiğini göstermek istercesine, iki kez daha plazma ekrana değneğiyle vurdu.

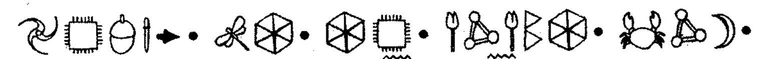
İçişleri komutanı, Root'un göğsündeki hafif parıltıyı işaret ediyordu.

Foaly, "Emin değilim," diye itiraf etti. "Isı sapması veya aletin bir hatası olabilir. Veya sistemden kaynaklanan bir sorundur. Ne olduğunu anlamam için, önce bazı testler yapmam gerek."

Sool başıyla onayladı. "Testlerini yap. Ama ben kayda değer bir şey bulacağını sanmıyorum. Short bir baş belası. Bu kadar basit. Her zaman bir baş belasıydı. Onu daha önce neredeyse yakalamıştım. Ama bu sefer kucağıma düştü."

Foaly çenesini kapalı tutması gerektiğinin farkındaydı

ama arkadaşını savunmadan duramazdı. "Her şey biraz fazla basit değil mi? Önce ses bağlantısı kopuyor, neler konuşulduğunu duyamıyoruz. Sonra sizin gösterdiğiniz garip parıltı komutanın göğsünde beliriyor. Ve şimdi, saygıdeğer bir memurun öz babası gibi sevdiği komutanını vurduğuna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Sool, "Ne demek istediğini anlıyorum, Foaly," diye cevap verdi. "Çok güzel. Aynı şeyi düşünüyor olduğumuzu bilmek güzel. Ama sen yine de sadece kendi işine bak, olmaz mı? Aletleri sen yaparsın, ben çalıştırırım. Örneğin, personelimizin kullandığı şu yeni Neutrinolar'dan ne haber?"

Foaly şüpheci bir ses tonuyla, "Evet, yeni Neutrinolar'a ne olmuş?" diye sordu.

"Her bir memura özel tasarlanıyor, öyle değil mi? Senin belirlediğin kişi dışında kimse silahı ateşleyemez. Ve bütün atışlar kaydediliyor, haklı mıyım?"

Foaly, Sool'un konuyu nereye getirmeye çalıştığının farkındaydı. "Bu doğru."

Sool bir orkestra şefi gibi değneğini havada salladı. "O zaman tek yapmamız gereken şey, Yüzbaşı Short'un silahına ait kayıtları incelemek ve videoda gösterilen anda ateş edip etmediğini anlamak. Eğer ateş etmişse video gerçek demektir. Böyle bir durumda, ne duyup duyamadığımızın bir anlamı kalmaz çünkü Holly Short gerçekten kendi komutanını vurmuştur."

Foaly dişlerini gıcırdattı. Bu, tabii ki kulağa mantıklı geliyordu. Kentaur yaklaşık bir saat önce aynı şeyi düşünmüştü. Sool'un dediğini yaparsa, neyle karşı karşıya kalacağını çok iyi biliyordu. Foaly, Holly'nin silahının kayıtlarının tutulduğu dosyayı açtı ve ilgili bölümü gözden geçirdi.

"Silah, dokuzu kırk geçen Holly için tanımlanmış. Dokuzu elli altı geçe altı el ateş edilmiş. Dokuzu elli sekiz geçe de bir el ateş edilmiş."

Sool zafer kazanmış bir komutan edasıyla değneğini sol elinin avucuna vurdu. "Dokuzu elli sekiz geçe bir el ateş edilmiş. Tam zamanında. İçeride olanların bir anlamı yok. Short kendi komutanını vurdu."

Foaly kendisi için özel yapılmış sandalyesinden kalktı. "Ama ikinci seviye bir ateşleme, bu kadar büyük bir patlamaya sebebiyet veremez. Bütün giriş tüneli çöktü."

Sool, "Short'un gözetim altında olmamasının sebebi de, tünelin çökmüş olması," dedi. "Tüneli temizlemek haftalar sürecektir. E1'ten Tara'ya bir Araştırma Ekibi gönderdim. Paris'in üzerinden geçerek, Holly'nin izini sürecekler."

Foaly, "Ama patlama ne olacak?" diye itiraz etti.

Sool yüzünü buruşturdu. Foaly'nin soruları bu leziz yemeğin tadını bozuyordu. "Ah, mutlaka bir açıklaması vardır, Kentaur. Patlayıcı gaz veya bir arıza veya sadece kötü şanstır. Gerçeği kısa süre içerisinde öğreniriz. Şimdilik benim önceliğim ve *senin önceliğin* kentaur, Yüzbaşı Short'u bulup mahkemeye çıkartmaktır. Araştırma Ekibi ile birlikte çalışmanı istiyorum. Onları eksiksiz bir biçimde Short'un konumundan haberdar et."

Foaly isteksizce başıyla onayladı. Holly hâlâ kaskını takıyordu. LEP kaskı kadını tanımlayabilirdi ve Foaly'nin bilgisayarından kadınla ilgili bilgileri sürekli ana merkeze bildiriyordu. Ellerinde herhangi bir ses veya video dosyası yoktu. Ama Holly'nin izini sürmeye yetecek kadar bilgi

vardı. Dünyanın neresine giderse gitsin, Foaly kadını izleyebilirdi. Holly şu anda Almanya'nın üzerindeydi. Kalp atışları biraz fazla hızlıydı ama diğer bütün değerler normaldi.

Foaly, *neden kaçtın Holly*, diye kendi kendine düşündü. *Eğer masumsan, neden kaçtın?*

Sool, "Yüzbaşı Short şu anda tam olarak nerede?" diye sordu.

Kentaur, Holly'nin kaskından gelen bilgileri plazma ekrana yansıttı.

"Şu anda Almanya üzerinde, tam olarak Münih civarında. Şu anda yerinden kıpırdamıyor. Belki de eve geri dönmeye karar vermiştir."

Sool kaşlarını çattı. "Hiç sanmam, kentaur. O, sepetteki kötü yumurtalardan biri."

Foaly dişlerini sıktı. Holly, kentaurun en iyi dostlarından biriydi ve Sool'un dostu değildi. Kimse Komutan Sool ile dostluk kurmazdı.

Foaly dişlerini gıcırdattı. "Bundan emin olamayız."

Sool plazma ekrana biraz daha yakınlaştı. Adamın gergin yüzünde yavaşça sinsi bir gülümseme belirdi.

"Aslında kentaur, bence yanılıyorsun. Yüzbaşı Short'un geri dönmeyeceğinden emin olabiliriz. Hemen Araştırma Ekibi'ni geri çağır."

Foaly, Holly'nin bilgilerini gözden geçirdi. Kasktan gelen yaşam bilgilerinin hepsi sıfıra düşmüştü. Bir saniye önce, stresliydi ama hayattaydı. Şimdi gitmişti. Kalp atışı, beyin aktivitesi, ısı okumaları yoktu. Kaskını başından çıkartmış olamazdı çünkü bir LEP memuru ile kaskı arasında kızılötesi iletişimle de olsa, bilgiler alınıp verilirdi. Hayır, Holly ölmüştü. Ve bu doğal bir ölüm değildi.

Foaly'nin gözleri yaşlanmıştı. Holly'yi de kaybetmiş olamazdı.

"Araştırma Ekibi'ni geri çağırmak mı? Sen delirdin mi, Sool? Holly'yi bulmak zorundayız. Neler olduğunu öğrenmeliyiz."

Sool, Foaly'nin öfkesinden etkilenmişe benzemiyordu. Adam bu durumdan hoşlanıyor gibiydi.

"Short bir haindi ve şüphesiz goblinlerle işbirliği yapıyordu. Bir şekilde, kadının acımasız planı geri tepti ve öldürüldü. Kaskın içindeki bombayı uzaktan kumandayla patlatmanı istiyorum. Hain LEP memurunun davası burada kapanmıştır."

Foaly dehşete kapıldı. "Bombayı uzaktan kumandayla patlatmak mı? Bunu yapamam."

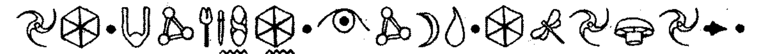
Sool gözlerini devirdi. "Yine kişisel fikirlerini dile getiriyorsun. Burada kararları ben veririm, sen de uygularsın."

Kentaur, "Otuz dakika içerisinde uydudan bir resim çekebilirim," diye itiraz etti. "Bu kadar vaktimiz olduğunu düşünüyorum."

Sool, Foaly'yi dirseğiyle itekleyip klavyenin başına geçti. "Negatif. Kuralları biliyorsun. Hiçbir ceset, insanların bulabileceği bir yerde açıkta bırakılamaz. Bu, acımasız bir kural gibi görünebilir. Ama bir gerekliliktir."

Foaly klavyenin kordonuna asıldı. "Kaskta bir arıza olmuş olabilir!"

"Yaşam sinyallerinin tamamının aynı anda kaybolmasının sebebi teknik bir arıza olabilir mi?"

Foaly, "Hayır," diye itiraf etti.

"Böyle bir şeyin olma ihtimali nedir?"

Foaly çaresizce cevap verdi. "Milyonda bir ihtimal."

Sool parmaklarını klavyenin tuşları üzerinde gezdirdi. "Eğer bunu yapacak cesaretin yoksa kentaur, kendim de yapabilirim." Sool sisteme kendi şifresini girdi ve Holly'nin kaskındaki bombayı patlattı. Münih'te bir otelin çatısında, Holly'nin kaskı eriyerek bir asit birikintisine dönüştü. Teoride, Holly'nin bedeninin de erimiş olması gerekiyordu.

Sool, "Tamamdır," dedi. Adamın yüzünde hoşnut bir ifade vardı. "Holly yok oldu ve şimdi hepimiz rahat bir uyku çekebiliriz."

Foaly, *ben hariç*, diye düşündü. Kentaur dalgın gözlerle plazma ekrana bakıyordu. *Huzurlu bir uyku çekebilmem için epey zaman geçmesi gerekecek.*

Temple Bar, Dublin, İrlanda

Artemis Fowl kâbuslarla dolu bir uykudan uyandı. Rüyasında, kırmızı gözlü yaratıklar sivri dişleriyle göğsünü parçalıyorlardı ve kalbini yiyorlardı. Artemis küçük bir kulübedeydi. Elleri göğsünün üzerinde birleştirilmişti. Gömleği kana bulanmıştı ama göğsünde herhangi bir yara yoktu. Artemis derin derin nefes aldı ve ciğerlerini oksijenle doldurdu. Kâhya her zaman kendisine, 'Durumu gözden geçir' derdi. 'Eğer kendini bilmediğin bir yerde bulursan, ağzını açmadan önce çevreni gözden geçir. On saniyelik bir gözlem hayatını kurtarabilir.'

Artemis çevresine göz gezdirdi. Genç adamın gözkapakları bir kameranın objektifi gibi hızla açılıp kapanıyordu. Artemis tüm detaylara dikkat etmeye çalıştı. Duvarlardan biri şeffaftı ve Dublin rıhtımına bakıyordu. Milenyum Köprüsü'nün duruşuna bakılacak olursa, içinde bulunduğu kulübe Temple Bar bölgesinde olmalıydı. Kulübe garip bir malzemeden yapılmıştı. Bu, gümüş gibi parıldayan gri bir malzemeydi. Dayanıklı görünmesine rağmen yumuşak bir malzeme olmalıydı. Işık geçirmez duvarlarda plazma ekranlar vardı. Ekranların hepsi son derece ileri bir teknolojinin ürünü gibi duruyordu. Ama terk edilmişlerdi ve sanki birkaç yıldır kullanılmıyorlardı.

Kulübenin köşesindeki iskemlede küçük bir kız oturuyordu. Kız kafasını ellerinin arasına almıştı ve hıçkırarak ağladığı için omuzları titriyordu.

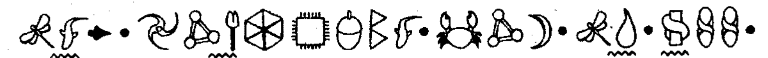
Artemis boğazını temizledi. "Neden ağlıyorsun, küçük kız?"

Kız kafasını kaldırınca, Artemis bunun sıradan bir küçük kız olmadığı anladı. Aslında, kız farklı bir türe ait olmalıydı.

Artemis, "Sivri kulaklar mı?" diye mırıldandı. Genç adam çok şaşırmıştı. "Protez mi, yoksa gerçek mi?"

Holly gözyaşları arasından gülümsedi. "Tipik Artemis Fowl merakı. Her zaman seçenekleri gözden geçirirsin. Kulaklarım gerçek, bunu sen de biliyorsun... veya biliyordun."

Artemis bir süre sessiz kaldı. Genç adam, kızın söylediklerini yorumlamaya çalışıyordu.

"Gerçek sivri kulaklar? O zaman sen bir insan değilsin, başka bir türden olmalısın. Muhtemelen, bir perisin. Doğru mu?"

Holly başıyla onayladı. "Evet, ben bir periyim. Sizin deyiminizle ben bir leprechaunum. Aslında bu sadece bir meslektir."

"Periler bu dili konuşabiliyor mu?"

"Biz bütün dilleri konuşabiliriz. Büyüyle beraber gelen bir ayrıcalıktır."

Artemis bu sırları öğrendikçe feleğini şaşıracağının farkındaydı. Ama perinin söylediği her şeyi sorgusuz sualsiz kabullenmeyi tercih etti. Sanki her zaman perilerin varlığından şüphe duymuştu. Bu, şüphelerini doğruluyordu. Yine de, esas garip olan, bugüne kadar perilerle ilgili bir şeyler düşündüğünü hatırlamıyor olmasıydı.

"Sen beni tanıyor musun? Kişisel olarak mı, yoksa beni uzaktan izleyerek mi? İleri teknoloji aletleriniz olmalı."

"Seni birkaç yıldır tanıyoruz, Artemis. Bizimle ilk bağlantı kuran sendin. O zamandan beri, seni gözetim altında tutuyoruz."

Artemis çok şaşırmıştı. "İlk bağlantıyı ben mi kurdum?"

"Evet. Aralık ayında, iki sene önce. Beni kaçırmıştınız."

"Bu şekilde benden intikam mı alıyorsun? O patlayıcı bomba? Kaburgalarım?" İrlandalı çocuğun aklında bir şimşek çaktı. "Kâhya'ya ne oldu? Öldü mü?"

Holly genç adamın sorularını cevaplamak için elinden geleni yapmaya hazırdı. "İntikamla ilgili olduğu doğru ama intikam peşinde olan ben değilim. Kâhya ölmedi. Senin işini bitirmelerinden korktuğum için, seni oradan uzaklaştırmak zorundaydım."

"Öyleyse, sen benim dostum musun?"

Holly omzunu silkti. "Belki de. Bunu zaman gösterecek."

Her şey çok karmaşıktı. Bir dâhi için bile. Artemis olduğu yerde bağdaş kurdu ve parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu.

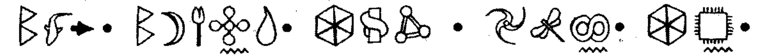
Artemis, "Bana her şeyi anlatsan iyi edersin," dedi. Genç adam gözlerini kapattı. "En başından itibaren, hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmadan."

Holly yaşadıklarını anlatmaya başladı. Kadın, Artemis'in kendisini nasıl kaçırdığını ve son anda kendisini nasıl serbest bıraktığını anlattı. Artemis'in babasını kurtarmak için birlikte Kuzey Kutbu'na seyahat etmişlerdi. Opal Koboi tarafından finanse edilen bir goblin isyanını bastırmışlardı. Holly, tüm detaylarıyla C Küp'ü geri almak için Şikago'da başlarından neler geçtiğini anlattı. C Küp, çalınmış peri teknolojisiyle Artemis'in yaptığı bir süper bilgisayardı. Sonrasında, Holly üzgün bir ses tonuyla, Komutan Root'un başına gelenleri ve Opal Koboi'nin peri ve insan dünyalarını bir araya getirmek için çevirdiği dümenleri anlattı.

Artemis sessizce anlatılanları dinledi. Genç adam yüzlerce inanılmaz gerçeği aynı anda özümsemeye çalışıyordu. Artemis'in kaşları hafifçe çatıldı. Genç adam öğrendiklerini yorumlamakta güçlük çekiyor gibiydi. Sonra, beyni verilerin analizini bitirdiğinde, gözlerini açtı.

"Pekâlâ," dedi. "Anlattıklarının hiçbirini hatırlamıyorum ama sana inanıyorum. Yerin derinliklerinde perilerin yaşadığını kabul ediyorum."

"Sadece bu kadar mı?"

Artemis dudaklarını büzüştürdü. "Pek sayılmaz. Anlattıklarını bildiğim gerçeklerle karşılaştırdım. Yaşananları ve senin garip görünümünü açıklayabilecek tek bir senaryo daha var. Bu, Rus mafyasını ve çatlak cerrahlardan oluşan bir ekibi de içine alan bir komplo teorisi. Ama bu, kulağa pek mantıklı gelmiyor. Ama senin peri hikâyen, bilmediğin bazı gerçeklerle örtüşüyor, Yüzbaşı Short."

"Ne gibi gerçekler?"

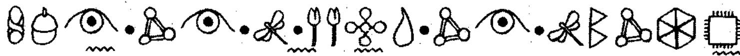
"Zihin silinmesinin ardından, kendi gözlerimde ve Kâhya'nınkilerde aynalı lensler buldum. Araştırmalarım sonucunda, lenslerin yapılması emrini verdiğimi öğrendim. Ama ben böyle bir şeyi hatırlamıyordum. Sanırım lensleri, sizin beni *büyülemenizi* engellemek için sipariş etmişim."

Holly başıyla onayladı. Bu, mantıklıydı. Periler bakışlarıyla insanları büyüleyebilirlerdi. Ama esas önemli olan, göz teması ve büyüleyici bir ses tonuydu. Aynalı lens takan biri, *büyülenmiş* gibi görünmeyi seçebilirdi ama asla kendi bedeni üzerindeki kontrolünü yitirmezdi.

"Bunun tek bir açıklaması olabilir. Bir yerlerde hafızamı geri getirecek bir tetikleyici olmalı. Perilerin sildiği anıları yeniden kazanmamı sağlayacak bir şey. Ama ne?"

Holly, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. "Ben, beni görmenin tetikleyici etkiyi yapacağını düşünüyordum."

Artemis'in yüzünde rahatsız edici bir gülümseme belirdi. Bu tıpkı, ayın peynirden yapıldığını öne süren bir çocuğun yüzüne bakan bir yetişkinin alaycı gülümsemesine benziyordu.

"Hayır, yüzbaşı. Bay Foaly'nin zihin silme teknolojisinin, çeşitli hükümetler tarafından üzerinde deneyler yapılan hafıza bastırıcı uyuşturucu ilaçların gelişmiş bir versiyonu olduğunu tahmin ediyorum. Görüyorsun ya, beyin karmaşık bir alettir. Eğer bir şeyin yaşanmadığına ikna edilirse, bu illüzyonu yaşatmak için kendisi senaryolar üretmeye başlar. Aslında, zihni hiçbir şey değiştiremez. Bilinç bir şeyi kabullense bile, zihin silme bilinçaltını aksine inandırır. Dolayısıyla, sen ne kadar inandırıcı olsan da, değiştirilmiş bilinçaltımı eski haline getiremezsin. Hayır, anılarımı geri kazanmanın tek yolu, bilinçaltımın mantıklı bir argüman sunamamasıdır. Örneğin, tamamen güvendiğim birinin reddedilemez bir kanıt göstermesi durumunda."

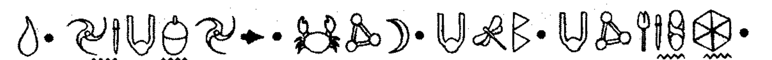
Holly gittikçe huzursuz oluyordu. Artemis kimsenin yapamadığını yaparak, sanki zihninin içinde geziniyordu. Bu çocuk, herkese çocukmuş gibi davranıyordu.

"Tamamen güvendiğin biri var mı?"

Artemis, Münih'ten bu yana ilk defa gülümsedi. "E herhalde yani. Kendim."

Münih

Kâhya uyandığı zaman, burnundan kan geldiğini fark etti. Kan damlaları otel şefinin beyaz şapkasının üzerine damlıyordu. Şef, otelin mutfağında çalışan birkaç kişiyle birlikte, depo olarak kullanılan kulübenin yıkıntıları arasın-

da duruyordu. Adamın kıllı elinde bir kasap satırı vardı. Şef, çatı kirişlerinin arasına sıkışmış, parçalanmış döşeğin üstünde yatan dev adamın bir deli olabileceğini düşünerek, satırı eline almıştı.

Şef kibarca, "Özür dilerim," dedi. Adamın ses tonunun bu kadar yumuşak çıkması alışılmadık bir şeydi. "Yaşıyor musunuz?"

Kâhya soruyu gözden geçirdi. Görünüşe göre, her ne kadar imkânsız görünse de, yaşıyordu. Döşek garip füzeden kurtulmalarını sağlamıştı. Artemis de kurtulmuştu. Kendinden geçmeden önce, genç adamın kalp atışlarını duyduğunu hatırlıyordu. Artemis neredeydi?

Kâhya, "Yaşıyorum," diye homurdandı. Adamın dudaklarına bir toz tabakası bulanmıştı ve ağzının kenarından kanlar akıyordu. "Benimle beraber olan çocuk nerede?"

Aşağıda toplanmış kalabalık şaşkın gözlerle birbirine baktı.

Şef, "Burada bir çocuk yoktu," diye cevap verdi. "Çatıya düştüğünde tek başınaydın."

Şüphesiz, bu insanlara mantıklı bir açıklama yapmak zorundaydı. Yoksa polise haber verirlerdi.

"Tabii ki bir çocuk yoktu. Özür dilerim, üç kat yüksekten düşünce insanın zihni biraz bulanıyor."

İnsanlar onaylayarak başlarını salladılar. İri yarı adamın afallamış olması normaldi.

"Balkon demirlerine yaslanmıştım. Güneşleniyordum. Sonra demirler yerinden çıktı. Şanslıyım ki, aşağıya düşerken bir döşeği kavramayı başardım."

Bu açıklamanın üzerine, insanlar kuşkulu gözlerle Kâhya'ya baktılar. Şef insanların şüphelerini dile getirdi.

"Bir döşek mi kavradın?"

Kâhya çabuk düşünmek zorundaydı. Tüm kan alnınıza hücum etmişken, bunu yapmak hiç de kolay değildi.

"Evet. Döşek balkondaydı. Güneşli bir günün keyfini çıkartıyordum."

Bu güneş meselesi son derece mantıksızdı. Özellikle de mevsimin kış ortası olduğu düşünülecek olursa. Kâhya kalabalığı dağıtmanın tek bir yolu olduğunu fark etti. Bu etkili bir yöntemdi ve işe yarayacaktı.

Kâhya elini ceketinin cebine soktu ve küçük bir bloknot çıkarttı.

"Tabii ki, otele dava açmak niyetindeyim. Sadece travma geçirmiş olmam bile, bu birkaç milyon euroluk bir tazminat anlamına gelir. Tabii vücudumdaki hasarları saymazsak. Sanırım, sizin gibi iyi insanları mahkemeye tanık olarak çağırabilirim."

Şefin suratı bembeyaz kesildi. Diğerleri de aynı durumdaydı. İşverenin aleyhine tanıklık yapmak, işten atılmalarına sebep olurdu.

Şef, "Ben... Ben bir şey bilmiyorum, efendim," diye kekeledi. "Aslında pek bir şey görmedim." Adam durup havayı kokladı. "Mutfakta bir şey yanıyor. Tatlının mahvolmasını istemem."

Şef etrafa saçılmış kiremit parçalarının üzerinden atlayarak mutfağına geri döndü. Geri kalanlar da şefi takip ederek gözden kayboldular. Birkaç saniye içerisinde Kâhya tek başına kalmıştı. Adam gülümsedi. Ama bu, ense kökünde

kavurucu bir sancıya sebep oldu. Mahkemede tanıklık etme tehdidi, silahla ateş açmışçasına insanların kaçışmasına sebep olurdu.

Devasa adam çatı kirişlerinin arasına sıkıştığı yerden kendini kurtardı. Kirişlerden birinin vücuduna saplanmamış olması büyük bir şanstı. Döşek darbenin büyük bir kısmını emmişti. Zaten keresteler de çürüktü ve zararsızca parçalanmışlardı.

Kâhya aşağıya atladı ve üstünü başını temizledi. İlk öncelik Artemis'i bulmaktı. Artemis'i öldürmek isteyen kişi çocuğu kaçırmış olmalıydı. Birinin önce efendisini öldürmeye çalışıp, sonra kaçırması çok da mantıklı değildi. Belki de, bilinmeyen düşmanları durumu yeniden gözden geçirmiş ve çocuğun hayatına karşılık yüklü bir miktar fidye istemeye karar vermişlerdi.

Kâhya otel odasına geri döndü. Her şey bıraktıkları yerde duruyordu. Odada patlayan garip füzeden eser yoktu. Kâhya çevreye göz gezdirdi. Olağandışı olan tek şey, sineklerin ve örümceklerin bilinmeyen bir sebepten ölmüş olmalarıydı. İlginç. Canlı varlıkları etkileyen mavi parıltı olmalıydı. Patlamadan cansız varlıklar etkilenmemişti.

Kâhya'nın bilinçaltı, *mavi durulama*, diye bir şey dedi. Ama bilinci bu uyarıyı dikkate almadı.

Kâhya, Artemis'in eşyalarını ve kendi eşyalarını topladı. Silahlar ve gözetleme araçları havaalanındaki kiralık bir kasaya bırakılacaktı. Koruma çıkış yapmadan Kronski Oteli'ni terk etti. Otelden erken ayrılmak şüphe çekebilirdi. Eğer birazcık şansı varsa, öğrenciler eve dönmeden Kâhya olayları çözümlemeyi başarırdı.

Koruma otelin otoparkındaki Hummer cipine atladı ve hava alanına doğru yola çıktı. Eğer Artemis kaçırılmışsa, genç adamı kaçıranlar Fowl Malikânesi'ni arayıp fidye talebinde bulunmuş olmalıydılar. Eğer Artemis kaçmayı başardıysa, yapacağı ilk iş, eve dönüş biletini almak olurdu. İki şekilde de, izler Fowl Malikânesi'ni işaret ediyordu. Bu yüzden Kâhya'nın gitmeye niyetlendiği yer orasıydı.

TEMPLE BAR, DUBLIN, İRLANDA

Artemis'in merakının diğer bütün hisleri bastırması, genç adamın kendine gelmeye başladığını gösteriyordu. Artemis odada volta atmaya başladı. Genç adam elleriyle süngerimsi duvarlara dokunuyordu.

"Burası neresi? Bir çeşit gizli sığınak mı?"

Holly, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Birkaç ay önce, burayı gözetim altında tutmaya başlamıştım. Birkaç cüce, çalıntı mücevherleri burada değiş tokuş ediyorlardı. Dışarıdan bakılınca, burası binaların üzerindeki gökyüzünün bir parçası gibi görünüyor. Burası, ortama uyum sağlama özelliğine sahiptir."

"Kamuflaj?"

"Hayır, bukalemun gibi. Bu üniforma da çevreye uyum sağlayabiliyor."

"Benim bildiğim uyum sağlama, tulumunun rengini çevreye göre değiştirmez. Renkler, sıcaklık ve ruh haline göre değişim gösterir."

Holly, Temple Bar'a göz gezdirdi. Aşağıda binlerce turist, birkaç müzisyen ve yerel halk, küçük esnaflar sokağında yürüyordu.

"Bunu bana değil Foaly'ye söylemelisin. Aletlere isimlerini veren odur."

Artemis, "Ah, evet," dedi. "Foaly. O bir kentaur, öyle değil mi?"

Holly, "Bu, doğru," diye cevap verdi. Kadın genç adamın yüzüne baktı. "Bu durumu çok sakin karşıladın. Bizimle ilgili gerçekleri öğrenen insanların çoğu kafayı yer. Bazıları şoka girer."

Artemis gülümsedi. "Ben birçok insandan farklıyım."

Holly aşağıdaki manzarayı seyretmeye devam etti. Bu konuyu genç adamla tartışmak istemiyordu.

"Lütfen bana söyler misiniz, Yüzbaşı Short, eğer ben periler için sadece bir tehditsem, neden beni iyileştirdiniz?"

Holly alnını yarısaydam duvara yasladı.

"Bu, bizim doğamızda var," diye cevap verdi. "Ayrıca, Opal Koboi'yi bulmak için yardımına ihtiyacım var. Bunu daha önce de yapmıştık, şimdi de yapabiliriz."

Artemis perinin yanına yürüdü. "Önce zihnimi siliyorsunuz, sonra da benden yardım istiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, Artemis. İstediğin kadar böbürlenebilirsin. Kudretli LEP'in sana ihtiyacı var."

"Size yardım ederim ama önce bunun bedelinin ne olacağına karar vermeliyiz." Artemis kana bulanmış gömleğini gizlemek için yeleğinin düğmelerini ilikledi.

Holly genç adamın yüzüne baktı. "Bedel mi? Sen ciddi misin? Perilerin senin için yaptığı bunca şeyden sonra mı?

Bir kez olsun, sadece birilerine yardım etmek için bir şeyler yapamaz mısın?"

"Belli ki, periler duygusal bir ırk. İnsanlar biraz daha çıkarcıdır. Durumu şöyle özetleyeyim: sen bir kanun kaçağısın, seni öldürmek isteyen katil ruhlu ve dâhi bir pixieden kaçıyorsun. Ödeneğin veya kaynakların yok. Opal Koboi'nin izini bulman için sana yardım edebilecek tek kişi benim. Sanırım bunların hepsi, birkaç külçe altın değerindedir."

Holly, genç adama doğru ters bir bakış attı. "Senin de dediğin gibi, Çamur Çocuk. Kendime ait kaynaklarım yok."

Artemis bağışlayıcı bir biçimde ellerini havaya kaldırdı. "Senin sözüne güvenmek zorundayım. Rehine fonundan bana bir ton altın vereceğinize söz verirsen, Opal Koboi'yi ele geçirmek için bir plan yapabilirim."

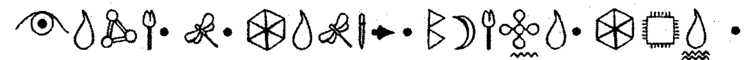
Holly köşeye sıkışmıştı ve bunun farkındaydı. Artemis'le beraber çalışmanın Opal Koboi'ye karşı kendisine büyük bir avantaj sağlayacağı ortadaydı. Ama eski bir dostuna yüklü bir miktar para ödemek Holly'yi rahatsız ediyordu. "Ya Opal Koboi bizi yenilgiye uğratırsa?"

"Eğer Koboi bizi ele geçirirse, muhtemelen ikimizi de öldürür. Böyle bir durumda, bana olan borcun sıfırlanmış demektir."

Holly, "Harika," diye gürledi. "Ne güzel bir anlaşma."

Kadın pencerenin yanından ayrıldı ve odanın içindeki sıhhiye çantasının altını üstüne getirmeye başladı. "Biliyor musun, Artemis? İlk karşılaştığımız zaman da böyleydin. Sadece kendini düşünen açgözlü bir Çamur Çocuk'tun. Gerçekten hayatının sonuna kadar böyle kalmak mı istiyorsun?"

Artemis'in yüz ifadesi değişmedi. Ama içinde bir duygu

fırtınası kopmuştu. Tabii ki, bir bedel istemekte haklıydı. İstememesi aptallık olurdu. Ama bunu dile getirmek bile kendini suçlu hissetmesine sebep olmuştu. Bu, şu aptal bilincin eseriydi. Annesi bastırılmış bilincini istediği zaman harekete geçirebiliyordu. Ve bu peri yaratık da aynı şeyi yapabiliyordu. Artık duygularını daha sıkı kontrol altında tutmalıydı.

Holly sıhhiye çantasının içinde aradıklarını bulmuş gibiydi. "Pekâlâ, Bay Danışman. Şimdi ne yapacağız?"

Artemis tereddüt etmeden konuşmaya başladı. "Bu işin içinde sadece ikimiz varız ve ikimiz de pek uzun boylu sayılmayız. Desteğe ihtiyacımız var. Biz burada konuşurken, Kâhya Fowl Malikânesi'ne doğru yola çıkmış olmalı. Belki de varmıştır."

Artemis cep telefonunu çıkarttı ve Kâhya'nın numarasını çevirdi. Telefondaki ses, aranılan kişiye ulaşılamadığını söylüyordu. Artemis, bir kez daha Kâhya'yı aramanın anlamsız olacağına kanaat getirerek, Fowl Malikânesi'nin numarasını tuşladı. Üçüncü zil sesinden sonra telesekreter devreye girdi. Belli ki, ailesi Westmeath'deki kaplıcalara doğru yola çıkmıştı.

Artemis telesekretere mesajını bıraktı. "Kâhya. Umarım iyisindir. Ben iyiyim. Şimdi sana anlatacaklarımı çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Anlattıklarıma inan, her kelimesi doğru..." Artemis başından geçenleri Kâhya'ya özetlemeye başladı. "Kısa süre içerisinde biz de malikânede oluruz. Bence evden gerekli malzemeleri alıp, daha güvenli bir yere gitmeliyiz ..."

Holly genç adamın omzuna dokundu.

"Buradan çıkmalıyız. Koboi aptal değildir. Bizim hayatta kalmış olma ihtimalimize karşı, bir B planı mutlaka vardır."

Artemis eliyle telefonun ağızlığını kapattı.

"Sana katılıyorum. Zaten biz de bunu yapacağız. Koboi muhtemelen buraya doğru yola çıkmıştır."

Artemis'in cümlesi sona ermeden, odanın duvarlarından biri erimeye başladı. Açılan gedikte Opal Koboi duruyordu. Kadının yanında Merv ve Scant Brill vardı. Pixie ikizlerin ellerinde şeffaf plastikten yapılmış tabancalar vardı. Merv'in silahının namlusu, duvarı eriten atış yüzünden hafifçe parlıyordu.

Holly, "Katil," diye bağırdı ve silahına uzandı. Merv kadının kaşlarını kavuracak kadar yakına bir mermi gönderdi. Holly olduğu yerde donakaldı ve teslim olduğunu ifade etmek için ellerini havaya kaldırdı.

Artemis, "Sanırım, siz Opal Koboi'siniz," dedi. Yine de, eğer Holly bütün hikâyeyi baştan sona anlatmış olmasaydı, açılan gedikte duran insan çocuğun bir pixie olduğu Artemis'in aklının ucundan bile geçmezdi. Kızın siyah saçları örülmüştü ve üzerinde, dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca genç kızın giydiği bir okul önlüğü vardı. Kızın kulakları, tabii ki sivri değildi.

"Artemis Fowl, seni tekrar görmek ne güzel. Farklı koşullar altında karşılaşmış olsaydık, dost olabileceğimize inanıyorum."

Artemis, "Koşullar değişkendir," dedi. "Belki de, hâlâ dost olabiliriz."

Holly, Artemis hakkında kötü düşünmemeye çalıştı. Belki de, kendini kurtarmak için hain rolü oynuyordu. Belki.

Opal uzun ve eğri kirpiklerini kırpıştırdı. "Baştan çıkarıcı bir teklif ama hayır. Dünyanın ancak bir dâhi çocuğa yetecek kadar büyük olduğunu düşünüyorum. Şimdi genç bir kız gibi göründüğüme göre, bu dâhi ben olmalıyım. Artık ismim Belinda Zito. Büyük planları olan küçük bir kızım."

Holly elini silahına doğru götürmeye çalıştıysa da, Merv'in silahını kendisine doğrulttuğunu görünce bundan vazgeçmek zorunda kaldı.

Holly, Brill kardeşlere doğru bakıp, "Sizi tanıyorum," dedi. "Siz pixie ikizlersiniz. Televizyona çıkmıştınız."

Scant gülümsemesini gizlemeye gerek görmedi. "Evet, Canto'ya çıkmıştık. Dönemin en popüler gösteri programlarından biriydi. Aslında bir kitap yazmayı düşünüyorduk, öyle değil mi Merv? Kitap bizim ... "

Merv, "Birbirimizin cümlelerini nasıl tamamladığımız hakkında olacaktı," diye araya girdi. Merv, Koboi'nin bu durumdan hoşlanmayacağının farkındaydı.

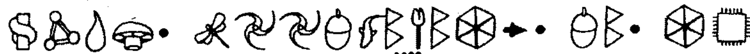
Opal, Merv'e doğru ters bir bakış attı. "Kes sesini, seni embesil," diye bağırdı. "Silahını Holly'ye doğrult ve çeneni kapalı tut. Bu, sizinle ilgili değil. Benimle ilgili. Şunu unutmayın, istediğim zaman ikinizi de ortadan kaldırabilirim."

"Evet, tabii ki, Bayan Koboi. Her şey sizinle ilgili."

Opal bir kedi gibi mırlamaya başladı. "Bu, doğru. Her zaman her şey benimle ilgilidir. Burada önemli biri varsa, o da benim."

Artemis rahat tavırlarla elini cebine soktu. Cebin içindeki telefon hâlâ Fowl Malikânesi'ne bağlıydı.

"İzin verirseniz, Bayan Koboi, ben durumu size izah

edeyim. İnsanlar uzun süreli bir komanın ardından, genellikle çok önemli oldukları saplantısına kapılırlar. Bu duruma verilen isim, Narcissus Sendromu'dur. *Psikologlar Yıllığı*'nda bu konuda bir makalem yayınlanmıştı. Takma ismim Sör E. Brum'du. Gerçeği söylemek gerekirse, kendi kendinizle çok uzun süre baş başa kaldınız. Bunun sonucunda kendi benliğiniz dışında her şey gerçekliğini yitirmeye ... "

Opal, Merv'e doğru bakıp başıyla onayladı. "Tanrı aşkına, sustur şunu."

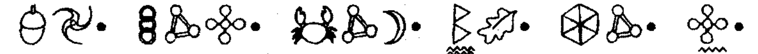
Merv emri yerine getirdiği için mutluydu. Artemis'in göğsüne mavi bir güç küpü saplandı. İrlandalı çocuğun cümlesi yarıda kesildi ve yere yığıldı.

Holly, "Ne yaptın sen?" diye bağırdı. Kadın, Artemis'in yanına çömeldi. Kanlı gömleğin altındaki kalbin düzenli bir biçimde atıyor olması kadını rahatlattı.

Opal, "Ah, hayır," dedi. "Ölmedi, sadece sersemledi. Genç Artemis için çok değişik bir gün olmalı."

Holly küçük pixieye doğru ters bir bakış attı. Kadının sevimli yüz hatları öfkesinden ve üzüntüsünden gergindi. "Bizden ne istiyorsun? Bize daha ne yapabilirsin?"

Opal'in yüzünde masum bir ifade vardı. "Beni suçlama. Bütün bunlara sebep olan sensin. Benim tek isteğim peri toplumunun sonunu hazırlamaktı. Bunu sen de biliyorsun. Ama hayır, bunu bir türlü kabullenemiyorsun. Sonra bir dizi basit suikast planladım. Ama sen bir türlü ölmüyorsun. Biyolojik bombadan kurtulduğun için seni tebrik ederim. Ben bütün olan biteni, yirmi metre yukarıdaki gizli mekikten seyrediyordum. Biyolojik bombayı LEP kaskıyla

etkisiz hale getirmek, güzel fikir. Ama şimdi, başıma çok fazla dert açtığın ve beni bu kadar uğraştırdığın için, sanırım kendimi işime kaptırmaya başlayacağım."

Holly korkuyla tüylerinin ürpermeye başladığını fark etti.

"Kendini kaptırmak mı?"

"Ah, evet. Foaly için planladığım iğrenç bir senaryo vardı. On bir Harika'yı da içine alan teatral bir şey. Ama şimdi, senin de bu senaryoya layık olduğunu düşünüyorum."

Holly çok gergindi. Silahını çekmeliydi, başka şansı yoktu. Ama önce Opal'e neler planladığını sormalıydı. Doğasından gelen merakı bastıramıyordu.

"Ne kadar iğrenç bir senaryo?"

Opal gülümsedi. Kadının yüz ifadesi sadece tek bir kelimeyle betimlenebilirdi: şeytanca.

Opal, "Çirkin trol," dedi. "Bir şey daha var. Bunu sana söylüyorum çünkü ölmek üzeresin. Ölüm anında, benim senden nefret ettiğim kadar senin de benden nefret etmeni istiyorum." Opal bir süre sustu. Ortamın biraz daha gerginleşmesini istiyordu. "Julius'un bombasının zayıf noktasını hatırlıyor musun?"

Holly'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi küt küt atıyordu. "Hatırlıyorum."

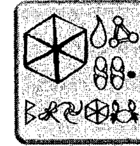
Opal'in gözleri bir anlığına parıldadı. "Zayıf nokta yoktu."

Holly silahını çekti ama Merv, kadından önce davranıp tabancasını ateşledi. Holly yere düşmeden uykuya dalmıştı.

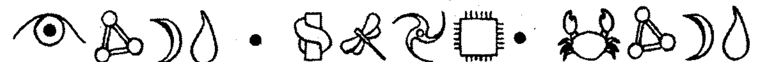
BÖLÜM 6 : ÇİRKİN TROL

ATLANTİK OKYANUSU'NUN ALTI, KERRY SAHİLİ'NDEN İKİ MİL UZAKTA, İRLANDA SULARI

ATLANTİK okyanusunun üç bin metre altında bir LEP mekiği, volkanik hareketler sonucu oluşmuş bir tünelin içinden bir yeraltı nehrine doğru ilerliyordu. Nehir bir LEP mekik limanının yanından geçiyordu. Yolcular, limanda mekiklerinden inip araç değiştiriyordu.

Mekiğin içinde üç yolcu ve kaptan vardı. Yolculardan biri kanun kaçağı bir cüceydi. Diğer iki yolcuysa Atlantis'ten polis memurlarıydı ve cüceye eşlik ediyorlardı. Mulch Diggums adındaki suçlu, hapishane kıyafetleri giymiş biri için fazla neşeliydi. Adamın neşesinin sebebi, üst mahkemeye yaptığı başvurunun işleme konmuş olmasıydı. Cücenin avukatı, müvekkili aleyhindeki suçlamaların hepsinin düşeceğinden emindi ve iyimserdi.

Mulch Diggums suç işlemek için madenlerdeki yaşamını terk eden bir tünel cücesiydi. Çamur Adamlar'ın evlerinden değerli eşyalar çalıyordu ve çalıntı malları karaborsada satıyordu. Son birkaç yıldır, adamın kaderi Artemis Fowl ve Holly Short ile sıklıkla kesişmişti. Cüce, ikilinin maceralarında önemli bir yere sahipti. Ama sonunda, LEP'in uzun kolları cüceye de ulaşmıştı ve adamın tehlikeli yaşamı başına iş açmıştı.

Cezasını çekmek üzere götürülmeden önce, Mulch Diggums'a insan dostuna elveda deme fırsatı tanınmıştı. Artemis cüceye iki şey vermişti. Bunlardan ilki, cücenin mağarası için çıkartılan arama izninin tarihini kontrol etmesini tavsiye eden bir nottu. Diğeriyse, altın bir madalyondu. Artemis'ś madalyonu iki sene içerisinde kendisine geri vermesini istemişti. Artemis'in, dostluğunu canlı tutmak istediği ortadaydı. Mulch madalyonu binlerce kez incelemişti. Cüce madalyonun sırlarını açığa çıkartmak için çok uğraşmıştı. Zamanla madalyonun altın kaplaması aşınmıştı ve içindeki bilgisayar diski açığa çıkmıştı. Belli ki, Artemis kendisi için bir mesaj kaydetmişti. Bu disk sayesinde, Artemis LEP'in kendisinden çaldığı anıları geri alabilirdi.

Mulch maksimum güvenlik önlemleri ile korunan Deeps hapishanesine transfer edilir edilmez, avukatını aramak istemişti. Mahkemenin cüceye bulduğu avukat isteksizce telefona cevap verince, Mulch avukattan mağarası için çıkartılan arama izninin tarihini kontrol etmesini istemişti. İnanılmazdı ama bir şekilde, tarihler yanlıştı. LEP bilgisayarlarına göre, Julius Root mağaraya arama izni olmaksızın girmişti. Bu, bütün suçlamaların düşmesine sebep ve-

rebilecek bir gelişmeydi. Geriye, mahkemenin arama iznini incelemesi ve cüceyi tutuklayan polis memuruyla görüşmesi kalmıştı. Sonra, Mulch özgür kalacaktı.

Sonunda, beklenilen gün gelmişti. Mulch, Root ile görüşmesi için bir mekiğe bindirilip Polis Plazası'na doğru yola çıkmıştı. Peri kanunlarına göre, Root'un Mulch'ı sıkıştırmak için otuz dakikası vardı. Eğer bu süre içerisinde cüce suçlarını itiraf ederse, hapishaneye geri dönecekti. Mulch'ın tek yapması gereken otuz dakika boyunca sessiz kalmaktı. Sonra, öğle yemeğinde en sevdiği yemekleri yiyebilecekti.

Mulch, Artemis'in kendisine verdiği madalyonu kavradı. Cüce, ipleri kimin kontrol ettiğinin farkındaydı. Artemis bir şekilde LEP'in bilgisayarlarına girmişti ve kayıtları değiştirmişti. Çamur Çocuk, Mulch'a özgürlüğünü geri veriyordu.

Polis memurlarından biri Atlantis'e özgü solungaçları olan bir periydi. Adam, ensesinden derin bir nefes aldı ve ağzından nefes verdi.

Adam hırıltıyla soludu. "Hey, Mulch. Üst mahkemeye yaptığın başvuru reddedilirse ne yapmayı düşünüyorsun? Küçük bir çocuk gibi ağlayacak mısın? Yoksa gerçek bir cüce gibi, acıya dayanıklı mısın?"

Mulch gülümseyince büyük dişleri göründü. "Benim için endişelenme, balık adam. Bu akşam, kuzenlerinden birini yiyor olacağım."

Genellikle, Mulch'ın mezar taşını andıran dişlerinin görüntüsü, insanların kanını dondurmak için yeterliydi. Ama polis memuru mahkûmlarla çene çalmaya alışkındı.

"Diline hâkim ol, cüce. Deeps'e geri dönünce, sana yedirebileceğim sayısız taş var."

Mulch, "Sen o taşları bana ancak rüyanda yedirirsin, balık adam," diye karşılık verdi. Memurlarla dalga geçmek, aylar boyunca diline hâkim olmaya çalışan cücenin hoşuna gitmişti.

Memur ayağa kalktı. "Adım Vishby. Balık adam değil."

"Pekâlâ, balık adam, nasıl istersen."

İkinci memur yarasanınkileri andıran kanatları olan bir su ciniydi. Adam kıkırdayarak güldü. "Cüceyi rahat bırak, Vishby. Kiminle konuştuğunu unuttun mu? Bu, Mulch Diggums. Dünyanın altındaki en ünlü hırsız."

Mulch gülümsedi. Hırsızsanız, ün sahibi olmak aslında iyi bir şey değildi.

"Bu adamın, saygınlığını arttıran yüzlerce dâhiyane fikri var."

Alay konusu olacağını anlayınca, Mulch'ın yüzündeki gülümseme silindi.

"Önce insanlardan Jules Rimet ödülünü çalıyor. Sonra kılık değiştirmiş bir LEP perisine satmaya kalkıyor."

Vishby yerine oturdu ve hevesli bir biçimde ellerini ovuşturdu. "Ciddi misin? Ne zekâ ama! Bu kadar büyük bir beyin bu küçük kafanın içerisine nasıl sığmış?"

Cin, mekiğin koridorunda kasıla kasıla yürümeye başladı. Adam olayları anlatırken bir aktör havasına bürünmüştü. "Sonra Artemis Fowl'un altınlarının bir kısmını araklıyor. Sonra Los Angeles'a saklanıyor. Orada ne yaptığını öğrenmek ister misin?"

Mulch inledi.

Vishby hırıltıyla soludu. Adamın solungaçları havayı yeterince hızlı ciğerlerine çekemiyordu. "Söylesene."

"Kendine apartmanlardan birinin çatı katında bir daire tutuyor ve çalıntı Oskar heykelciklerinden oluşan bir koleksiyon yapmaya başlıyor."

Vishby, solungaçları kanat çırpmaya başlayıncaya kadar güldü.

Mulch, bu kadarı fazla, diye düşündü. Bunlara katlanmak zorunda değildi. Aslında, sanal olarak özgür bir cüce sayılırdı. "Aman ne komik! Bence siz, suyun altında fazla vakit geçirmişsiniz. Basınç, beynini sulandırmaya başlamış olmalı."

Cin, "Benim beynim mi sulanmaya başlamış?" diye sordu. "Birkaç yüzyılı hapishanede geçiren ben değilim. Elleri kelepçeli olan da ben değilim."

Bu, doğruydu. Mulch'ın suç kariyeri kusursuz başarılarla dolu değildi. Polisin elinden kaçışından daha fazla kez yakayı ele vermişti. İleri teknoloji ürünü aletlerle donatılmış LEP memurlarından kaçmak kolay değildi. Belki de, hâlâ vakit varken, kendisine normal bir yaşam kurabilirdi.

Mulch mekiğin kargo bölümündeki parmaklıklara zincirlenmiş kelepçelerini salladı. "Bunları uzun süre takmayacağım."

Vishby bir şey söylemek istercesine ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Duvardaki plazma ekranda kırmızı bir ışık belirdi. Kırmızı, acil bir durum olduğunu gösteriyordu. Önemli bir mesaj gelmiş olmalıydı. Vishby kulaklığı kulak kepçesine yerleştirdi ve ekranı Mulch'ın göremeyeceği şekilde döndürdü. Adam iletilen mesajı dinlerken, yüzündeki neşe çabucak kayboldu.

Birkaç saniye sonra, adam kulaklıkları konsolun üzerine fırlattı. "Öyle görünüyor ki, bir süre daha kelepçeleri takmak zorunda kalacaksın."

Mulch'ın çelik ağız halkasına vurulmuş çenesi gerginleşti. "Neden? Ne olmuş?"

Vishby solungaçlarını kaşıdı. "Sana bunu söylememem gerekiyor ama Komutan Root öldürülmüş."

Mulch, yeraltı elektrik şebekesine bağlanıp çarpılsaydı, bu kadar şaşırmazdı.

"Öldürülmüş mü? Nasıl?"

Vishby, "Bir patlama olmuş," diye cevap verdi. "Patlamadan sorumlu tutulan kişi, bir başka LEP memuru olan Yüzbaşı Short'muş. Kadın kaçmış ve muhtemelen yüzeyde ölmüş. Ama bu bilgi henüz onaylanmamış."

Su cini, "Hiç şaşırmadım," diye araya girdi. "Kadınlar polis olmak için fazla duygusaldır. Böyle basit bir suçlu transferini bile yerine getiremezler."

Mulch şok olmuştu. Sanki beyni ikiye ayrılmıştı ve parçalar kafasının içinde fırıl fırıl dönüyordu. Holly, Julius'u mu öldürmüştü? Bu nasıl olabilirdi? Bu mümkün değildi. Olay bu kadar basitti. Bir hata olmalıydı. Şimdi Holly kayıptı ve öldüğü düşünülüyordu. Bütün bunlar nasıl olabilirdi?

Vishby, "Her neyse," diye konuşmaya başladı. "Mekiği geri çevirip Atlantis'e geri dönmek zorundayız. Öyle görünüyor ki, bu karmaşa çözülene kadar senin itirazın da süresiz ertelenmiş."

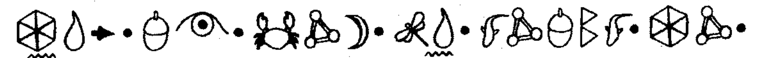

Su cini, Mulch'ın yanağına şakacı bir biçimde hafif bir tokat attı. "Sert çocuk. Bu cinayeti çözmeleri birkaç sene sürebilir."

Mulch yanağında patlayan tokadı hissetmedi. Ama su cininin sözcükleri zihninde yankılandı. Birkaç yıl daha. Deeps'te birkaç sene daha kalabilir miydi? Şimdiden, ruhu tünellere kavuşma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Parmaklarının arasında yumuşak toprağı hissetmeye ihtiyacı vardı. İç organlarının temizlenmek için gerçek taşlara ihtiyacı vardı. Ayrıca, Holly hâlâ hayatta olabilirdi ve kendisine ihtiyacı olabilirdi. Bir dost. Kaçmaktan başka çaresi yoktu.

Julius ölmüştü. Bu gerçek olamazdı.

Mulch cüce yeteneklerini gözden geçirerek, kaçmak için kullanabileceği en uygun yeteneği bulmaya çalıştı. Peri kitabının emirlerini yerine getirmeyerek büyülü yeteneklerini kaybedeli uzun zaman olmuştu. Ama cücelerin evrimleşerek kazandıkları sıradışı kabiliyetler vardı. Bunlardan bazılarını sıradan insanlar da biliyordu. Ama cüceler, hayatta kalmalarının, yeteneklerini gizli tutmaya bağlı olduğunu düşündüklerinden, yetenekleri söz konusu olduğunda ketum bir ırktı. Cücelerin, yerinden çıkabilen çeneleri sayesinde toprağı mideye indirerek tüneller açabildikleri bilinen bir gerçekti. Toprağı sindiren cüceler, pislikleri ve havayı diğer taraftan dışarı atarlardı. Perilerin birçoğu cücelerin gözeneklerinden sıvı maddeleri emdiklerini biliyorlardı. Eğer uzun bir süre ağız yoluyla bir şey içemezlerse, cücelerin gözenekleri birer emici ağza dönüşüyordu. Az sayıda insan, cücelerin tükürüğünün parlak olduğunu ve

bir yüzeye yapıştığında sertleştiğini biliyordu. Ama kimse, cücelerin midesindeki gazın içerisinde yaşayan ve metan üreten methanobrevibacter smithii isimli bakterinin varlığından haberdar değildi. Bu bakteri, derin denizlerde cücelerin vurgun yemesini engelliyordu. Aslında, cüceler de bunun farkında değildi. Cücelerin tek bildiği şey, yer altında tüneller kazarken bazen kendilerini kaza eseri denizin dibinde bulduklarında, yüzeye çıkarken basınç değişimlerinden etkilenmedikleriydi.

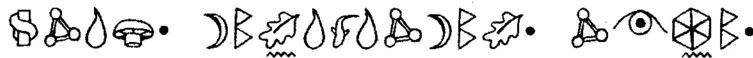
Mulch bir süre bunu düşündü ve kaçmak için yeteneklerini bir araya getirmenin bir yolu olduğunu fark etti. Cüce aklında şekillenen bu planı, mekik, Atlantis'in derinliklerine inmeden eyleme geçirmeliydi. Eğer mekik çok derine inerse, bunu asla başaramazdı.

Mekik geniş bir yay çizerek geldiği yöne geri döndü. İrlanda karasularının dışına çıkar çıkmaz, pilot motorları kökleyecekti. Mulch avuçlarını yalamaya başladı. Cüce tükürüğünü düzleştirmekle meşguldü.

Vishby güldü. "Ne yapıyorsun, Diggums? Hücre arkadaşın için hazırlık mı yapıyorsun?"

Mulch çenesini yerinden çıkartıp Vishby'yi ısırmayı çok isterdi. Ama ağız halkası, çenesini serbest bırakmaya yetecek kadar ağzını açmasını engelliyordu. Hakaret etmekle yetinmek zorundaydı.

"Ben bir mahkûm olabilirim, balık adam. Ama on yıl sonra özgür kalacağım. Ama sen, hayatının sonuna kadar çirkin bir balık adam olarak kalacaksın."

Vishby sinirli bir biçimde solungaçlarını kaşıdı. "Altı ay bir hücrede tek başına kalacaksın, Mulch."

Mulch tükürüğünü parmaklarının arasına yaydı. Cüce ellerini geriye doğru atarak, tükürükten oluşmuş ağı başının çevresine doladı. Mulch tükürüğünün sertleşmeye başladığını fark etti. Tükürük ağı bir kask gibi başını sarmalamıştı. Kusursuz bir kask. Mulch burnundan derin derin nefes alıyordu ve havayı ciğerlerinde depoluyordu. Cüce, mekiğin pompalarının içeriye pompalayabileceğinden daha hızlı bir biçimde, ortamdaki havayı emiyordu.

Memurlar cücenin bu garip davranışını fark etmediler. Fark etmiş olsalardı, yine de bir şey yapmazlardı. Derin nefes alıp verme ve üstünü başını düzeltme: klasik sinirlilik göstergeleri. Mulch'ı sinirli olduğu için kim suçlayabilirdi? Sonuçta, birçok suçlunun kâbusu olan yere geri dönüyordu.

Mulch parmaklarını yalamaya devam etti ve ciğerlerini havayla doldurmayı sürdürdü. Cüce içinde birikmeye başlayan basıncın, serbest bırakılmak için sabırsızlandığını fark etti.

Mulch, *biraz daha dayan*, diye düşündü. *Havanın her bir santimetre küpüne ihtiyacın olacak.*

Cücenin kafasını saran kabuk çatırdamaya başladı. Eğer ışıklar karartılsaydı, kabuğun parlamaya başladığı görülecekti. Ortamdaki oksijen azalmaya başlamıştı. Vishby bunun farkında olmasa da, solungaçları farkındaydı. Mulch bir kez daha ciğerlerini havayla doldurdu. Basınç farkının artmaya başlamasıyla, mekiğin panellerinden biri çatırdadı.

Değişimi ilk fark eden su ciniydi. "Hey, balık adam."

Vishby'nin yüz ifadesi, yıllar boyunca bu takma isimle çağrılmanın getirdiği hüznü yansıtıyordu. "Sana kaç sefer söylemem gerekiyor? Beni bu isimle çağırma."

"Tamam, Vishby. Pullarını açık tut. Burada nefes almak gittikçe güçleşiyor. Kanatlarımı bile açamıyorum."

Vishby solungaçlarına dokundu. Adamın solungaçları, rüzgârda uçuşan bayraklar gibi dalgalanıyorlardı. "Vay. Solungaçlarım çılgına döndü. Burada neler oluyor?" Vishby telsiz cihazının düğmesine bastı. "Her şey yolunda mı? Belki de hava pompalarının devrini arttırmalıyız, ne dersiniz?"

Telsizden gelen ses sakin ve profesyoneldi ama endişeli bir tona büründüğünü gözden kaçmıyordu. "Arka kısımda basınç kaybediyoruz. Sızıntının nereden kaynaklandığını bulmaya çalışıyorum."

Vishby, "Sızıntı mı?" diye haykırdı. "Eğer bu derinlikteyken basınç farkı çok fazla artarsa, mekik kâğıt bir bardak gibi büzülür."

Mulch derin bir nefes daha aldı.

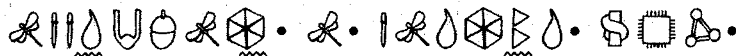
"Herkes pilot kabinine gelsin. Hava valfından geçin, hemen şimdi."

Cüce derin bir nefes daha aldı. Bu sefer, mekiğin kıç tarafındaki levhalardan biri gök gürültüsünü andıran bir sesle büküldü.

"Tamam, geliyoruz."

Mulch ellerini Vishby'ye doğru uzattı. "Çabuk ol, balık adam. Hepimizin solungaçları yok."

Vishby güvenlik kartını cücenin kelepçelerindeki manyetik okuyucudan geçirdi. Kelepçeler kendiliğinden açıldı.

Mulch özgürdü... suyun üç bin metre altında bir mekikte iki polis memuruyla ne kadar özgür olabilirsiniz ki? Cüce ayağa kalktı ve bir kez daha derin bir nefes aldı. Vishby, Mulch'ın bu hareketini gözden kaçırmadı.

"Hey, suçlu. Sen ne yapıyorsun? Bütün havayı sen mi emiyorsun?"

Mulch geğirdi. "Kim, ben mi? Saçmalık."

Cin de şüphelenmeye başlamıştı. "Bir şeyler çeviriyor. Bak, saçları parıldıyor. Bahse girerim, bu da cücelerin gizli yeteneklerinden biridir."

Mulch yüzüne şaşkın bir ifade takınmaya çalıştı. "Ne? Havayı emmek ve parlak saçlara sahip olmak mı? Bunu bir sır olarak saklamamıza şaşırmamak lazım."

Vishby gözlerini kısarak cüceye doğru baktı. Memurun gözlerinin çevresi kızarmıştı ve oksijensizlikten kelimeleri zor telaffuz ediyordu. "Bir şeyler çeviriyorsun. Ellerini bana doğru uzat."

Bir kez daha kelepçelenmek Mulch'ın planının bir parçası değildi. Cüce bayılacakmış gibi numara baktı. "Nefes alamıyorum." Mulch sırtını duvara yasladı. "Umarım, sizin gözetiminiz altındayken ölmem."

Bu cümle, iki memurun da durup birkaç saniye düşünmesine sebep oldu. Mulch memurlarının dikkatlerinin dağılmış olmasından faydalanıp, derin bir nefes daha aldı. Mekiğin arka tarafındaki levha içeriye doğru büküldü. Boyaların üzerinde küçük çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Mekiğin içinde kırmızı basınç uyarı ışıkları yanıp sönmeye başladı.

Hoparlörlerden pilotun bağırışı duyuldu. "Buraya gelin!" Pilot da soğukkanlılığını yitirmişti. "Çabuk olun!"

Vishby cüceyi yakasından tuttu. "Neler çeviriyorsun, cüce?"

Mulch dizlerinin üzerine çöktü ve mahkûm tulumunun arka kısmındaki cebi açtı. Mulch bacaklarını karnına çekti. Harekete geçmeye hazırdı.

"Vishby, sen bir aptalsın. Ama kötü bir adam değilsin. Pilotun dediğini yap ve burayı terk et."

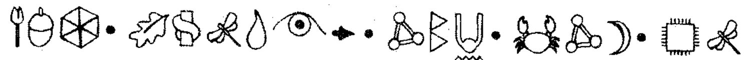
Vishby'nin solungaçları çaresizce dalgalanıyordu. "Öleceksin, Diggums."

Mulch adama bakıp göz kırptı. "Daha önce de ölümden dönmüştüm."

Mulch içinde biriken gazı daha fazla tutamayacağını fark etti. Cücenin sindirim sistemi bir balon gibi şişmişti. Mulch kollarını göğsünde birleştirdi, parıltılı kafasını bükülmüş levhaya doğru çevirdi ve içinde birikmiş gazı çıkarttı.

Ortaya çıkan emisyon mekiği baştan aşağıya sarstı. Mulch bir roket gibi levhaya doğru fırladı. Zayıflamış levhaya çarpan cüce, sertleşmiş tükürük ağıyla kaplı kafası sayesinde levhayı delip geçti. Açılan deliğin etkisiyle ortaya çıkan basınç farkı yüzünden mekiğin içine okyanus suları dolmadan, Mulch bir denizaltı torpili gibi mekikten uzaklaştı. Birkaç saniye içerisinde, mekiğin arka tarafı alüminyum folyo gibi büzüşmüştü. Vishby ve ortağı, tam zamanında pilot kabinine kaçmayı başarmışlardı.

Mulch birkaç deniz mili hızla yüzeye çıkarken, gaz kaçırmaya devam ettiği için arkasında hava baloncukları bırakıyordu. Cücenin ciğerleri sindirim sistemindeki oksijenle idare ediyordu. Tükürükten oluşmuş kask, yeşil bir ışıkla parıldayarak cücenin yolunu aydınlatıyordu.

Tabii ki memurlar cücenin peşini bu kadar kolay bırakamazlardı. Vishby ve su cini, Atlantis'in amfibi sakinlerindendi. Mekiğin arka kısmında ölümden kurtulan memurlar, hava valfını temizleyip cüceyi takip etmeye başladılar. Ama cüceye yetişmeleri imkânsızdı. Mulch gaz gücüyle yüzeye çıkıyordu. Memurlarınsa kanatları ve yüzgeçleri vardı. Cüceyi takip etmelerini kolaylaştıracak bir aletleri varsa da, o da mekiğin arka kısmıyla okyanusun dibini boylamıştı. Pilot kabininin yedek motorları bir yengeci takip etmek için bile yetersizdi.

Atlantis polis memurları, mahkûmun yüzeye çıkışını çaresizce seyrettiler. Cücenin arkasından çıkan hava kabarcıkları balık adamlarla alay ediyor gibiydi.

Otel penceresinden atladıktan sonra Kâhya'nın cep telefonu, plastik çipler ve incecik kablolardan oluşan bir yığına dönüşmüştü. Bu, acil yardıma ihtiyacı olursa, Artemis'in, korumasına ulaşamayacağı anlamına geliyordu. Kâhya, Hummer'ı ilk gördüğü Phonetix mağazasının önüne park etti. Koruma yeni bir cep telefonu ve bir araç kiti satın aldı. Kâhya havaalanına giderken telefonu çalıştırdı ve Artemis'in numarasını çevirdi. İşe yaramıyordu; telefon kapalıydı. Kâhya, Fowl Malikânesi'nin telefonunu çevirdi. Evde kimse yoktu ve mesaj da bırakılmamıştı.

Kâhya derin bir nefes aldı, sakin kalmaya çalıştı ve gaza bastı. Havaalanına ulaşması on dakika sürmüştü. Devasa koruma, vakit kaybetmeksizin Hummer'ı araba kiralama şirketinin parkına çekti. Kâhya arabayı park edilmez levhasının önüne park etmişti. Araba muhtemelen yerinden çe-

kilecekti ve para cezasına çarptırılacaktı. Ama Kâhya'nın bunlar için endişelenecek vakti yoktu.

İrlanda'ya giden bir sonraki uçakta yer yoktu. Kâhya, Polonyalı bir iş adamına birinci sınıf bileti için iki bin dolar ödemek zorunda kaldı. Kırk beş dakika sonra koruma, Dublin'e giden Aerillia Lingus uçağındaki yerini almıştı. Motorlar çalışana kadar Kâhya telefonunu açık tuttu ve uçağın tekerlekleri Dublin'de yere değer değmez telefonunu açtı.

Kâhya giriş terminalini terk ettiğinde hava kararmaya başlamıştı. Münih Uluslararası Bankası'ndaki kiralık kasalarından birini soyduklarından bu yana, yarım gün bile geçmemişti. Bu kadar kısa zaman içerisinde bu kadar çok şeyin olması inanılmazdı. Yine de, eğer 2. Artemis Fowl için çalışıyorsanız, inanılmaz olan her şey, sıradan sayılırdı. Kâhya, Artemis doğduğundan beri genç adamın yanındaydı. Geçen on dört yıl boyunca, devlet başkanlarının korumalarından daha fantastik ortamlarda bulunmuştu.

Fowl Ailesi'nin Bentley marka otomobili park yerinde Kâhya'yı bekliyordu. Koruma yeni telefonunu arabanın araç kitine taktı ve bir kez daha Artemis'i aradı. Telefonu kapalıydı. Ama uzaktan malikânenin telesekreterine ulaştığında, yeni bir mesaj bırakıldığını fark etti. Mesaj, Artemis'ten geliyordu. Kâhya direksiyonu daha sıkı kavradı. Artemis yaşıyordu. En azından ölmemişti.

Mesaj güzel başlamıştı ama sonra aniden garipleşmişti. Artemis iyi olduğunu söylüyordu. Ama belki de, beyin sarsıntısı geçirmişti veya travma sonrası stres bozukluğu içerisindeydi. Çünkü genç adam, garip füzenin perilerin işi

olduğundan bahsediyordu. Saldırıyı düzenleyen bir pixieydi. Ve şimdi, Artemis bir periyle beraberdi. Bu muhtemelen, pixieden farklı bir tür olmalıydı. Gariplikler bu kadar da değildi. Artemis bu perinin unuttukları bir eski dost olduğunu söylüyordu. Pixie ise hatırlamadıkları eski bir düşmanlarıymış. Her şey çok garipti. Kâhya, Artemis'in kendisine bir şeyler anlatmaya çalıştığını ve bu anlamsız saçmalıkların arasında bir mesajın gizli olduğunu düşündü. Fowl Malikânesi'ne dönünce ses kaydını yeniden incelemeliydi.

Sonra ses kaydında dramatik bir değişim oldu. Artemis'in sesine yeni gelen birkaç kişinin sesleri eklendi. Opal adındaki Pixie ve korumaları Artemis'in bulunduğu yere baskın yapmışlardı. Karşılıklı tehditler savruldu ve Artemis konuşarak olayı çözümlemeye çalıştı. Bu, işe yaramamıştı. Eğer Artemis'in belirgin bir hatası varsa, kriz dönemlerinde bile otoriter bir ses tonuna bürünmesiydi. Opal adındaki pixie, veya her kimse, şüphesiz kendisine büyüklük taslanmasından hoşlanmıyordu. Kadının, kendisini Artemis'in dengi olarak, hatta genç adamdan daha üstün gördüğü apaçık belliydi. Artemis konuşmasını sürdürürken, kadın genç adamın susturulmasını emretmişti ve kadının emri hemen yerine getirilmişti. Kâhya bir anlığına şok oldu. Ama sonra pixie, Artemis'in ölmediğini, sadece kendinden geçtiğini söyledi. Artemis'in yeni dostu da benzer şekilde etkisiz hale getirildi. Ama kadın, kendinden geçmeden önce pixienin planladığı teatral ölüm senaryosunu öğrenmişti. On bir Harika ve trollerle ilgili bir şey.

Kâhya, "Ciddi olamazsın," diye mırıldandı. Koruma, otobandan Fowl Malikânesi'ne giden yan yola saptı.

Yoldan geçenlere göre, geniş caddenin sonundaki malikânenin odalarında birileri vardı. Ama Kâhya, odaların lambalarının zaman ayarlı olduğunu ve düzensiz aralıklarla kendiliğinden yanıp söndüklerini biliyordu. Malikânenin içerisindeki her bir odada stereo ses sistemi vardı. Evin belirli kısımlarına, düzensiz aralıklarla konuşma sesleri veriliyordu. Bunların hepsi sıradan hırsızlar için birer önlemdi. Kâhya bunların hiçbirinin profesyonel bir hırsızı durduramayacağını biliyordu.

Koruma, malikânenin elektronik giriş kapısını açtı ve çakıl taşlarıyla döşenmiş yolda arabasını sürdü. Kâhya doğrudan arabayı ana kapının önüne çekti. Arabayı garaja çekecek zamanı yoktu. Arabanın koltuğu altına manyetik bir şeritle sabitlenmiş silahını ve şarjör kılıfını çıkarttı. Artemis'i kaçıranların eve bir temsilci göndermesi muhtemeldi. Temsilci hâlâ içeride olabilirdi.

Kâhya kapıyı açar açmaz bir şeylerin ters gittiğini anladı. Kapıdaki alarmın otuz saniyelik ikaz sesinin, hemen geri sayıma başlaması gerekiyordu. Ama başlamamıştı. Bunun sebebi, alarm kutusunun üzerinin parlak, çatlamış ve fiberglasımsı bir maddeyle kaplanmış olmasıydı. Koruma dikkatli bir biçimde bu garip maddeye dokundu. Bu, parıldayan ve organik bir malzemeydi.

Kâhya sırtını duvara verip antrede ilerledi. Koruma yan gözle tavana bakıyordu. Gölgelerde yeşil ışıklar yanıp sönüyordu. En azından, CCTV kameraları hâlâ çalışıyordu. Malikâneye girenler gitmiş olsalar bile, Kâhya video kayıtlarını izleyerek olan biteni öğrenebilirdi.

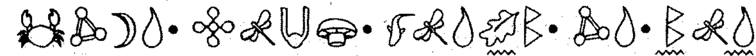

Korumanın ayağı bir şeye sürtündü. Kâhya yere bakınca, kristal bir çanağın halının üzerinde durduğunu fark etti. Kâsenin içinde meyveli jölenin kalıntıları vardı. Kâsenin yanında salçaya bulanmış bir alüminyum folyo vardı. Karnı aç bir hırsız? Biraz ileride boş bir şampanya şişesi ve tavuk kemikleri vardı. İçeriye kaç kişi girmişti?

Yemek kalıntıları çalışma odasına doğru gidiyordu. Kâhya yemek artıklarını izleyerek üst kata çıkarken, yarısı yenmiş bir bifteğin, iki meyveli kekin ve bir midye kabuğunun üzerine bastı. Çalışma odasının kapısından dışarıya sızan ışık holü aydınlatıyordu. Odada biri vardı. Çok uzun boylu biri değildi. Artemis olabilir miydi?

Artemis'in sesini duyunca bir anlığına Kâhya'nın morali yerine geldi. Ama sevinci kısa sürdü. Kelimeleri hatırlıyordu: bu, arabada gelirken dinlediği mesajdı. Odadaki yabancı telesekretere bırakılan mesajı dinliyordu.

Kâhya çalışma odasına doğru sessizce ilerledi. Koruma o kadar sessiz adım atıyordu ki, bu şekilde bir geyiğe bile arkasından yaklaşabilirdi. Sırtı kapıya dönük olmasına rağmen, odadaki garip biriydi. Adam bir metre boylarındaydı. İri bir gövdesi ve kaslı kolları vardı. Adamın vücudu, kendi başlarına hareket edebilen telimsi kıllarla kaplıydı. Adamın kafasında, alarm kutusunu kaplayan parıltılı malzemeden yapılmış bir kask vardı. Adamın üzerinde mavi bir tulum vardı ve tam arkasında bir cep vardı. Cebin düğmelerinin hepsi iliklenmediği için, adamın kıllı arka tarafının bir kısmı görünüyordu. Kâhya için bu sahne, rahatsız edici bir biçimde tanıdıktı.

Kaydedilen mesaj sona ermek üzereydi. Artemis'i kaçıran kadın, İrlandalı çocuk için nasıl bir son hazırladığını anlatıyordu. "Ah, evet. Foaly için planladığım iğrenç bir senaryo vardı. On bir Harikayı da içine alan teatral bir şey. Ama şimdi, senin de bu senaryoya layık olduğunu düşünüyorum."

Artemis'in yeni dostu Holly, "Ne kadar iğrenç bir senaryo?" diye sordu.

Opal, "Çirkin trol," diye cevap verdi.

Fowl Malikânesi'ne izinsiz giren adam bir şeyi emiyormuşçasına garip bir ses çıkarttı. Sonra kuzu etinden arta kalan kemiği bir kenara fırlattı.

Adam, "Bu, hiç iyi değil," diye mırıldandı. "Gerçekten de çok kötü."

Kâhya silahını adamın üzerine doğrulttu.

"Daha da kötü olmak üzere."

Kâhya yabancıyı çalışma odasının deri sandalyelerinden birine oturttu ve adamın tam karşısına geçmek için kendine de bir sandalye çekti. Önden bakıldığında, bu yaratık daha da garip görünüyordu. Adamın yüzü, gözlerini ve dişlerini çevreleyen bir kıl yığını olarak tanımlanabilirdi. Adamın gözleri arada sırada, bir tilkinin gözleri gibi kırmızı bir parlaklığa bürünüyordu. Dişleri, karşılıklı dizilmiş iki sıra kazığı andırıyordu. Bu, kıllı bir çocuk değildi. Garip bir ırkın yetişkin bir üyesiydi.

Kâhya iç geçirdi. "Bir şey söyleme. Sen bir perisin."

Yaratık ayağa kalktı. "Buna nasıl cüret edersin!" diye bağırdı. "Ben bir cüceyim. Bunu sen de biliyorsun."

Kâhya, Artemis'in karmaşık mesajını düşündü.

"Tahmin edeyim. Seni tanıyordum ama bir şekilde unuttum. Ah, evet, peri polisler zihnimi sildiler."

Mulch geğirdi. "Doğru. Göründüğün kadar aptal değilmişsin."

Kâhya, silahın namlusunu cüceye doğrulttu. "Silah benim elimde ve diline hâkim ol, küçük adam."

"Özür dilerim. Şimdi düşman olduğumuzu düşünmemiştim."

Kâhya öne doğru eğildi. "Biz, dost muyduk?"

Mulch bir cevap vermeden önce bir süre düşündü. "İlk başlarda, hayır. Ama sanırım zamanla beni sevmeye başladın. Etkileyici ve asilzade kişiliğimden olmalı."

Kâhya havayı kokladı. "Ve kişisel temizliğinden mi etkilendim yoksa?"

Mulch, "Bu, hiç de adil değil," diye itiraz etti. "Buraya gelebilmek için ne sıkıntılar çektiğimi biliyor musun? Bir denizaltı mekiğinden kaçtım ve birkaç mil boyunca dondurucu suda yüzdüm. Sonra İrlanda'nın güneyinde bir demircinin dükkânına girdim –sadece orada hâlâ eski demircilerden var– ve ağzımdaki halkayı çıkarttım. Soru sorma. Sonra neler olup bittiğini öğrenmek için, ülkenin tamamını yerin altından tünel kazarak geçmek zorunda kaldım. Buraya geldiğimdeyse, etini dişlemek istemediğim az sayıdaki Çamur Adamlar'dan birisi silahını bana doğrultuyor."

Kâhya, "Bir saniye bekle," dedi. "Gözyaşlarımı silmek için bir mendile ihtiyacım var."

"Anlattıklarımın hiçbirine inanmıyor musun?"

"Peri polislere, pixie komplolarına ve tünel kazan cücelere mi? Hayır, inanmıyorum."

Mulch yavaşça elini tulumunun içine soktu ve altınla kaplanmış bir bilgisayar diski çıkarttı.

"Belki bu zihnini açmana yardımcı olur."

Kâhya, Artemis'in dizüstü bilgisayarlarından birini açtı. Bilgisayarın kablolarla veya kızıl ötesiyle diğer bilgisayarlara bağlı olup olmadığını kontrol etti. Eğer bu diskin içerisinde bir virüs yazılımı varsa, sadece bir makineyi kaybedeceklerdi. Kâhya diskin üzerine temizleyici spreyden püskürttü ve üzerini temizledi. Diski sürücüye taktı.

Bilgisayar şifre sordu.

Kâhya, "Bu disk şifrelenmiş," dedi. "Şifre nedir?"

Mulch omuz silkti. Cücenin her iki elinde de birer tavuk budu vardı. "Hey, nereden bilebilirim ki? Bu, Artemis'in diski."

Kâhya kaşlarını çattı. Eğer bu gerçekten Artemis'in diskiyse, genç adamın şifresi diski açardı. Koruma üç kelime tuşladı. *Aurum est potestas.* Altın güçtür. Bu aile sloganıydı. Birkaç saniye içerisinde, kilitlenmiş disk simgesinin yerini, iki klasör içeren bir pencere aldı. Klasörlerden birinin adı 'Artemis', diğerininkiyse 'Kâhya'ydı. Koruma, klasörleri açmadan önce bir virüs taraması yaptı. Sonuçlar temizdi.

Garip bir biçimde tedirgin olan koruma, kendi ismindeki klasörü açtı. Klasörün içerisinde yüzlerce dosya vardı. Birçoğu metin dosyasıydı ama video dosyaları da vardı. Boyutu en büyük olan dosya, 'önce beni izle' diye etiketlenmişti. Kâhya dosyanın üzerine çift tıkladı.

Ekranda küçük bir Quicktime dosyası açıldı. Görüntüde, Kâhya'nın oturduğu yerde oturan Artemis'in görüntüsü vardı. Tuhaf. Kâhya programın OYNAT tuşuna bastı.

Artemis'in sesi duyuldu. "Merhaba, Kâhya." Bu ya gerçekti, ya da kusursuz bir taklitti. "Eğer bunu izliyorsan, eski dostumuz Bay Diggums yardımımıza geldi demektir."

Mulch, "Duydun mu?" diye bağırdı. Cüce ağzından etrafa ekmek parçaları saçarak konuşmaya devam etti. "Eski dostumuz Bay Diggums."

"Sessiz ol!"

"Bu dünya hakkında bildiğini düşündüğün her şey değişmek üzere," diye konuşmasına devam etti Artemis. "Dünyada üzerindeki tek akıllı varlık insanlar değil. Aslında, en üstün teknolojiye sahip olan da biz değiliz. Yerin altında bizim bilmediğimiz türler yaşıyor. Birçoğu muhtemelen primat ama şu ana kadar detaylı bir tıbbi inceleme yapma fırsatım olmadı."

Kâhya gittikçe sabırsızlanmaya başlamıştı. "Lütfen, Artemis. Konuya gel."

Artemis sanki korumasının dediklerini duymuşçasına, "Bunları daha sonra sana anlatırım," dedi. "Büyük ihtimalle sen bu videoyu izlerken, sen veya ben tehlike altındayız. Bu yüzden, Yeraltı Polis teşkilatıyla beraber atıldığımız maceralarda edindiğin bilgileri sana geri kazandırmalıyım."

Yeraltı Polis teşkilatı mı? Kâhya, bu taklit, diye düşündü. *Her nasılsa, bu gerçek olamaz. Hepsi sahte.*

Artemis sanki korumasının aklından geçenleri okumuştu. "Az sonra açıklayacağım fantastik olayların doğruluğunu kanıtlamak için, sana sadece tek bir kelime söyleyeceğim. Sadece bir kelime. Bu kelimeyi, eğer sen bana söylememiş olsaydın bilemezdim. Bu, Holly Short seni büyüsüyle iyileştirmeden önce, ölmek üzereyken söylediğin bir kelimeydi. Ölmek üzereysen bana ne söylerdin, eski dostum? Bana söyleyeceğin tek kelime ne olurdu?"

Kâhya, *sana ilk ismimi söylerdim*, diye düşündü. Bu ismi dünya üzerinde sadece iki kişi biliyordu. Bir korumanın ilk ismini söylemesi yasaktı. Ancak artık korumalık kuralları bir anlam ifade etmediğinde, kişi ilk ismini dile getirebilirdi.

Artemis kameraya doğru eğildi. "Senin ismin, eski dostum, Domovoi."

Kâhya'nın kafası karışmıştı. *Aman Tanrım*, diye düşündü. *Gerçek, hepsi gerçekmiş.*

Sonra Kâhya'nın beyninde bir şeyler olmaya başladı. Bilinçaltında, serbest kalan görüntüler canlandı ve bastırılmış anılar yüzeye çıktı. Sahte geçmiş, gerçek tarafından siliniyordu. Korumanın kafatasının içerisinde küçük şimşekler çaktı. Her şey apaçık ortadaydı. Her şey anlam kazanmaya başlamıştı. Kendisini yaşlı hissediyordu çünkü iyileştirme büyüsü Kâhya'yı yaşlandırmıştı. Bazen nefes alıp verirken güçlük çekiyordu çünkü göğsündeki yaranın olduğu yere, derisinin altına Kevlar teller dokunmuştu. Holly'nin kaçırılışını, B'wa Kell goblin isyanını hatırlıyordu. Holly'yi, Julius'u, kentaur Folly'yi ve tabii ki Mulch Diggums'ı hatırlıyordu. Diğer dosyaları okumasına gerek kalmamıştı. Tek bir kelime yeterli olmuştu. Her şeyi hatırlıyordu.

Kâhya cüceyi baştan aşağıya süzdü. Her şey çok tanıdıktı: titreşen kıvırcık saç telleri, eğik duruş, koku. Kâhya ayağa kalktı ve çalışma odasının mini buzdolabını yağmalamakla meşgul cücenin yanına gitti.

"Mulch, seni yaşlı şeytan. Seni tekrar görmek ne güzel."

Cüce arkasını dönmeden, "Şimdi her şeyi hatırlıyorsun," dedi. "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?"

Kâhya cücenin kalçasındaki cebe doğru baktı. "Evet. Kalçanı bana doğrultma. Ne kadar tehlikeli olabildiğini biliyorum."

Kâhya, Artemis'in telesekretere bıraktığı mesajın ayrıntılarını hatırlayınca, yüzündeki gülümseme silindi.

"Julius? Bir bombadan mı bahsediyordu?"

Mulch korumaya doğru döndü. Cücenin sakalı, süt mamullerinden oluşan bir karşıma bulanmıştı.

"Evet. Julius ölmüş. Buna inanamıyorum. Yıllardır beni yakalamaya çalışıyordu."

Kâhya omuzlarına büyük bir ağırlığın çöktüğünü fark etti. Geçen yıllar boyunca, çok fazla sayıda dostunu kaybetmişti.

Mulch, "Daha da önemlisi," diye konuşmasına devam etti. "Komutanı, Holly'nin öldürdüğünü düşünüyorlar."

"Bu mümkün olamaz. Onları bulmalıyız."

Cüce, "Şimdi kendine gelmeye başladın," dedi. Mulch buzdolabının kapağını çarparak kapattı. "Bir planın var mı?"

"Evet. Holly ve Artemis'i bulacağız."

Mulch gözlerini devirdi. "Ne kadar dâhiyane bir plan. Ne de olsa, Artemis'e ihtiyaç duymana şaşırmak gerek."

Artık Mulch karnını doyurduğuna göre, iki eski dost konferans masasında yerlerini aldılar ve bir plan yapmaya başladılar.

Kâhya konuşurken silahını temizliyordu. Stresli olduğu zamanlarda hep böyle yapardı. Silah temizlemek korumayı rahatlatıyordu.

"Öyleyse, Opal Koboi hastaneden kaçmış ve kendisini hapishaneye tıkan herkesten intikam almak için bu karmaşık planı uygulamaya başlamış. Sadece bu kadar da değil, suçun bir kısmını Holly'nin üzerine atmış."

Cüce, "Sana birini hatırlatıyor mu?" diye sordu.

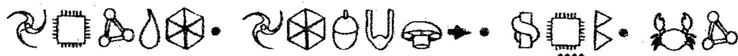
Kâhya, Sig Sauer'in namlusunu parlatmakla meşguldü. "Artemis bir suçlu olabilir ama kötü biri değildir."

"Kim Artemis hakkında bir şey söyledi ki?"

"Pekâlâ, senden ne haber, Mulch? Opal neden seni de öldürmeye çalışmadı?"

Cüce, "Ah, evet," diyerek iç geçirdi. Her zamanki hikâye. "LEP raporunda benden bahsetmedi. Polis gücümüzün kibirli memurlarının onurunu, tanınmış bir suçludan yardım aldıklarını duyurarak lekelemek istemediler."

Kâhya başıyla onayladı. "Mantıklı. Öyleyse şimdilik güvendesin. Artemis ve Holly hayatta. Ama Opal onlar için bir şey planlamış. Troller ve On bir Harika ile ilgili bir şey. Senin bir fikrin var mı?"

"İkimiz de troller hakkında bilgi sahibiyiz, doğru mu?"

Kâhya yine başıyla onayladı. Daha önce bir trol ile kapışmıştı. Şüphesiz, bu hayatındaki en zor karşılaşma olmuştu. LEP'in bu olayı zihninden silebilmiş olmasına inanamıyordu.

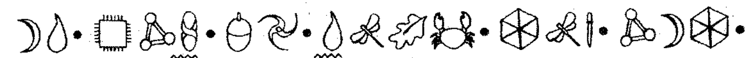
"Ama On bir Harika da neyin nesi?"

"On bir Harika, Haven'ın Eski Kasaba bölgesinde bir parktır. Periler için, Çamur Adamlar bir saplantıdır. Bir milyonerin aklına parlak bir fikir gelmiş ve insanların yaşadığı dünyaya ait harikaların küçük modellerini inşa etmenin ne kadar muhteşem olacağını düşünmüş. İnşa edilen modeller bir yerde toplanmış. İlk önceleri her şey güzelmiş. Ama bence, bu modellere bakmak Perilere yüzeydeki dünyayı ne kadar özlediklerini hatırlatmaya başlamış."

Kâhya zihnindeki listeyi gözden geçirdi. "Ama dünyanın sadece yedi harikası vardır."

Mulch, "Bir zamanlar on iki taneymiş," diye açıkladı. "Güven bana, elimde fotoğraflar var. Her neyse işte, park birkaç yıl sonra kapatılmış. Şehrin o kısmı yıllar önce terk edilmiş bir bölgedir ve tüneller güvenli değildir. O civarda troller dolaşır." Cüce birden sustu. Kendi ağzından dökülen kelimeler Mulch'ın zihninde bir kıvılcım çakmıştı. "Aman Tanrım. Troller."

Kâhya silahının parçalarını çabucak monte etmeye başladı. "Hemen şimdi o bölgeye inmeliyiz."

Mulch, "Bu imkânsız," diye itiraz etti. "Bunu nasıl yapacağımızı bile bilmiyorum."

Kâhya cüceyi ayağa kaldırdı ve kapıya doğru sürükledi. "Belki sen bilmiyorsun. Ama bilen birileri mutlaka vardır. Senin gibiler her zaman her şeyi bilen birine ulaşabilirler."

Mulch dişlerini sıkıp düşünmeye başladı. "Aslında böyle biri var. Hayatını Holly'ye borçlu olan bir cin. Ama onu bizim için bir şeyler yapmaya ikna etsem bile, her şeyin yasal olacağını garanti edemem."

Kâhya kabinlerden birinden bir silah çantası aldı. "Güzel," dedi. "Yasal olmayan, her zaman hızlı olandır."

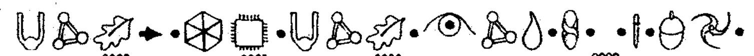
BÖLÜM 7 : ARTEMİS TAPINAĞI

YERALTI

OPAL Koboi'nin mekiği bir prototipti. Bu model henüz piyasaya sürülmemişti. Bu, piyasadakilerden çok üstün bir modeldi. Mekiğin üzeri, gizli maden cevheri ve kamuflaj levhalarıyla kaplıydı. Mekiğin maliyeti o kadar fazlaydı ki, Opal Koboi bile hükümet ödenekleri olmaksızın böyle bir aracın masraflarını karşılayamazdı.

Scant, mekiği İskoçya'ya doğru yöneltirken, Merv mahkûmları yolcu bölmesine yerleştirdi. Dağlardaki bir nehrin içinden geçerek yeraltına doğru yol almaya başladılar. Opal diğer planının kusursuz işlediğinden emin olmak için her şeyi gözden geçiriyordu. Dünyayı ele geçirme planı istediği gibi gidiyordu.

Opal video ekranın altındaki paneli açtı ve Sicilya'yla bağlantıya geçti. Kadının aradığı kişi, telefonun ikinci kez çalmasına izin vermeksizin ahizeyi kaldırdı.

"Belinda, hayatım. Sen misin?"

Telefona cevap veren kırk yaşlarında bir adamdı. Latin görünümlü ve yakışıklı adamın beyazlaşmaya başlamış saçları esmer yüzüne düşmüştü. Adamın üzerinde, açık yakalı ve çizgili bir Versace gömlekle beyaz bir ceket vardı.

"Evet, Baba. Benim. Endişelenme. Güvendeyim."

Opal'in sesi büyüleyici bir tona bürünmüştü. Zavallı insan tamamen Opal'in kontrolü altındaydı. Adam yaklaşık bir aydır bu durumdaydı.

"Eve ne zaman döneceksin, tatlım? Seni özledim."

"Bugün döneceğim, Baba. Birkaç saat içerisinde yanındayım. Her şey yolunda mı?"

Adam hayal dünyasındaymışçasına gülümsedi. "*Molto bene*. Muhteşem. Hava çok güzel. Dağlarda yürüyüşe çıkabiliriz. Belki sana kayak yapmayı bile öğretebilirim."

Opal sabırsızlanmaya başlamıştı. Kadın kaşlarını çattı. "Beni iyi dinle, *aptal*... Baba. Mekik ne durumda? Programın dışına çıkılmadı, öyle değil mi?"

Bir anlığına, İtalyan adamın kaşları sinirli bir biçimde çatıldı. Sonra yeniden Opal'in büyüsüne kapıldı.

"Evet, hayatım. Her şey planlandığı gibi gidiyor. Patlayıcılar bugün yerlerine yerleştirilecek. Mekiğin sistemini gözden geçirdik. Hiçbir sorun yok."

Opal sevinçle ellerini çırptı. Kadın bu haliyle, mutluluktan uçan bir kızı canlandırıyor gibiydi. "Harikasın Baba. Küçük Belinda'nı çok mutlu ettin. Kısa süre sonra yanında olacağım."

Adam kızı olduğuna inandığı yaratığın büyüsüne tamamen kapılmıştı. "Acele et, tatlım."

Opal aramayı sonlandırdı ve küçümser bir ses tonuyla, "Aptal," dedi. Ama Giovanni Zito'nun yaşamasına izin verecekti. En azından, Opal'in belirlediği şartlara uygun olarak tasarlanan mekik Yeraltına bir delik açana kadar."

Zito'yla konuştuktan sonra, Opal planının mekikle ilgili kısmına odaklanmaya çok hevesliydi. İntikam tatlıydı ama düşüncelerini bir noktaya odaklamasını engelliyordu. Belki de, iki tutsağı mekikten aşağıya atıp, onların magma tabakasında yok olmalarını izlemeliydi.

Opal, "Merv?" diye bağırdı. "Parka ne kadar yolumuz kaldı?"

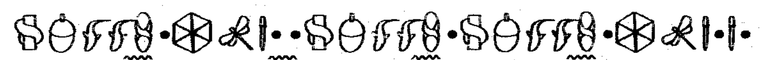
Merv mekiğin göstergelerini gözden geçirdi. "Ana çavlan ağına yeni girdik, Bayan Koboi. Beş saatimiz var. Belki daha da az."

Opal, *beş saat*, diye düşündü. Koltuğunda mutlu bir kedi gibi kıvrıldı. *İntikam için beş saatini ayırabilirdi.*

Bir süre sonra, Artemis ve Holly koltuklarında kıpırdanmaya başladılar. Scant elektrikli copu kullanarak tutsakların kendilerine gelmelerine yardımcı oldu.

Opal, "Tutsaklar diyarına hoş geldiniz," dedi. "Mekiğimi beğendiniz mi?"

Mekik, Artemis ve Holly'yi ölüme götürse de, etkileyici bir görünüme sahipti. Koltuklar yasal olmayan yollardan elde edilmiş kürklerle kaplanmıştı ve dekor insanların saraylarından daha gösterişliydi. Tavandan küçük hologram küple-

ri sarkıtılmıştı. Bunlar, yolcuların seyahat esnasında film izlemek isteyecekleri düşünülerek mekiğe yerleştirilmişti.

Holly neyin üzerinde oturduğunu fark edince olduğu yerde kıpırdanmaya başladı.

"Kürk! Seni hayvan!"

Opal, "Hayır," dedi. "Siz hayvanların üzerinde oturuyorsunuz. Daha önce de söylediğim gibi, ben artık bir insanım. İnsanlar da bunu yapıyor. Kendi keyifleri için hayvanların derilerini yüzüyorlar. Bu doğru değil mi, Efendi Fowl?"

Artemis soğukkanlı bir biçimde, "Bazıları," diye cevap verdi. "Ben bu sınıfa dahil değilim."

Opal alaycı bir ses tonuyla, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bunun seni azizlik mertebesine çıkartacağını sanmıyorum. Duyduğum kadarıyla, yerin altındaki dünyayı açığa çıkartmayı sen de benim kadar istiyormuşsun."

"Belki de. Şimdi hatırlamıyorum."

Opal yerinden kalktı ve büfeden kendisine bir salata tabağı hazırladı.

"Tabii ki. Senin zihnini silmişlerdi. Ama şimdi her şeyi hatırlamıyor musun? Bilinçaltının olan biteni inkâr etmesi mümkün değil."

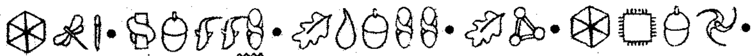
Artemis konsantre oldu. Bir şeyler hatırlayabilirdi. Belirsiz görüntüler. Anlamlı bir şeyler değil.

"Bir şey hatırlıyorum."

Opal gözlerini salata tabağından kaldırdı. "Evet?"

Artemis soğuk bakışlarını Opal'in üzerine odakladı. "Foaly'nin üstün zekâsıyla seni nasıl yendiğini hatırlıyorum. Eminim bunu yine yapacaktır."

Tabii ki, Artemis bunları gerçekten hatırlamıyordu.

Genç adam sadece, Holly'nin kendisine anlattıklarını tekrar ediyordu. Ama bu açıklama, istediği etkiyi göstermişti.

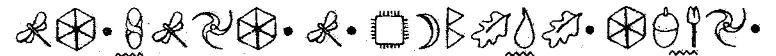
Opal, "Şu komik kentaur," diye bağırdı. Koboi elindeki salata tabağını duvara fırlattı. "Foaly şanslıydı ve aptal Cudgeon işleri gereksiz yere zorlaştırmıştı. Ama bu sefer her şey çok farklı. Bu sefer, kendi kaderimin mimarıyım. Tabii ki, sizinkilerin de."

Artemis küçümser bir ses tonuyla, "Bu sefer ne planlıyorsun?" diye sordu. "Bir başka isyan mı? Yoksa mekanik bir dinozor mu?"

Opal'in yüzü öfkesinden bembeyaz kesildi. "Yüzsüzlüğün bu kadarı da olmaz, Çamur Adam. Bu sefer küçük çaplı isyanlardan bahsetmiyoruz. Artık daha büyük bir hayalim var. İnsanları perilerle tanıştıracağım. İki dünya çarpışınca, bir savaş olacak ve ben kazanan tarafta olacağım."

Holly, "Sen bir perisin, Koboi," diye araya girdi. "Bizden birisin. Yuvarlak kulaklar bu gerçeği gizlemeye yetmez. İnsanların senin boyunun niye uzamadığını merak etmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Opal hafifçe Holly'nin omzuna vurdu. "Zavallı, az gelişmiş polis memuru. Bir yıldan fazla bir süre komada kaldım. Sence bunların hepsini düşünmüş olamaz mıyım? Bunların hepsini planlamış olamaz mıyım? İnsanların bunu fark edeceğini her zaman biliyordum. Dolayısıyla önceden hazırlıklarımı yaptım." Opal öne doğru eğildi. Kadın simsiyah saçlarının arasındaki, yedi santimetrelik ve büyüyle iyileşmeye başlamış yarayı gösterdi. "Geçirdiğim tek cerrahi operasyon kulaklarımın yuvarlaklaştırılmasını sağlayan değil. Ayrıca, kafatasımın içerisine bir şey koyulmasını sağladım."

Artemis, "Hipofiz bezi mi?" diye tahmin etti.

"Çok güzel, Çamur Adam. Küçük ve yapay bir hipofiz bezi. BH, hipofiz bezi tarafından sargılanan yedi hormondan biridir."

Holly, "BH mi?" diye araya girdi.

Artemis, "İnsanın büyümesini sağlayan hormon," diye açıkladı.

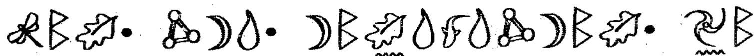
"Çok doğru. İsminden de anlaşılabileceği gibi BH, çeşitli organların ve dokuların gelişmesini sağlar. Özellikle de kasların ve kemiklerin. Üç ay içerisinde, şimdiden bir santimetre boyum uzadı. Belki hiçbir zaman bir basketbol takımında oynayamayacağım ama kimse benim bir peri olduğumu düşünmeyecek."

Holly sert bir ses tonuyla, "Sen bir peri değilsin," dedi. "Her zaman, bir insanın kalbine sahiptin."

"Sanırım bunu bir hakaret olarak algılamam gerekiyor. Size neler yapacağım düşünülecek olursa, belki de bunu hak ediyorumdur. Bir saat içerisinde, sizden geriye hazine kutumun içini bile dolduramayacak kadar az şey kalmış olacak."

Bu, Artemis'in daha önce duymadığı bir terimdi. "Hazine kutusu mu? Bu bir korsan terimi mi?"

Opal mekiğin zeminindeki gizli paneli kaldırdı. Panelin altında gizli bir bölme vardı. "Bu bir hazine kutusudur. Terim, yaklaşık sekiz bin sene önce sebze kaçakçıları tarafından bulunmuştur. Gizli bölmeler, Gümrük memurları tarafından fark edilmezler. Tabii ki günümüzde, X-ışını cihazları, kızılötesi algılayıcılar ve hareket algılayıcı kameralar yüzünden hazine kutuları çok işe yaramıyor." Opal'in

yüzünde, öğretmenini kandıran yaramaz bir çocuğun utangaç gülümsemesi belirdi. "Ama bu gizli bölme, baştan aşağıya gizli maden cevherinden yapıldı. Odanın kendine has bir soğutma sistemi var ve X-ışını veya kızılötesi cihazlarını yanıltacak yansıtıcıları mevcut. Bu hazine kutusunu fark etmenin tek yolu, gizli panelin üzerine basmaktır. LEP benim mekiğimi baştan aşağıya arasa bile, benim kaçırdığım malları asla bulamayacaktır. Şu anda hazine kutusunda çikolatalı şekerlemeler var. Yasadışı bir mal sayılmaz ama soğutucunun içi tamamen dolu. Çikolatalı şekerlemeler, bildiğiniz gibi benim için bir tutkudur. Komadayken, sadece iki şeyi özlüyordum. Bu iki şeyden biri çikolatalı şekerlemelerdi. Diğeriyse intikamdı."

Artemis esnedi. "Ne kadar şaşırtıcı. Gizli bölme. Ne kadar dâhiyane bir fikir. Dünyayı çikolatalı şekerlemelerle dolu bir hazine kutusuyla mı ele geçirmeyi düşünüyorsun?"

Opal eliyle Artemis'in saçlarını düzeltti. "İstediğin kadar dalga geçebilirsin, Çamur Adam. Şimdi elinde sadece kelimelerin var."

Birkaç dakika sonra, Merv mekiği yere indirdi. Artemis ve Holly'nin elleri kelepçelendi ve iki tutsak bir iskele tahtasının üzerine çıkartıldılar. Aşağıya inen mahkûmlar, kendilerini parıldayan bantlarla aydınlatılmış devasa bir tünelde buldular. Işıklandırma panellerinin bir çoğu parçalanmıştı ve geri kalanlar da yerlerinden kopmak üzereydi. Çavlanın bu kısmı bir zamanlar kalabalık bir metropoldü. Ama şimdi tamamen terk edilmişti. Reklam panolarının üzerine yıkım ilanları asılmıştı.

Opal panolardan birini işaret etti. "Buranın tamamı, bir

ay gibi kısa bir süre içerisinde yıkıldı. Artık yıkım sona erdi."

Holly, "Ne kadar şanslıyız," diye mırıldandı.

Merv ve Scant, silahlarının namlularıyla tutsakları dürtükleyerek çavlanda yol aldılar. Tutsakların ayakları altındaki yolun zemini bükülmüş ve çatlamıştı. Nemli köşelerde kara kurbağalar vardı. Yolun kenarında terk edilmiş hatıra dükkânları ve mağazalar vardı. Dükkânlardan birinin vitrininde, savaşçı pozlarda durmuş insan bebekleri vardı.

Artemis sırtına bir silah dayanmış olmasına rağmen olduğu yerde durdu. "Bizi gerçekten böyle mi görüyorsunuz?"

Opal, "Hayır," diye cevap verdi. "Siz bundan daha kötüsünüz. Ama üreticiler çocukları gereğinden fazla korkutmak istememişler."

Tünelin sonunda yarım küre şeklinde binalar vardı. Bu devasa yapıların her biri, bir futbol stadyumu büyüklüğündeydi. Yapılar altıgen panellerden inşa edilmişti ve panellerin bağlantı yerleri kaynak yapılmıştı. Bazı paneller yarı saydamken, bazılarıysa saydamdı. Her bir panel, küçük bir ev büyüklüğündeydi.

Yarım kürelerin önünde büyük bir kemerli giriş vardı. Kemerin iskeleti üzerinden eski püskü altın yapraklar sarkıyordu. Girişin üzerinde büyük bir tabela vardı. Tabelanın üzerinde, ikişer metrelik Gnome harfleriyle bir şey yazılıydı.

Opal, "İnsan dünyasının On bir Harikası," diye açıkladı. "On bin yıllık medeniyet boyunca, sadece on bir tane, sözde harika inşa etmeyi başarmışsınız."

Artemis kelepçelerini test etti. Sıkı ve sağlamdılar.

"Resmi kayıtlarda yedi tane olduklarını biliyorsun, öyle değil mi?"

Opal, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama siz insanlar çok dar görüşlüsünüz. Peri bilginleri, video görüntülerini izledikten sonra dört şaheseri daha listeye dahil etmeye karar verdi. Mısır'daki Abu Simbel Tapınağı, Rapa Nui'deki Moai Heykelleri, Endonezya'daki Borobudur Tapınağı ve İran'daki Persepolis'in Taht Odası."

Holly, "Eğer insanlar söylediğin kadar dar görüşlüyse, onlardan biri olmaya çalışmana çok şaşırdım," dedi.

Opal kemerli girişin altından geçti. "Aslında, bir peri olmayı tercih ederim. Sakın üstüne alınma, Artemis. Ama perilerin soyu kısa süre sonra tükenecek. Sizi yeni evinize bırakır bırakmaz, kişisel olarak bu konuyla ilgileneceğim. On dakika içerisinde, biz eve doğru yola çıkmış olacağız ve mekikteki monitörlerden sizin paramparça oluşunuzu seyredeceğiz."

Parkın yeni misafirleri ilk yarım kürenin önünden geçtiler. Yarım kürenin içerisinde, Keops Piramidi'nin bir kopyası vardı. Altıgen panellerin birkaçı yerinden sökülmüştü ve Artemis açılan gediklerden piramidi görebiliyordu. Bu, etkileyici bir manzaraydı. Piramidin üzerinde gezinen sert kıllı yaratıklar, manzarayı daha da çekici hale getiriyordu.

Opal, "Troller," diye açıkladı. "Parkı bizden devraldılar. Ama meraklanmayın, yaşadıkları bölgeye sadık yaratıklardır. Piramide yaklaşmazsanız, size saldırmazlar."

Artemis bu noktada, şaşkınlığın da ötesine geçmişti. Ama görkemli etobur yaratıkların birbirlerini avlayışlarını

seyretmek, genç adamın kalp atışlarını birazcık hızlandırmıştı. Artemis en yakındakini incelemek için durdu. Bu, korkunç bir yaratıktı. En azından iki buçuk metre boyundaydı ve devasa bir kafası vardı. Yaratığın tüylü kolları dizlerine kadar iniyordu ve alt çenesinden, birer testereyi andıran iki eğri azıdişi fırlamıştı. Yaratığın gece görüşüne sahip gözleri kırmızı bir renge bürünmüştü. Trol sessizce parkın yeni misafirlerini seyrediyordu.

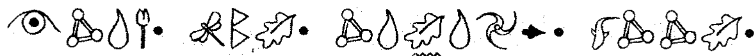
Grup ikinci şaheserin önüne geldi. Efes'teki Artemis Tapınağı. Girişteki hologram, Türk tapınağının gerçek görüntüsünü resmediyordu.

Opal tarih panelini gözden geçirdi. "Enteresan. Neden bir aile, erkek çocuğuna bir kadın tanrıçanın ismini vermiş olabilir ki?"

Artemis yorgun bir ses tonuyla, "Bu, babamın ismi," diye açıkladı. Bunu belki üç yüz kez açıklamak zorunda kalmıştı. "Erkekler veya kadınlar için kullanılabilen bir isimdir. Avcı anlamına gelir. Bu isim bana çok uygun, öyle değil mi? Bir insan olarak kendine seçtiğin isim olan Belinda'ysa, 'güzel yılan' anlamına gelir. Bu da sana çok uygun. En azından yarısı."

Opal tehditkâr bir biçimde işaret parmağını Artemis'e doğru salladı. "Sen çok sinir bozucu bir yaratıksın, Fowl. Umarım bütün insanlar senin gibi değildir." Opal, Scant'e doğru bakıp başıyla onayladı. "Onları spreyle," diye emretti.

Scant cebinden küçük bir boya tabancası çıkarttı ve tabancanın içindekileri Artemis ile Holly'nin üzerine boşalttı. Tabancanın içindeki sıvı, sarı renkliydi ve çok kötü kokuyordu.

Scant özür dilercesine, "Trol feromonu," diye açıkladı. "Troller bunun kokusunu alınca çılgına dönerler. Onlara göre dişi troller gibi kokuyorsunuz. Sizin birer dişi trol olmadığınızı anladıklarında, sizi binlerce küçük parçaya ayıracaklar ve sonra midelerine indirecekler. Kırılmış panellerin hepsini tamir ettik. Kaçma şansınız yok. İsterseniz nehre atlayabilirsiniz. Ama bu kokunun yok olması binlerce yıl sürer. Yüzbaşı Short. Tulumunuzun kanatlarını söktüm ve kamuflaj devresini bozdum. Isı bobinlerini yerinde bıraktım. Ne de olsa, böyle bir sporu bir daha yapamazsınız."

Holly üzgün bir biçimde, *ısı bobinleri trollere karşı amma da işimize yarar ya*, diye düşündü.

Merv saydam panellerden birini kullanarak girişe göz gezdirdi. "Tamam. Temiz."

Opal, uzaktan kumandayla giriş kapısını açtı. İçeride trollerin ulumaları yankılanıyordu. Artemis kopya tapınağın merdivenleri üzerinde birbirleriyle dövüşen trolleri gördü. O ve Holly paramparça edilecekti.

Brill kardeşler iki tutsağı içeriye soktular.

Opal, "İyi şanslar," dedi. Kapı kapanırken Opal'in sesi duyuldu. "Unutmayın, içeride yalnız değilsiniz. Kameralardan sizi izliyor olacağım."

Kapı uğursuz bir gürültüyle kapandı. Birkaç saniye sonra elektronik kilit paneli hışırdamaya başladı. Brill kardeşler dışarıdan paneli lehimliyorlardı. Artemis ve Holly, yüzlerce trolle aynı yerde kapana kısılmışlardı ve dişi troller gibi kokuyorlardı.

***

Artemis Tapınağı sergisi, büyük bir özenle gerçeğinin bire bir kopyası olarak inşa edilmişti. Tapınak, milattan önce 400'lerde olduğu gibi günlük işlerini yapmakla meşgul robotumsu insanlarla tamamlanmıştı. Robotların birçoğu troller tarafından parçalanmıştı. Ama bazıları, etrafta dolaşıp tanrıçaya hediyeler getirmeye devam ediyorlardı. Troller kendilerine çok fazla yaklaşan robotların üzerine atlıyorlardı ve modelleri küçük elektronik parçalara ayırıyorlardı. Robotların başına gelenler, Artemis ve Holly'nin kaderinin ne olacağının bir örneğiydi.

Etrafta tek bir yiyecek kaynağı vardı: trollerin kendileri. Yavru troller ve başıboş dolaşanlar, boğa trolleri tarafından avlanıyor, dişler ve pençelerle katlediliyorlardı. Sürünün lideri avdan aslan payını alıyordu. Sonra leşin geri kalanını sürüdekilere bırakıyordu. Eğer troller burada uzun süre yaşayacak olurlarsa, kendi kendilerini yok edeceklerdi.

Holly, Artemis'e omuz atıp, genç adamı kabaca yere devirdi. "Çabuk. Çamurda yuvarlan. Çamura bulanıp kokuyu azaltmaya çalışalım."

Artemis kendisine söylenileni yaptı. Genç adam kelepçeli elleriyle çamuru üstüne başına sürdü. Artemis'in vücudunda açık kalan yerleri Holly çamura buladı. Genç adam aynısını Holly için yaptı. Kısa süre içerisinde ikisi de tanınmaz haldeydi.

Artemis daha önce hiç hissetmediği bir şeyi hissediyordu: mutlak korku. Genç adamın elleri titriyordu ve zincirlerin tıngırtısı duyuluyordu. Artemis'in zihninde analitik düşünceye yer kalmamıştı. *Yapamam*, diye düşündü. *Hiçbir şey yapamam.*

Holly sorumluluğu üstlendi ve ayağa kalktı. Kadın Artemis'i, hızla akan nehrin kenarına kümelenmiş tüccar çadırlarına doğru itekledi. İki tutsak, parçalanmış çadır bezinin arkasına çömeldiler ve uzun pençeler tarafından açılmış deliklerden trollere baktılar. Çadırların önündeki hasırın üzerinde iki robot tüccar oturuyordu. Adamların sepetleri, tanrıça Artemis'in altından ve fildişinden yapılmış heykelcikleriyle doluydu. İki robotun da kafası yoktu. Kafalardan biri çadırların biraz ötesinde yerde duruyordu. Robotun diş izleriyle süslenmiş kafasından dışarıya yapay beyni fırlamıştı.

Holly, "Kelepçeleri çıkartmalıyız," dedi.

Artemis, "Ne?" diye mırıldandı.

Holly kelepçelerini salladı. "Bunları çıkartmalıyız! Çamur kısa süreliğine bizi koruyacaktır. Ama sonra troller bizim kokumuzu alacaklar. Suya girmeliyiz. Eğer kelepçelerimizi çıkartmazsak, akıntıda boğuluruz."

Artemis'in gözleri boşluğa odaklanmıştı. "Akıntı mı?"

Holly, "Kendine gel, Artemis," diye hırladı. "Altınlarını hatırlıyor musun? Eğer ölürsen altınları alamazsın. Büyük Artemis Fowl, ilk bela kokusu alışında cesaretini yitiriyor. Daha önce bundan daha zor durumlarda da kalmıştık." Aslında bu doğru değildi. Ama Çamur Adam, geçmişe ait bir şey hatırlamıyordu, öyle değil mi?

Artemis sakinleşmeye çalıştı. Ruhunu dinlendirmek için meditasyon yapacak vakit yoktu. Duygularını iradesiyle

bastırmak zorundaydı. Psikolojik anlamda yıkılmış durumdaydı. Ama bu, bir trolün dişleri arasında parçalanmaktan daha iyi sayılırdı.

Artemis kelepçeleri gözden geçirdi. Kelepçeler bir çeşit hafif plastik polimerden yapılmıştı. Kelepçelerin üzerinde sayısal bir klavye vardı. Ama klavyenin konumu, tutsağın kendi klavyesine erişmesini imkânsız kılıyordu.

Artemis, "Kaç rakam var?" diye sordu.

"Ne?"

"Kelepçelerin kodu. Sen bir polis memurusun. Şüphesiz, kelepçelerin kodunun kaç basamaklı olduğunu biliyorsundur."

Holly, "Üç," diye cevap verdi. "Ama binlerce ihtimal var."

Artemis, "Aslında milyonlarca," diye düzeltti. Hayatı tehlikedeyken bile genç adam sinir bozucu olmayı başarıyordu. "Yine de, insanların yüzde otuz sekizi dijital kilitlerin üretim kodunu değiştirmezler. Perilerin de aynı derecede dikkatsiz olduklarını varsayabiliriz."

Holly kaşlarını çattı. "Opal dikkatsiz biri değildir."

"Belki de. Ama kadının korumalarının detaylara o kadar önem verdiklerini sanmıyorum." Artemis kelepçelerini Holly'ye doğru uzattı. "Üç sıfırı dene."

Holly başparmağıyla rakamları tuşladı. Klavyenin üzerindeki ışık kırmızıydı.

"Dokuz. Üç dokuz."

Işık yine kırmızıydı.

Holly çabucak 1'den 8'e kadar olan rakamları da üçer üçer tuşladı. Kelepçe açılmamıştı.

Artemis iç geçirdi. "Pekâlâ. Sanırım aynı rakamdan üç tane olması fazla kolay bir şifre. Perilerin bilincine kazınmış üç rakamlı sayılar var mıdır? Bütün perilerin bildiği ve unutmayacakları bir şey?"

Holly durup düşündü. "Dokuz beş bir. Haven'ın alan kodu."

"Dene."

Kelepçeler açılmadı.

"Dokuz beş sekiz. Atlantis'in kodu."

Yine işe yaramadı.

Artemis, "Bu rakamlar fazla bölgesel. Bütün erkekler, kadınlar ve çocukların bildiği bir sayı var mı?"

Holly'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tabii ki. Tabii ki. Dokuz sıfır dokuz. Polisin numarası. Yeraltının her köşesinde bu numara yazar."

Artemis bir şey fark etti. Uluma kesilmişti. Troller birbirleriyle kavga etmeyi bırakmışlardı ve havayı kokluyorlardı. Esintiyle çevreye yayılan feromonu algılamış olmalıydılar. Feromon yaratıkları, iplerin ucundaki birer kukla gibi kokunun kaynağına çekiyordu. Ürkütücü bir uyum içerisinde, bütün başlar Holly ve Artemis'in gizlendiği tarafa doğru döndü.

Artemis kelepçelerini salladı. "Çabuk ol."

Holly numarayı tuşladı. Işık yeşile döndü ve kelepçeler açıldı.

"Güzel. Mükemmel. Şimdi ben seninkini açayım."

Artemis'in parmakları klavyenin üzerindeki tuşları görünce durdu. "Peri harflerini veya rakamlarını okuyamıyorum."

"Bunu yapabilirsin. Aslında bunu yapabilen tek insan sendin. Sadece hatırlamıyorsun. Klavye standart dizilişe sahiptir. Birden dokuza, soldan sağa, sıfır en alttadır."

Artemis, "Dokuz sıfır dokuz," diye mırıldandı. Genç adam rakamları tuşladı. Holly'nin kelepçelerinin ilk denemede açılmış olması büyük bir şanstı. Çünkü ikinci bir deneme için vakitleri yoktu.

Troller geliyordu. Tapınağın basamaklarında ürkütücü bir hız ve eşgüdümle koşturuyorlardı. Kıllı kollarının ağırlığını kullanarak ellerini öne doğru sallandıran yaratıklar, aynı anda kaslı bacaklarını doğrultuyorlardı. Bu fırlatma hareketi, tek bir sıçrayışta altı metre yol kat etmelerini sağlıyordu. Parmaklarının üzerine konan yaratıklar, bir sonraki sıçrayış için dizlerini büküp pozisyon alıyorlardı.

Bu, insanın kanını donduran bir sahneydi. Çılgına dönmüş etobur yaratıklardan oluşmuş bir topluluk, kumlu yokuştan aşağıya iniyordu. Daha büyük erkek troller, aşağıya inmek için kolay yolu seçmişlerdi ve derin vadinin içinden koşturuyorlardı. Ergen ve yaşlı troller yokuştan aşağıya inmeyi tercih ediyorlardı. Genç troller, yanlarından geçen hemcinslerinin dişlerine ve pençelerine karşı tetikteydiler. Troller robot insanların arasından geçerek, çadırların olduğu yere doğru koşturuyorlardı. Yaratıkların kalın telli saçları her bir adımlarında sağa sola savruluyordu ve gözleri kırmızı bir parlaklığa bürünmüştü. Kafalarını geriye attıklarından, başlarının yukarıda kalan kısmında burunları vardı. Holly ve Artemis'in yerini burunları vasıtasıyla buluyorlardı. Daha da kötüsü, Holly ve Artemis de trollerin kokusunu alıyorlardı.

Holly kelepçeleri kemerine taktı. Kelepçelerin şarj devreleri ısıya adapte edilebilirdi veya silah olarak kullanılabilirdi. Tabii eğer o kadar uzun yaşarlarsa.

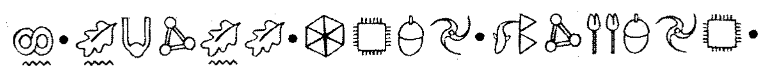
"Pekâlâ, Çamur Çocuk. Suya."

Artemis itiraz etmedi ve soru sormadı. Bunlar için zaman yoktu. Genç adam birçok yaratık gibi trollerin de suyu sevmediklerini ümit ediyordu. Artemis nehre doğru koşarken, ayaklarının altındaki toprağın yüzlerce trolün ağırlığıyla titremeye başladığını fark etti. Uluma yeniden başlamıştı. Ama bu sefer farklı bir tona bürünmüştü. Daha kayıtsız, aptalca ve vahşi bir tondu bu. Sanki troller tamamen kendilerini kaybetmişlerdi.

Artemis, Holly'ye yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Daha kıvrak ve kaslı bir vücuda sahip olduğu için, Holly daha hızlı koşuyordu. Kadın koşarken eğildi ve bir kamp ateşinin sahte kütüklerinden birini eline aldı. Artemis de aynısını yaptı ve kütüğü kolunun altına sıkıştırdı. Uzun süre suyun içerisinde kalmak zorunda kalabilirlerdi.

Holly havaya sıçradı ve havada zarif bir yay çizdikten sonra, etrafa su sıçratmaksızın nehre daldı. Artemis kadının arkasından suya atladı. Hayatta kalmak için koşmak, Artemis'in uzun süre yapabileceği bir şey değildi. Beyni büyük olabilirdi ama kolları inceydi. Aslında yüzlerce trol tarafından kovalanıyorsanız, tam tersine ihtiyacınız vardı.

Su ılıktı. Artemis ağzına dolan suyu yanlışlıkla midesine indirdi. Suyun tadı çok tatlıydı. Genç adam zihninin rasyonel kalmayı başarmış kısmını kullanarak, atıklarla kirletilmemiş, diye düşündü. Artemis'in ayak bileğini bir şey yakaladı. Genç adam çorabının ve derisinin parçalandığını hissetti. Artemis ayağını tutan şeyi tekmeledi ve serbest

kaldı. Bir anlığına suyun yüzeyinde bir kırmızılık belirdi. Sonra sıcak kan akıntıyla sürüklendi.

Holly nehrin ortasına doğru yüzüyordu. Kadının kestane renkli saçları ıslanmıştı ve diken dikendi.

Holly, "Yaralandın mı?" diye sordu.

Artemis başını iki yana salladı. Cevap verecek nefesi kalmamıştı.

Holly genç adamın ayak bileğini takip eden kırmızılığı fark etti. "Kan. Seni iyileştirmek için bir damla büyüm bile yok. Kan da feromon kadar kötüdür. Hemen buradan çıkmalıyız."

Nehrin kıyısındaki troller çılgına dönmüşlerdi. Kafalarını ardı ardına toprağa vuruyorlardı ve yumruklarıyla karmaşık ritimler çalıyorlardı.

Holly, "Çiftleşme ayini," diye açıkladı. "Sanırım bizi sevdiler."

Nehrin ortasında akıntı güçlüydü ve iki tutsağı beraberinde sürüklüyordu. Troller nehrin kıyısından ikiliyi takip ediyorlardı. Bazıları ellerine geçirdikleri şeyleri suya fırlatıyorlardı. Atılan nesnelerden biri Holly'nin plastik kütüğüne çarptı.

Holly ağzına dolan suyu tükürdü. "Bir plana ihtiyacımız var, Artemis. Bu senin ilgi alanına giriyor. Ben bizi buraya kadar getirdim."

Artemis, "Ah, evet, çok büyük iş başardın," dedi. Genç adam alaycı ses tonunu geri kazanmış gibiydi. Artemis yüzüne düşen saç tellerini düzeltti ve çevreye göz gezdirdi. Genç adamın gözleri nehir kıyısının ötesini tarıyordu. Tapınak çok büyüktü. Binanın gölgesi çöl kısmının üzerini kaplıyordu. Tapınağın içi çok genişti ve trollerden gizlenebilecekleri bir yer yoktu. Tek güvenli yer tapınağın çatısıydı.

Artemis, "Troller çatıya tırmanabilir mi?" diye sordu.

Holly tapınağın çatısına göz gezdirdi. "Evet, gerekiyorsa tırmanabilirler. Büyük maymunlar gibidirler. Ama gerekiyorsa."

Artemis kaşlarını çattı. "Keşke hatırlayabilseydim. Bildiklerimi bir hatırlayabilsem."

Holly, Artemis'in yanına yüzdü ve genç adamı yakasından kavradı. Birlikte beyaz suyun içinde dönmeye başladılar. Sahte kütüklerin arasından köpükler ve kabarcıklar çıkıyordu.

"Keşkeler işimize yaramaz, Çamur Çocuk. Filtreye ulaşmadan bir planımız olmalı."

"Filtre mi?"

"Bu, yapay bir nehir. Merkezi bir tank tarafından süzülüyor."

Artemis'in zihninde bir kıvılcım çaktı. "Merkezi bir tank mı? Kurtuluşumuz bu olabilir."

"Ölürüz! Suyun altında ne kadar kalacağımızı bilmiyoruz."

Artemis seçenekleri gözden geçirircesine çevresine bir kez daha bakındı. "İçinde bulunduğumuz durumda, başka şansımız yok."

Az ileride akıntı bir girdap oluşturuyordu. Suyun içindeki bütün pislikler girdaba doğru sürükleniyorlardı. Nehrin ortasındaki küçük girdabın görüntüsü trolleri sakinleştirmiş gibiydi. Yumruklarını ve kafalarını yere vurmayı bı-

raktılar. Suda yüzen ikiliyi seyretmeye başladılar. Bazıları, daha sonra bunların ne kadar zeki oldukları anlaşılacaktı, nehrin kıyısına doğru yöneldiler.

Artemis, "Akıntıyı takip edeceğiz," dedi. "Takip edeceğiz ve umudumuzu yitirmeyeceğiz."

"Bu kadar mı? Parlak planın bu mu?" Suyun devrelerin içine girmeye başlamasıyla, Holly'nin tulumu çatırdamaya başladı.

Artemis, "Aklına gelen daha iyi bir plan var mı?" diye karşılık verdi. Genç adam bir şeyler daha söyleyecekti ama nehir adamın konuşmasını yarıda kesti. Akıntı Artemis'i peri dostunun yanından alıp girdaba doğru sürükledi.

Artemis böyle bir gücün karşısında kendisini çaresiz bir dal gibi hissetti. Eğer suya karşı koymaya çalışırsa, Kâhya'nın insanın nefesini kesen tokadını yemiş gibi olurdu. Artemis'in göğsü sıkışmaya başladı. Genç adamın ağzı suyun üzerinde olmasına rağmen, ciğerlerine yeterli miktarda hava dolduramıyordu. Beyni oksijensiz kalmaya başlamıştı. Artık mantıklı düşünemiyordu. Her şey bükülmüştü. Bedeninin dönüşü, suyun akıntısı. Yeşillerin üzerindeki mavilerin üzerinde beyaz çemberler oluşmuştu. Ayakları bir Möbius şeridi gibi dans ediyordu. Nehir dansı. Ha ha.

Holly, Artemis'in hemen önündeydi. Kadın iki sahte kütüğü Artemis'le arasına almaya çalışıyordu. Geçici bir sal. Holly bir şeyler söyledi ama duyulmadı. Artık sadece su vardı. Su ve kaos.

Artemis ve Holly kütükleri bıraktılar. Akıntı ikiliyi, lavabonun deliğine doğru sürüklenen iki örümcek gibi emdi. Artemis suyun yüzeyinde kalıp nefes almaya çalıştıysa

da, genç adamı hırpalayan su Artemis'in dudakları arasındaki havayı sıkıştırdı. İkilinin ardında bıraktıkları kabarcıklar yüzeye çıkıyordu.

Su çok derin veya karanlık değildi. Ama akıntı o kadar güçlüydü ki, insanın gördüklerini algılamasına yetecek kadar sabit kalmasına izin vermiyordu. Artemis'in gözlerinin önünde Holly'nin suratı belirdi. Genç adamın tek algılayabildiği, büyük ve ela renkli gözlerdi.

Girdap gitgide daralıyordu. Holly ve Artemis birbirlerine dolandılar. Birbirine çarpan kollar ve bacaklardan oluşmuş yığın, doğrudan suyun içine çekildi. Alınlarını birbirine dayayan ikili, birbirlerinin gözlerinde huzur buldu. Ama bu kısa sürdü. Drenaj borusunun ağzındaki metal ızgaraya çarptılar. Keskin tel ikisinin de derisinde çizikler bıraktı.

Holly ızgaraya yapıştı ve parmaklarını deliklerden geçirdi. Izgara parlak ve yeniydi. Izgaranın kenarlarında yeni kaynak izleri vardı. Bu yeniydi ve bunun dışında her şey eskiydi. Koboi!

Bir şey Holly'nin koluna çarptı. Bir sualtı telepodu. Plastik bir bağ ile ızgaraya sabitlenmişti. Telepodun üzerindeki küçük ekranda Opal'in yüzü belirdi. Kadının gülümsemesi neredeyse bütün yüzünü kapladı. Kadın ardı ardına aynı sözcükleri yineliyordu. Bu karmaşada kadının ne dediğini duymak mümkün değildi. Ama tahmin etmek güç değildi: *Sizi yine yendim.*

Holly telepodu kavradı ve yerinden söktü. Kadının harcadığı efor, girdabın dışındaki sakin sulara doğru sürük-

lenmesine sebep oldu. Holly'nin tüm gücü tükenmişti. Nehrin kendisini sürüklediği yere doğru gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Artemis ızgaradan uzaklaşmaya çalıştı ve ciğerlerindeki son oksijeni de kullanarak iki kez ayaklarını çırptı.

Artemis girdaptan kurtulmuştu. Genç adam, Holly'nin arkasından nehrin aşağısındaki karanlık yığına doğru sürükleniyordu. Artemis çaresizce, *hava*, diye düşündü. *Nefes almalıyım. Biraz sonra değil. Şimdi. Şimdi veya asla.*

Yüzeye ilk çıkan Artemis'ti. Genç adam suyun yüzeyine çıkar çıkmaz ciğerlerini havayla doldurdu. Birkaç kez daha nefes aldıktan sonra, Artemis gücünü geri kazanmaya başladığını fark etti. Oksijen damarlarında cıva gibi ilerliyordu.

Holly güvendeydi ve nehrin ortasındaki küçük adacıkta yatıyordu. Kadının göğsü hızlı bir biçimde inip kalkıyordu. Holly'nin parmakları arasında küçük bir telepod vardı.

Opal Koboi'nin sesi duyuldu. "Ah, ne yapacağınızı önceden tahmin etmek o kadar kolay ki." Kadın aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. Artemis sığ sudan dışarıya çıktı ve küçük tepeciğin üzerine tırmandı. Genç adam telepodun sesini kıstı.

Artemis, "Bu kadından nefret etmeye başlıyorum," dedi. "Böyle sinir bozucu numaralar yaptığına pişman olacak çünkü onun bu küçük numaraları buradan çıkmam için beni motive ediyor."

Holly olduğu yerde doğruldu ve çevresine bakındı. Bir çöp yığınının üzerindeydiler. Opal drenaj borusunun ağzına ızgarayı kaynakla sabitlediğinden beri, trollerin suya at-

tıkları her şey burada birikmiş olmalıydı. Nehrin ortasında bir çöp adası. Çöplerin arasında, parçalanmış robot kafaları, ezilmiş heykeller ve trol kalıntıları vardı. Kalın kemikli trol kafaları ve çürüyen deriler.

En azından, bu troller kimseyi parçalayamazdı. Tehlikeli troller sudaki ikiliyi takip etmişlerdi ve nehrin her iki kıyısında sıralanmaya başlamışlardı. Ama çöp adasıyla nehrin kıyısı arasında, on beş santimetre derinliğinde en az altı metrelik bir su birikintisi vardı. Güvendeydiler, şimdilik.

Artemis anılarının su yüzüne çıkmaya çalıştığını fark etti. Bir şeyler hatırlamak üzereydi, bundan emindi. Genç adam gözlerini kapattı ve anılarını yeniden kazanmayı diledi. Gözlerinin önünde birbirleriyle ilgisi olmayan görüntüler canlanıyordu. Altınlar, burnundan alev topları soluyan yeşil pullu yaratıklar, buzun içindeki Kâhya. Ama görüntüler çabucak kayboluyordu.

Holly, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Artemis, "Belki," diye cevap verdi. "Bir şey. Emin değilim. Her şey o kadar hızlı oluyor ki. Meditasyon yapmam gerek."

Holly, "Buna zamanımız yok," dedi. Kadın çöp yığınının üzerine çıktı. Holly'nin ayakları altında kafatasları çatırdadı. "Bak."

Artemis nehrin sol kıyısına doğru baktı. Trollerden biri büyük bir kaya parçası aldı ve başının üzerine kaldırdı. Artemis olduğu yere sindi. Eğer bu kayaya hedef olursa, ölümcül bir biçimde yaralanabilirdi.

Trol servis atan bir tenisçi gibi inledi ve kayayı nehre doru fırlattı. Kaya çöp yığınının yakınlarında bir yere düştü ve etrafa sular saçıldı.

Holly, "Iska geçti," dedi.

Artemis kaşlarını çattı. "Bundan şüpheliyim."

Bir başka trol daha yerden bir kaya aldı. Bir üçüncüsü daha. Kısa süre içerisinde, nehir kıyısında toplanmış bütün troller ellerine geçirdikleri nesneleri çöp yığınına doğru fırlatmaya başladılar. Kayalar, robot parçaları, odunlar, her ne varsa. Atılan nesnelerin hiçbiri çöp yığınına isabet etmedi.

Holly, "Iska geçmeye devam ediyorlar," dedi. "Hem de hepsi."

Artemis'in kemikleri, soğuktan, gerginlikten ve korkudan sızladı.

"Bizi vurmaya çalışmıyorlar. Bir köprü inşa ediyorlar."

TARA, İRLANDA, ŞAFAK VAKTİ

Tara'daki mekik limanı Avrupa'daki en büyük peri limanıydı. Limandaki X-ışını cihazlarından yılda sekiz binden fazla turist geçiyordu. McGraney çiftliğinin ortasındaki büyük tepenin altında, sekiz yüz elli metre karelik bir terminal gizliydi. Bu, yeraltı mimarisinin bir mucizesiydi.

Mulch Diggums, kaçak kleptoman cüce, kendini yeraltında muhteşem hissederdi. Fowl Malikânesi'nden çıkan Bentley marka otomobili Kâhya kullanıyordu. Kuzeye doğru yol alan araba, Mulch'ın talimatlarına uygun bir biçimde yol aldı. Mulch mekik limanının kamufle edilmiş girişine beş yüz metre kala Kâhya'ya arabayı yavaşlatmasını söyledi. Mulch arka kapıyı açıp, toprakta kendine bir tünel kazmaya başladı. Cüce zengin İrlanda toprağının içinde çabucak gözden kayboldu. Bu dünyanın en iyi toprağıydı.

Mulch mekik limanının yerleşim planını çok iyi biliyordu. Bir defasında, kuzeni Nord'u polis gözetimi altındayken buradan kurtarmıştı. LEP, kuzenini endüstriyel kirlenme suçundan yakalamıştı. Toprağın altındaki bir kil damarı mekik limanının duvarına kadar uzanıyordu. Eğer doğru yere bakmayı biliyorsanız, duvarın metal kaplamasının yıllar boyunca nemden aşındığı yeri görebilirdiniz. Ama bu sefer, Mulch'ın LEP'ten kaçmak gibi bir niyeti yoktu.

Mulch mekik limanının servis girişini gizleyen holografik çalıların içinde yüzeye çıktı. Tünelden dışarı çıkan cüce arkasında biriken kil tabakasını silkeledi. Sindirim sisteminde biriken tünel havasını çıkartmak için gereğinden yüksek sesli bir osuruk patlattı. Bekledi.

Beş saniye sonra, giriş kapağı açıldı ve dört el dışarıya uzandı. Eller Mulch'ı yakalayıp mekik limanının içine çektiler. Cüce karşı koymadı. Mulch'ı karanlık bir koridordan geçirip bir sorgu odasına aldılar. Rahatsız bir sandalyeye oturtulan cücenin elleri kelepçelendi ve odada yalnız bırakıldı.

Mulch'ın oturup bekleyecek zamanı yoktu. İçgüdüleri, sakalındaki böcekleri ayıklayarak geçirdiği her saniye için, Artemis ve Holly'nin trollerden kaçmak için birer saniye harcadığını söylüyordu.

Cüce ayağa kalktı ve ellerini sorgu odasının duvarına monte edilmiş çift taraflı aynaya vurmaya başladı.

"Chix Verbil," diye bağırdı. "Beni izlediğini biliyorum. Konuşmamız gerek. Holly Short hakkında."

Hücrenin kapısı açılana kadar Mulch aynayı yumruklamaya devam etti. Sonra kapı açıldı ve içeriye Chix Verbil girdi. Chix, LEP'in yüzeydeki memuruydu. Eğer Holly Short olmasaydı, B'wa Kell goblin isyanında ilk ölen LEP memuru Chix olacaktı. İsyan bastırıldıktan sonra, Chix Kurul tarafından madalyayla ödüllendirilmişti ve televizyonda röportajlar vererek yaşadıklarını anlatmıştı. Artık E1'de rahat bir yüzey işi vardı.

Chix şüpheci gözlerle çevresine bakındı. Adamın kanatlarını arkasında toplamıştı. Elinde bir Neutrino tabanca vardı.

"Mulch Diggums, öyle değil mi? Teslim mi oluyorsun?"

Mulch gürültüyle burnundan soludu. "Sen ne düşünüyorsun? Kaçmak için o kadar zahmete girdikten sonra, bir cine teslim olacağımı mı? O kadar aptal değilim, beyinsiz."

Chix'in tüyleri diken diken oldu. Adam kanatlarını açtı. "Hey, beni dinle cüce. Burada benimle dalga geçecek bir konumda değilsin. Eğer fark etmediysen söyleyeyim, gözetim altındasın. Bu odanın çevresinde altı tane güvenlik perisi var."

"Güvenlik perileri mi? Güldürme beni. Onlar bir meyve bahçesindeki elmaları bile koruyamazlar. Suyun birkaç kilometre altında bir mekikten kaçtım. Sana hemen buradan kaçmanın altı farklı yöntemini söyleyebilirim."

Chix sinirli bir biçimde havada asılı kaldı. "Kaçmayı denediğini görmek isterim. Sen çeneni çıkartamadan, arkana iki kurşun saplamış olurum."

Mulch yüzünü buruşturdu. Cüceler arkalarıyla ilgili şakalardan hoşlanmazlardı.

"Pekâlâ, sakinleş biraz, Bay Gung-ho. Kanadın hakkında konuşalım mı? İyileşiyor mu?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Büyük bir haberdi. Bir süre bütün televizyonlar seni gösterdi. Hatta korsan yayın yapan uydu kanallarında bile vardın. Kısa süre öncesine kadar, Şikago'da senin çirkin yüzünü izliyordum."

Chix üstünü başını düzeltti. "Şikago mu?"

"Bu doğru. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, Holly Short'un hayatını nasıl kurtardığını anlatıyordun ve cinlerin bu gibi şeyleri asla unutmayacaklarından bahsediyordun. Ne zaman senin yardımına ihtiyacı olursa, neye mal olursa olsun yanında olacağını söylemiştin."

Chix sinirli bir biçimde öksürdü. "Bunların hepsi medyada yazılıp çizildi. Yine de, söylediklerim artık geçerli değil çünkü..."

"Çünkü LEP'in en saygın memurlarından biri aniden kafayı yedi ve kendi komutanını mı öldürdü?"

"Evet, bu doğru."

Mulch bakışlarını Verbil'in yeşil gözlerine dikti. "Buna inanmıyorsun, öyle değil mi?"

Chix bir süreliğine yerden biraz daha havalandı. Adam kanatlarını çırptıkça odada bir hava akımı oluşuyordu. Sonra aniden yere indi ve odadaki diğer sandalyeye oturdu. "Hayır. Buna inanmıyorum. Hiçbir zaman inanmadım. Julius Root, Holly için bir babadan öteydi, hepimiz için öyleydi."

Chix elleriyle yüzünü kapattı. Adam sanki bir sonraki sorusuna cücenin vereceği yanıtı duymaktan korkuyordu.

"Öyleyse, Diggums. Neden buradasın?"

Mulch öne doğru eğildi. "Konuştuklarımız kaydediliyor mu?"

"Tabii ki. Standart prosedürler yerine getiriliyor."

"Mikrofonu kapatabilir misin?"

"Bunu yapabilirim. Ama neden yapayım?"

"Çünkü sana, yeraltında yaşayan insanlar için çok önemli bir konu hakkında sırlar vereceğim. Ama bunu sadece mikrofonlar kapalıysa söylerim."

Cin yeniden kanatlarını çırpmaya başladı. "Umarım bunun iyi bir sebebi vardır. Ve umarım bundan hoşlanırım, cüce."

Mulch omzunu silkti. "Ah, bundan çok fazla hoşlanmayacaksın. Ama gerçekten iyi bir sebebim var."

Chix'in yeşil parmakları masanın üzerindeki klavyeye bir kod tuşladı. "Pekâlâ, Diggums. Artık istediğin gibi konuşabilirsin."

Mulch cine doğru eğildi. "Kötü haber şu : Opal Koboi kaçmış."

Chix sesli olarak bir yanıt vermedi ama cinin beti benzi attı. Her zamanki zümrüt yeşili ten rengi, kireç yeşili bir tona bürünmüştü.

"Opal kaçmış ve bir şekilde bu intikam planını yürürlüğe koymuş. Önce General Scalene, sonra Komutan Root ve şimdi de Holly Short ile Artemis Fowl."

Chix, "O-Opal?" diye kekeledi. Cinin yaralı kanadı aniden titremeye başladı.

"Yakalanmasında parmağı olan herkesi teker teker öldürüyor. Eğer yanlış hatırlamıyorsam, sen de bu işin içindeydin."

Verbil, "Ben bir şey yapmadım," diye bağırdı. Cin sanki, Mulch kendisine yardım edecekmişçesine, masumiyetini haykırmıştı.

Mulch sandalyesine yaslandı. "Hey, bana açıklama yapmana gerek yok. Seni yakalamak için burada değilim. Yanlış hatırlamıyorsam, bütün konuşma programlarına çıkmıştın. Goblin kaçakçılarıyla ilk karşılaşan LEP memuru olduğunu anlatmıştın."

Chix ümitli bir ses tonuyla, "Belki de Opal bunları izlememiştir," dedi. "Komadaydı."

"Birilerinin her şeyi Opal için kaydettiğine eminim."

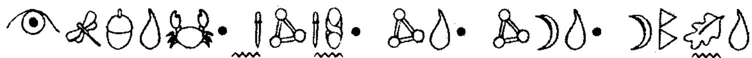
Verbil, Mulch'ın anlattıklarını düşündü. Cin dalgın bir biçimde kanatlarını okşuyordu.

"Benden ne istiyorsun?"

"Foaly'ye bir mesaj iletmeni istiyorum. Ona, sana Opal hakkında söylediklerimi anlat." Mulch sorgu odasının video kayıtlarından dudak okuması yapılmasını engellemek için ağzını eliyle kapattı. "Ayrıca bir LEP mekiğine ihtiyacım var. Nerede olduğunu biliyorum. Sadece başlangıç çipine ve ateşleme koduna ihtiyacım var."

"Ne? Saçmalık! Bunu yaparsam hapse girerim."

Mulch başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Hiç ses çıkartmayacağız. Polis Plazası'nda görüntüleri tekrar izlediklerinde tek görecekleri şey, Mulch Diggums'ın bir kez da-

ha dâhiyane plan ile kaçışı olacak. Seni bayıltacağım, çipini çalacağım ve su dağıtıcının arkasındaki borunun içinden bir tünel kazacağım."

Chix kaşlarını çattı. "Şu 'seni bayıltacağım' kısmını bir kez daha açıklayabilir misin?"

Mulch ellerini masanın üzerine vurdu. "Beni iyi dinle, Verbil. Holly'nin hayatı tehlikede. Biz burada konuşurken, yaşamını yitirmiş olabilir."

Chix, "Bana öldüğünü söylemişlerdi," diye araya girdi.

"Eğer hemen bir mekik bulup yeraltına inmezsem, gerçekten ölecek."

"Neden LEP'ten yardım istemiyoruz?"

Mulch dramatik bir biçimde iç geçirdi. "Çünkü moron, Polis Plazası'ndan bir ekip buraya gelene kadar her şey bitmiş olabilir. Kuralları biliyorsun: hiçbir LEP memuru, bir suçlunun verdiği bilgilere dayanarak harekete geçemez. Bilginin, bir başka kaynak tarafından daha onaylanması gerekmektedir."

"Kimse bu kuralı dikkate almaz. Ayrıca bana 'moron' demen işimizi kolaylaştırmaz."

Mulch ayağa kalktı. "Tanrı aşkına, sen bir cinsin. Eski şövalyelik kodunu biliyor olman gerekiyor. Bir kadın hayatını kurtardı ve şimdi hayatı tehlikede. Bir cin olarak, neye mal olursa olsun, ona borçlusun."

Chix bakışlarını Mulch'ın gözlerine odakladı. "Bunların hepsi doğru mu? Söyle bana Mulch, çünkü bu olayın farklı yansımaları olacaktır. Bu, bir mücevher hırsızlığı için senin uydurduğun bir kandırmaca değil, doğru mu?"

Mulch, "Anlattıklarım doğru," diye cevap verdi. "Sana şerefim üzerine söz veriyorum."

Chix neredeyse bir kahkaha patlatıyordu. "Oh, Aman Tanrım! Mulch Diggums bana söz verdi. Bunu hemen bir bankaya götürmeliyim." Cin birkaç kez nefes alıp verdi ve gözlerini kapattı. "Çip cebimde. Kod etiketin üzerinde yazılı. Bir şey kırmamaya çalış."

"Merak etme, ben mükemmel bir mekik pilotuyum."

Chix yüzünü buruşturdu. "Mekikten bahsetmiyorum, aptal cüce. Yüzümden bahsediyorum. Kadınlar beni olduğum gibi beğeniyorlar."

Mulch yumruğunu havaya kaldırdı.

"Pekâlâ, kadınları hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm." Mulch cini yere serdi.

Mulch ustaca Chix'in ceplerini boşalttı. Cin aslında gerçekten kendinden geçmemişti. Sadece numara yapıyordu. Bu zekice bir hareketti. Birkaç saniye içerisinde, Mulch başlangıç çipini buldu ve sakalının içine soktu. Cücenin sakalı çabucak çipin çevresine dolandı ve su geçirmez bir koza oluşturdu. Mulch, Verbil'in Neutrino'sunu da aldı. Aslında plana bu dahil değildi. Cüce iki adımda odayı baştan başa geçti ve kapı kolunun altına sandalyelerden birini sıkıştırdı. Bu hareket, kendisine birkaç saniye kazandıracaktı. Mulch bir kolunu su dağıtıcısına doladı ve aynı anda arkasındaki cebi açtı. Hızlı olmak hayati derecede önemliydi. Çünkü aynanın arkasından sorgu odasını izleyenler her kimse, kapıyı yumruklamaya başlamışlardı. Mulch kapının üzerinde siyah bir noktanın oluşmaya başladığını fark etti. Kapıyı yakmaya başlamışlardı.

Mulch duvardaki su motorunu yerinden söktü. Galonlarca soğutulmuş su sorgu odasına doldu.

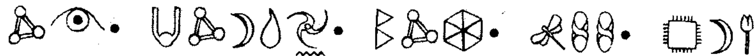
Yerde yatan Chix inledi. "Ah, Tanrı aşkına. Bu kanatları kurutmak ne kadar uzun sürüyor, biliyor musun?"

"Kes sesini. Senin baygın olman gerekiyor."

Motoru besleyen borunun içindeki suyun tamamı odaya boşalınca, Mulch borunun içine atladı. İlk bağlantı yerine kadar boruyu takip eden cüce, borunun ek yerini tekmeledi. Kırılan borunun içine kil toprak doluştu. Boru artık tıkanmıştı. Mulch çenesini saldı. Tekrar toprağın içindeydi. Artık kimse cüceyi yakalayamazdı.

Mekik limanı en alt kattaydı ve çavlana çok yakındı. Cücelerin içgüdüleri, yerin altında kusursuz bir pusula gibi onlara yol gösterirdi. Mulch toprağın derinliklerine doğru inmeye başladı. Daha önce bu terminalde bulunmuştu ve terminalin yerleşim planı zihnine kazınmıştı. Altmış saniye boyunca toprağı öğüten, minerallerine ayıran ve artıkları arkasından boşaltan cüce, bir havalandırma borusuyla yüz yüze geldi. Bu havalandırma borusu, doğrudan mekik limanına iniyordu. Mulch sakallarındaki titreşimlerden, mekiklerin hareketini algılayabiliyordu.

Mulch genelde boruların metal panellerini, cücelerin kaya cilâsından birkaç damla kullanarak yakmayı tercih ederdi. Ama hapishane gardiyanları, cücelerin odalarında bu cilâdan bulundurmalarına izin vermezdi. Mulch, cinden ödünç aldığı tabancayı çıkarttı ve silahı boruya odaklayarak ateş etti. Metal panel, bir ısıtıcının önüne koyulmuş buz parçası gibi eridi. Mulch erimiş metalin soğuması ve katılaşması için birkaç saniye bekledi. Sonra havalandırma borusunun içine girdi. İki kez sola döndükten sonra, metal bir ızgaranın arkasından mekik limanına bakıyordu. Bütün kapıların üzerinde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Limanda yankılanan tiz alarm, herkese acil durum olduğunu bildiriyordu. Liman işçileri, intranet ekranının önünde toplanmışlardı. Herkes neler olup bittiğini öğrenmek istiyordu.

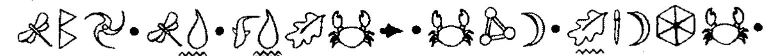
Mulch ızgarayı yerinden söküp aşağıya atladı. Cüce, cüssesinden beklenmeyecek bir ustalıkla yere düştü. LEP mekiğine doğru sürünmeye başladı. Mekik, burnu yukarıya gelecek şekilde dikey tedarik tünelinin girişinde havada asılıydı. Cüce mekiğin üstüne tırmandı ve yolcu kapısını Chix Verbil'in çipiyle açtı. Kontroller çok karmaşıktı ama Mulch'ın araçları kontrol etmekle ilgili bir teorisi vardı: *pedallar ve direksiyon dışında hiçbir şeyi umursamazsan, sorun yaşamazsın.* Cüce, kariyeri boyunca elli çeşit araç çalmıştı ve bu teori hiçbir zaman kendisini yüzüstü bırakmamıştı.

Cüce başlangıç çipini soketin içine soktu ve bilgisayarın, sistemleri gözden geçirme uyarısına kulak asmadı. Mulch serbest bırakma düğmesine bastı. Sekiz tonluk LEP mekiği, bir taş gibi çavlanın içine düştü ve bir buz patencisi gibi kendi ekseni etrafında döndü. Yerçekimi mekiği kontrolü altına aldı ve aracın burnu yerin merkezine doğru yöneldi.

Mulch mekiğin düşüşünü yavaşlatmaya yetecek kadar gaz pedalına dokundu. Göstergelerin arasındaki hoparlörden gelen ses, cüceyle konuşmaya başladı.

"Hey sen, mekiğin içindeki. Hemen buraya gelsen iyi edersin. Çok ciddiyim! Yirmi saniye içerisinde, mekiğin kendini yok etmesini sağlayacak düğmeye basacağım."

Mulch hoparlörün üzerine tükürdü. Üzeri cüce tükürüğüyle kaplanmış hoparlörden gelen ses boğuklaşmıştı. Cü-

ce ağzının içinde doldurduğu tükürüğü radyonun altındaki devre kutusunun üzerine boşalttı. Kutu kıvılcımlar saçmaya başladı. Bu, kendi kendini yok etme düğmesinin işini görürdü.

Kontrol düğmeleri, Mulch'ın alışık olduğundan biraz daha ağırdı. Neyse ki, birkaç küçük çizikten sonra mekiği çavlanın içerisinde kontrol etmeyi başardı. Eğer LEP mekiği geri almayı başarırsa, aracın yeniden boyanmaya ve yeni bir sancak çamurluğuna ihtiyacı vardı.

Mekiğin penceresinin yanından cızırdayan bir lazer ışını geçti. Bu, uyarı ateşiydi. Bir sonraki atışta, bilgisayarın nişanlama sisteminden de faydalanarak mekiği havaya uçurabilirlerdi. Gitme zamanı gelmişti. Mulch botlarını çıkarttı ve ayak parmaklarını pedalların çevresine doladı. Mekik hızlanarak buluşma yerine doğru yöneldi.

Kâhya, Bentley marka otomobili, Tara'nın kuzeydoğusuna on beş mil uzaklıkta park etti. Arazide kümelenmiş kayalar yumruk yapılmış bir ele benziyordu. Yumruğun işaret parmağını oluşturan kayanın üzerinde bir delik vardı. Her şey Mulch'ın tanımına uyuyordu. Ama cüce, deliğin ağzının bölgede piknik yapan binlerce gençten arda kalan cips poşetleri ve sakız ambalajlarıyla dolu olacağından bahsetmemişti. Kâhya çöplerin arasından kendine yol açtı ve taşların arasına sinmiş iki genci keşfetti. Gençler sigaralarını tüttürüyorlardı ve ayakları dibinde bir Labrador yavrusu vardı. Bu ikisi, köpeğe eşlik etme bahanesiyle gruptan uzaklaşarak taşların arasında sigara içmeye gelmişlerdi. Kâhya sigaradan hoşlanmazdı.

Gençler başlarını kaldırıp tepelerinde dikilen devasa adama baktılar. Yüzlerindeki mutlu ifade çabucak kayboldu.

Kâhya sigaraları işaret etti. "Sigara sağlığa zararlıdır," diye kükredi. "Sigara sağlınıza zarar vermese bile, ben verebilirim."

Gençler sigaralarını söndürdü ve koşarak mağaradan uzaklaştılar. Kâhya da gençlerin bunu yapmasını istiyordu. Koruma, mağaranın arka tarafındaki buruşuk çalıları bir kenara itince, çamurdan bir duvarla karşı karşıya geldi.

Mulch, "Duvarı yumruğunla del," demişti. "Genelde, ben duvarı yerim ve ardından tekrar sıvarım. Ama sen bunu yapmak istemezsin."

Kâhya parmaklarını duvarın ortasındaki çatlakların arasına sapladı. Duvar birkaç santimetre kalınlıkta olmalıydı ve basınç altında çabucak ufalanıyordu. Koruma, duvarın ortasında geçebileceği kadar büyük bir gedik açtı ve duvarın ardındaki tünele geçti.

Tünelin, Kâhya'nın *geçeceği kadar geniş* olduğunu söylemek biraz abartılı olur. Korumanın tünelin içine *sıkıştığını* söylemek daha uygun olacaktır. Kâhya'nın iri bedeni, dört bir yandan eğri büğrü siyah kil duvarlarla sıkıştırılıyordu. Ara sıra, sivri uçlu bir kaya, korumanın elbisesine takılıp kumaşı yırtıyordu. Kâhya kısa süre içerisinde iki üniforma mahvetmişti. İlki Münih'te, ikincisiyse İrlanda'da toprağın altında. Yine de, üniformalar en son düşünmesi gereken şeylerdi. Eğer Mulch haklıysa, Artemis şu anda yeraltındaydı ve kana susamış trollerden kaçmakla meşguldü. Kâhya bir seferinde bir trolle dövüşmüştü. Ama trol koru-

mayı neredeyse öldürüyordu. Kâhya onlarca trolle karşı karşıya gelmenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu.

Kâhya parmaklarını toprağa geçirdi ve kendisini tünelin içinde ileriye doğru itti. Bu tünel, Mulch'ın söylediğine göre Yeraltı çavlan sistemine açılan yasadışı arka kapılardan biriydi. Tüneller yüzyıllar boyunca toprağı kemiren cüceler tarafından açılmıştı. Mulch yaklaşık üç yüz yıl önce, kuzeninin doğum günü partisine katılmak için gizlice Haven şehrine girmesi gerektiğinden, bu tüneli kendi kazmak zorunda kalmıştı. Kâhya tünelde ilerlerken, cücelerin sindirim sistemleri hakkında çok fazla bir şey düşünmemeye çalıştı.

Birkaç dakika sonra, tünel ampul şeklinde bir odacığa açıldı. Odanın duvarlarında hafif yeşil bir parlaklık vardı. Mulch bunun sebebini de açıklamıştı. Duvarlar cüce tükürüğüyle sıvanmıştı. Havayla temas edip sertleşen tükürük yeşilimsi bir parlaklığa bürünüyordu. Şaşırtıcı. Emici gözenekler, canlı saç telleri ve şimdi parlak tükürük. Sırada ne vardı? Patlayıcı balgam mı? Kâhya buna hiç şaşırmazdı. Cücelerin ne gibi sırları olduğunu kim bilebilirdi ki? Veya bu sırları nerelerine sakladıklarını.

Kâhya yerdeki tavşan kemiklerini tekmeledi. Bunlar, burada durup dinlenen cücelerin yemeklerinden arta kalanlardı.

Kâhya, Omega saatinin parlak kadranına baktı. Mulch'ı yaklaşık otuz dakika önce Tara'ya bırakmıştı. Küçük adamın şimdiye kadar gelmiş olması gerekirdi. Koruma, odada volta atmayı aklından geçirdiyse de, bundan vazgeçti.

Oda, adım atmayı bırakın, Kâhya'nın olduğu yerde doğrulmasını bile engelleyecek kadar küçüktü. Koruma bağdaş kurdu ve kısa bir süre şekerleme yapmaya karar verdi. Almanya'daki füze saldırısından bu yana uyumamıştı. Artık eskisi kadar genç değildi. Korumanın kalp atışları ve nefes alış verişi yavaşladı. Kâhya uykuya dalmıştı.

Sekiz dakika sonra, küçük oda şiddetli bir biçimde sarsılmaya başladı. Duvarın üzerini kaplayan sertleşmiş tükürük tabakası çatlamaya başladı ve dökülen parçalar yere düşüp ufalandı. Korumanın altındaki zemin kızarmaya başladı. Solucanlar ve böcekler kırmızı bölgeden uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Kâhya sırtını yandaki duvara verdi ve sakince beklemeye başladı. Birkaç saniye sonra, duvarın silindirik bir kısmı yere düştü ve geriye duman duman tüten bir delik kaldı.

Açılan delikten Mulch'ın sesi duyuldu. Cücenin sesi çalıntı mekiğin amplifikatörüyle güçlendirilmişti. "Haydi gidelim, Çamur Adam. Kıpırda. Kurtaracak dostlarımız var ve LEP kuyruğumda."

Kâhya, *Mulch Diggums'ın kuyruğu*, diye düşündü. *Pek de güzel bir yer değil.*

Yine de, koruma kendini delikten aşağıya sallandırdı ve LEP mekiğinin tavanındaki kapaktan içeri süzüldü. Polis mekikleri periler için bile çok sıkışıktı. Kâhya'nın oturabileceği kadar büyük bir sandalye olmasına rağmen, koruma oturduğu zaman bile başını eğmek zorunda kalıyordu. Kâhya, pilot koltuğunun arkasında yere çömeldi.

Koruma, "Her şey hazır mı?" diye sordu.

Mulch, Kâhya'nın omzundaki böceği aldı ve sakalının

içine soktu. Zavallı böcek cücenin sakal kıllarından oluşmuş bir kozanın içine hapsedildi.

Mulch, "Daha sonra yemek için," diye açıkladı. "Tabii eğer sen istemiyorsan?"

Kâhya gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim. Ben yemek yedim."

"Gerçekten mi? Pekâlâ, her ne yediysen midende tutmaya çalış. Çünkü acelemiz var ve hız limitlerini zorlamak zorundayız."

Cüce, el ve ayak parmaklarındaki bütün eklemleri kütürdetti ve mekiği ekseni etrafından döndürerek dalışa geçirdi. Kâhya mekiğin arka kısmına doğru kaydı ve sağa sola çarpmamak için kendisini üç emniyet kemeri ile bağlamak zorunda kaldı.

Korumanın yanakları hızdan dalgalanıyordu. "Bunu yapmak zorunda mısın?"

Mulch, "Arkana bak," diye cevap verdi.

Kâhya dizlerinin üzerinde doğruldu ve arka pencereden dışarıya baktı. Ateş böceklerini andıran üç araç tarafından takip ediliyorlardı. Bunlar, LEP'inkinden daha küçük mekiklerdi. LEP mekiğinin her hareketine ve manevrasına uyum sağlamaya çalışıyorlardı. Küçük mekiklerden biri parıltılı bir torpido fırlattı. Torpidonun çarpmasıyla geminin omurgasına bir şok dalgası yayıldı. Kâhya tıraşlanmış kafasındaki saç köklerinin ürperdiğini hissetti.

Mulch, "LEP mini-mekikleri," diye açıkladı. "Çavlanlardan birinde suç ortaklarımız olabileceğini düşünerek, dış dünyayla iletişimimizi kestiler. Bu mini-mekikler bizim sistemimize kilitlenmiş durumdalar. Bilgisayarları sonsuza kadar bizi takip edebilir. Ancak..."

"Ancak ne?"

"Ancak biz hızımızı yeterince arttırabilirsek, algılama sahalarının dışına çıkabiliriz."

Kâhya emniyet kemerlerini sıkılaştırdı. "Bunu yapabilir miyiz?"

Mulch ellerini kütürdetti ve gazı kökledi. "Bunu şimdi öğreneceğiz."

On Bir Harika, Artemis Tapınağı, Yeraltı

Holly ve Artemis çürümeye başlamış leşlerden oluşan küçük adacıkta birbirlerine sokulmuşlardı. İkili çaresizce trollerin köprüyü bitirmelerini bekliyorlardı. Yaratıklar çılgına dönmüşlerdi. Kayaları ardı ardına sığ suya fırlatıyorlardı. İçlerinden daha cesur olan birkaç tanesi, ayak parmaklarını suya sokmayı bile denedi. Ama sonra korku dolu çığlıklar atarak parmaklarını sudan çektiler.

Holly gözlerindeki yaşları sildi.

"Tamam," dedi. "Benim bir planım var. Ben burada kalayım ve onlarla savaşayım. Sen nehirde yüz."

Artemis başını iki yana salladı. "Teklifini takdir ediyorum ama hayır. Bu, her ikimiz için de intihar olur. Troller seni birkaç saniye içerisinde parçalarlar ve akıntının beni tekrar adacığa getirmesini beklerler. Başka bir yol olmalı."

Holly eline geçirdiği trol kafatasını en yakındaki yaratığa fırlattı. Trol çevik bir hareketle kafatasını havada yakaladı ve güçlü parmaklarıyla parçaladı. "Seni dinliyorum, Artemis."

Artemis eliyle alnını sıvazladı. Keşke hafızasını geri kazanmanın bir yolu olsaydı. "Eğer bir şeyler hatırlıyor olsaydım, belki de ..."

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Görüntüler. Bir şeyler. Ama tutarlı değiller. Bir kâbustan geriye kalan resimler gibiler. Hepsi birer sanrı da olabilir. En mantıklı açıklaması bu. Belki de biraz dinlenip, zihnimdeki her şeyin yerli yerine oturmasını beklemeliyim."

"Olaya farklı bir açıdan bakalım. Eğer bu bir RPG olsaydı, karakter nasıl kaçardı?"

"Eğer bu bir oyun olsaydı, diğer tarafın zayıflıklarını bilmek isterdim. Su, bunlardan biri..."

Holly, "Ve ışık," diye ekledi. "Troller ışıktan nefret ederler. Retinalarını yakar."

Yaratıklar derme çatma köprünün üzerine çıkmaya başlamışlardı. Troller her bir adımlarını dikkatlice test ediyorlardı. Yaratıkların yıkanmamış tüylerinin kokusu ve pis kokulu nefesleri küçük adacığa kadar ulaşıyordu.

Artemis, "Işık," diye tekrarladı. "Demek bu yüzden burayı çok seviyorlar. Burada neredeyse hiç ışık yok."

"Evet. Parıltılı şeritler acil durumlar içindir ve sahte güneş çevreyi neredeyse hiç aydınlatmıyor."

Artemis kafasını kaldırıp yukarıya baktı. Sahte gökyüzüne bulutlardan oluşmuş bir holografik görüntü yansıtılmıştı. Gökyüzünün ortasında, tam olarak tapınağın çatısı üzerine yerleştirilmiş kristal bir güneş vardı. Güneşin güç kaynakları tükendiğinden neredeyse hiç ışık vermiyordu.

Artemis'in aklına parlak bir fikir geldi.

"Tapınağın en yakın köşesinde bir yapı iskelesi var. Eğer oraya tırmanıp güneşe ulaşabilirsek, kelepçelerin bataryalarıyla güneşi aydınlatabilir misin?"

Holly kaşlarını çattı. "Evet, sanırım bunu yapabilirim. Ama trollerin yanından nasıl geçeceğiz?"

Artemis, Opal'in video mesajını gösteren su geçirmez telepodu eline aldı.

"Küçük bir televizyon hilesiyle dikkatlerini dağıtacağız."

Holly telepodun parlaklık düğmesini bulana kadar ön paneli kurcaladı ve parlaklık ayarını sonuna kadar açtı. Opal'in görüntüsünün yerini gözleri kamaştıran bir parlaklık almıştı.

Artemis, Holly'yi kolundan çekiştirdi. "Çabuk ol." İlk trol köprünün yarısına ulaşmıştı. Öndeki trolün arkasından gelen topluluk köprünün üzerinde dengesini sağlamaya çalışıyordu. Bunlar, dünyanın en kıllı kongo dansçılarıydı.

Holly kolunu telepodun çevresine doladı. "Bu, muhtemelen işe yaramayacaktır."

Artemis kadının arkasına geçti. "Biliyorum ama başka şansımız yok."

"Tamam. Ama eğer işe yaramazsa, hiçbir şey hatırlamadığım için üzgün olduğumu bilmeni isterim. Böyle bir zamanda senin gibi bir dostun yanında olmak çok güzel."

Artemis kadının omzunu kavradı. "Eğer buradan kurtulursak, yeniden dost olacağımızdan şüphen olmasın. Yaşadıklarımız bizi birbirimize bağlayacaktır."

Küçük adacık şimdi sallanmaya başlamıştı. Yerlerinden

fırlayan kafatasları suyun içerisine yuvarlandı. Troller güvenilmez köprünün üzerinde ilerleyerek neredeyse Artemis ve Holly'ye ulaşmışlardı. Yaratıklar, tüylerinin üzerine saçılan her bir su damlası için acı dolu çığlıklar atıyorlardı. Hâlâ nehrin kıyısında olanlar yumruklarıyla yeri dövüyorlardı. Yaratıkların ağızlarından etrafa tükürükler saçılıyordu.

Holly, maksimum etki için son ana kadar bekledi. Telepodun ekranı çöp yığınının arasındaydı. Böylece, yaklaşan yaratıklar neyle karşılaşacaklarını önceden tahmin edemeyeceklerdi.

Artemis telaşlı bir biçimde, "Holly?" dedi.

Holly, "Bekle," diye cevap verdi. "Birkaç saniye daha."

En öndeki trol küçük adacığa ulaştı. Bu muhtemelen sürünün lideriydi. Şaha kalkan yaratığın boyu neredeyse üç metreydi. Trol kıllı kafasını sallayıp yapay gökyüzüne doğru uludu. Sonra Artemis ve Holly'nin gerçekten dişi troller olmadığını fark etti ve küçük beyninde vahşi bir öfke kıvılcımlandı. Hayvanın azıdişlerinden zehir damlıyordu. Trol aşağıdan yukarıya doğru bir darbe indirmek için pençelerini tersine çevirdi. Bu yaratıklar, kurbanlarının kaburgaları arasına ölümcül bir darbe indirmeyi yeğlerlerdi. Bu sayede, kalp çabucak patlar ve etin sertleşmesine vakit kalmazdı.

Küçük adaya troller doluştu. Hepsi insan etinden pay almaya hevesli görünüyorlardı. Holly harekete geçmek için doğru zamanı bekliyordu. Kadın aniden telepodu çöplerin arasından çıkarttı ve en yakındaki trolün yüzüne doğru tuttu. Yaratık geri çekildi ve sanki somut bir düşmanmış gibi ışığı pençeledi. Retinaları yanan trol, sendeleyerek arkasından gelenlerin üzerine çıktı. Yaratıklardan birkaç tanesi nehre düştü. Panik, bir virüs gibi trol hattında yayıldı. Yaratıklar, sanki tüylerine asit değmişçesine suya tepki veriyorlardı. Nehre düşenler çabucak kıyıya doğru yüzdüler. Bu, düzenli bir geri çekilme değildi. Canı yanan troller, önlerine çıkanı tırpanlıyorlar ve ısırıyorlardı. Havada zehir ve kan damlaları uçuşuyordu. Su, kaynıyormuşçasına fokurduyordu. Trollerin kan dökme arzusuna bulanmış ulumaları, yerini korku ve acı dolu çığlıklara bıraktı.

Şaşkınlıktan donakalmış Artemis Fowl, *bu gerçek olamaz,* diye düşündü. *Herhalde hayal görüyorum. Belki de, otel penceresinden düştükten sonra komaya girmişimdir.* Zihni bu muhtemel açıklamayı getirdiğinden, genç adamın anıları hâlâ kilitliydi.

Holly, "Kemerime tutun," diye bağırdı. Kadın köprünün üzerinde yürümeye başladı.

Artemis sorgusuz sualsiz bu emre itaat etti. Bu, kimin lider olduğunun tartışılacağı bir zaman değildi. Her şekilde, eğer bu yaşananların az da olsa gerçek olma ihtimali varsa, Yüzbaşı Short bu yaratıklarla başa çıkmaya daha uygundu.

Holly elindeki telepodu portatif bir lazer topu gibi taşıyordu ve adım adım köprüde ilerliyordu. Artemis derme çatma köprünün üzerinde dengesini yitirmemeye çalışıyordu. Bir kayadan diğerine atlayan ikili, acemi ip cambazları gibi her adımlarında tereddüt ediyorlardı. Holly telepodu geniş yaylar çizerek savuruyordu. Dört bir yandaki trollerin retinaları kavruluyordu.

Artemis, *sayıları çok fazla*, diye düşündü. *Sayıları çok fazla. Asla bunu başaramayacağız.*

Ama mücadeleyi bırakmanın kimseye bir faydası olmazdı. Bu yüzden, iki adım ileri, bir adım geri atarak ilerlemeye devam ettiler.

Kurnaz bir boğa trolü, telepodun ışığından kaçmak için başını eğdi. Yaratık pençesini uzattı ve telepodun su geçirmez kaplamasını kavrayarak çatırdattı. Holly geriye doğru bir adım attı ve Artemis'in üzerine çıktı. Dengesini kaybeden ikili, büyük bir gümbürtüyle kendilerini sığ suyun içerisinde buldular.

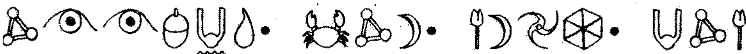
Artemis ciğerlerine hava doldurmak için içgüdüsel olarak nefes aldı. Maalesef, suyun içindeyken nefes almaya çalışmıştı. Holly kollarını suyun dışında tutmaya çalışıyordu. Su geçirmez kaplaması delinmiş telepodun nehre düşmemesi gerekiyordu. Çatlaklardan içeriye birkaç damla su girdi ve ekranda kıvılcımlar çakmaya başladı.

Holly güçlükle ayağa kalktı ve ekranı boğa trolüne doğru tuttu. Artemis, Holly'nin arkasından sudan çıktı ve ciğerlerine kaçan suyu tükürdü.

Holly, "Bu ekran zarar gördü," dedi. "Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum."

Artemis gözlerinin önüne düşen saç tellerini düzeltti. "Gidelim," dedi. "Durma."

İkili ağır adımlarla suyun içerisinde ilerlemeye başladı. Holly saldırgan yaratıklardan uzak durmaya özen gösteriyordu. Kadın kıyıya çıkmak için en uygun yeri gözüne kestirdi. Yeniden ayaklarını kuru toprağa basmak rahatlatıcıydı. Ama en azından, troller sudan korkuyorlardı. Şimdi korkacakları bir şey de kalmamıştı.

Yaratıklar ikilinin çevresini sardı ve güvenli bir mesafeden takibe başladılar. İçlerinden biri fazla yakına girerse, Holly telepodu o tarafa çeviriyordu. Gözleri yanan yaratık da hemen geri çekiliyordu.

Artemis, soğuk, yorgunluk ve şokla mücadele halindeydi. Trolün ayak bileğinde açtığı yara hâlâ sızlıyordu.

Artemis'in dişleri takırdıyordu. "Doğrudan tapınağa gitmeliyiz. Yapı iskelesine doğru."

"Tamam. Sen bana tutunmaya devam et."

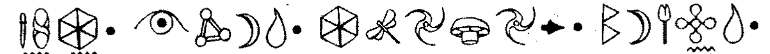
Holly birkaç kez derin nefes aldı ve gücünü toplamaya çalıştı. Kolları telepodu yukarıda tutmaktan uyuşmaya başlamıştı. Holly ne korkusunun, ne de yorgunluğunun yüzüne yansımasına izin veremezdi. Kadın trollerin kırmızı gözlerinin içine bakmaya devam etti. Holly trollerin korkunç bir düşmanla karşı karşıya olduklarını düşünmelerini istiyordu.

"Hazır mısın?"

Artemis, "Hazırım," diye cevap verdi. Aslında hazır falan değildi.

Holly bir kez daha ciğerlerini havayla doldurdu ve koşmaya başladı. Troller bu taktiği beklemiyorlardı. Sonuçta, hangi yaratık bir trole saldırabilirdi? Beyaz ışığın havada çizdiği yaylardan kaçan troller, ikilinin önünden çekildiler. Trollerin bir anlık telaşı, Artemis ve Holly'nin yaratıkların oluşturduğu duvarın arasında açılan delikten geçmelerini sağlamıştı.

Artemis ve Holly, eğimli arazide tapınağa doğru koşuyorlardı. Holly önüne çıkan trollerden kaçmaya çalışmıyordu. Doğrudan üzerlerine koşuyordu. Işığın etkisiyle geçici

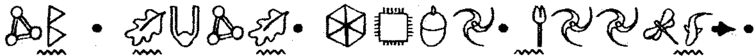
olarak kör olan troller, hemcinslerinin arasında daha büyük bir karışıklığa sebep oluyorlardı. Ustura gibi keskin pençelerle yanlışlıkla birbirlerini doğrayan trollerin acı dolu feryatları duyuldu. Kurnaz trollerden bazıları bu durumu, eski defterleri yeniden açmak için bir fırsat olarak görüyor olmalıydılar. Hayvanların çığlıkları zincirleme bir reaksiyonla bütün ovaya yayıldı. Bir süre sonra, her yer bir toz bulutuna bulanmıştı.

Artemis homurdanarak nefes nefese bayırı çıkmaya devam eti. Genç adamın parmakları Holly'nin kemerini bırakmıyordu. Yüzbaşı Short'un nefes alıp verişi, hızlı bir ritimle göğsünün inip kalkmasına sebep oluyordu.

Artemis, *fiziksel olarak zinde değilim*, diye düşündü. *Bu, bana pahalıya mal olabilir. Gelecekte sadece beynimle egzersiz yapmayacağım. Tabii eğer bir geleceğim varsa.*

Tapınak hemen önlerinde yükseliyordu. Kopya model on beş metreden biraz daha yüksekti. Holografik bulutlara doğru yükselen onlarca sütun, karmaşık plaster kalıplarla süslenmiş üçgen biçimindeki çatıyı destekliyordu. Sütunların alt kısımlarında binlerce pençe izi vardı. Genç troller, sütunların arasında yetişkin trollerden kaçıyor olmalıydılar. Artemis ve Holly, yirmi kadar merdiveni çıkarak tepeye ulaştı.

Neyse ki, yapı iskelesinde troller yoktu. Yaratıklar, birbirlerini öldürmek veya kendilerini korumakla meşguldü. Ama içlerinde gezinen davetsiz misafirleri hatırlamaları an meselesiydi. Taze et. Trollerin birçoğu peri etinin tadına bakmamıştı. Ama taze etin tadını bilenler, bir kez daha bu

lezzetli etin tadına bakmak için sabırsızlanıyorlardı. Nehrin kenarında toplanmış trollerden sadece biri, insan etinin tadına bakmıştı. Ama lezzetli insan eti, geceleri trolün rüyalarına giriyordu.

Suyun içerisinden çıkan, insan etinin tadını bilen troldü. Islanmış tüyler, yaratığı on kilo daha ağırlaştırmış olmalıydı. Trol yakınına gelen bir yavruyu tokatladı ve havayı kokladı. Ortamda yeni bir koku vardı. Ayın altında geçirdiği kısa süreden hatırladığı bir koku. İnsan kokusu. Kokuyu hatırlamak bile, trolün ağzının sulanmasına yetmişti. Yaratık tapınağa doğru koşturmaya başladı. Kısa süre içerisinde, taze etin tadına bakmak isteyen bir grup yaratık daha yapı iskelesine doğru koşturmaya başladı.

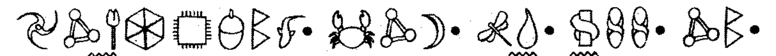
Holly yapı iskelesine ulaştıklarında, "Yeniden mönüdeyiz," dedi.

Artemis, Holly'nin kemerini bıraktı. Bir cevap vermeyi çok isterdi ama ciğerleri oksijensiz kalmıştı. Artemis ciğerlerini defalarca kez havayla doldurdu ve ellerini dizlerinin üzerine koydu.

Holly genç adamın kolundan tuttu. "Bunun için vaktin yok, Artemis. Tırmanmalısın."

Artemis soluk soluğa, "Önce sen," diyebildi. Babası, yardıma ihtiyacı olan bir kadını yüzüstü bırakıp asla kaçmazdı.

Holly, "Tartışacak vaktimiz yok," dedi. Kadın, Artemis'i kolundan tutup çekiştirdi. "Güneşe tırman. Ben telepodu kullanarak zaman kazanmaya çalışacağım. Git."

Artemis teşekkür edercesine Holly'nin gözlerinin içine baktı. Kadının gözleri yuvarlak ve ela renkliydi... yoksa tanıdık mıydı? Zihnindeki anılar, zincirlerinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Holly?"

Holly, Artemis'i yapı iskelesine doğru itekledi. Genç adamın zihninde canlanan anılar kayboldu. "Git. Zamanımızı boşa harcama."

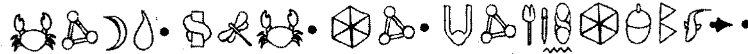
Artemis yorgun kollarına eşgüdüm sağlamakta zorlanıyordu. Adım at, tut, çek. Çok zor değildi. Daha önce de merdivene tırmanmıştı. En azından birkaç kez bunu yapmıştı.

Yapı iskelesinin demir çubukları üzerinde kauçuk tutma yerleri vardı. Çubuklar, birbirlerinden kırk santimetre arayla sıralanmışlardı. Bu, bir perinin kolaylıkla tırmanabileceği bir iskeleydi. Neyse ki, on dört yaşında bir çocuk da bu iskeleye rahatlıkla tırmanabilirdi. Artemis tırmanmaya başladı ve altı basamak çıktıktan sonra kaslarının zorlanmaya başladığını fark etti. Yorulmak için çok erkendi. Daha tırmanılacak çok basamak vardı.

Artemis aşağıya doğru baktı. "Haydi, Yüzbaşı. Tırmanmaya başla."

Holly, "Henüz değil," diye cevap verdi. Kadın sırtını iskeleye dayamıştı ve yaklaşan trollerin hareketlerini inceliyordu.

Polis Plazası'nda trol saldırılarıyla ilgili hizmet içi eğitim verilirdi. Ama eğitimler, tek başınıza bir trolün karşısındaysanız, neler yapmanız gerektiği üzerine odaklanmıştı. Eğitimlerde kullanılan videolarda, yaklaşık iki yıl önceki trol saldırısına ait görüntüler kullanılıyordu. Holly, İtalya'daki trol saldırısının görüntülerinin eğitimlerde kullanılmasından utanç duyuyordu. Eğitmen videoyu durdurduğunda, büyük ekranda Holly'nin görüntüsü beliriyordu. Elindeki lazer işaretçiyle Holly'yi işaret eden eğitmen, "Bu, ne yapmamanız gerektiğinin güzel bir örneği," diyordu.

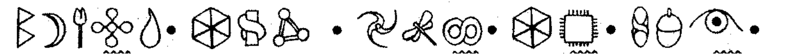
Ama bu tamamen farklı bir senaryoydu. Kendi yaşam alanlarında bir grup trol tarafından saldırıya uğrarsanız, ne yapmanız gerektiği konusunda bir eğitim verilmemişti. Eğitmenler, kimsenin trollerin yaşadığı mağaralara girecek kadar aptal olmadığını düşünmüş olmalıydı.

Holly'ye doğru gelen iki grup vardı. İlk grup, azıdişlerinden uyuşturucu zehir damlaları damlayan devasa bir trolün önderliğinde nehir tarafından geliyordu. Holly yaratığın dişlerindeki zehrin bir damlasının bile tenine işlemesi halinde, kendini mutlu bir uyuşukluğun içinde bulacağını biliyordu. Trolün pençelerinden kurtulsa bile, zehir bütün bedenini yavaş yavaş felç edecekti.

İkinci grup, batı tarafındaki sırttan yaklaşıyordu ve çoğunlukla, yeni gelenlerle yavrulardan oluşuyordu. Tapınağın ortasında birkaç tane dişi trol vardı. Ama dişiler, çıkan karışıklıktan faydalanarak leşleri kemirmekle meşguldü.

Holly ekranın parlaklık ayarını iyice kıstı. Maksimum etkiyi yakalamak için aleti biraz olsun dinlendirmeliydi. Bu son şansıydı. Çünkü bir kez tırmanmaya başladığında, bir daha telepodu kullanarak trolleri kaçırma şansı olmayacaktı.

Troller, tapınağın merdivenlerinde hızlarını arttırdı. Yaratıklar sanki birbirleriyle yarışıyordu. İki grup, birbirlerine dik açıyla Holly'ye doğru koşuyordu. İki grubun lider-

leri, peri etinin tadına ilk bakan olmak için uzaktan Holly'nin üzerine atıldılar. Havada uçan yaratıkların dudakları arasından, sıra sıra etobur dişleri görünüyordu ve gözleri hedeflerine odaklanmıştı. Holly tam bu anda harekete geçti. Ekranın parlaklığını arttırdı ve iki grup liderinin retinalarını havada uçarlarken kavurdu. İki trol, kulakları tırmalayan acı dolu çığlıklar attı ve nefret ettikleri ışığa doğru pençelerini savurdular. Birbirlerini yaralayan yaratıklar yerde yuvarlanarak, kollar, dişler, pençeler ve azıdişlerinden oluşan bir yumağa dönüştüler. Trollerin her biri, düşman bir grubun saldırısına uğradığını düşünmüş olmalıydı. Kısa süre içerisinde, yapı iskelesinin yakınındaki bütün troller birbirlerine girdi. Ortam tam bir kaostu.

Holly çıkan karışıklıktan faydalanarak, esnek hareketlerle ilk üç basamağı tırmandı. Kadın telepodu kemerine takmıştı ve aletin ekranı aşağıya doğru bakıyordu. Bu çok iyi bir tedbir değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Holly birkaç saniye içerisinde Artemis'e yetişti. Genç adam nefes nefese kalmıştı ve ağır ağır tırmanmaya devam ediyordu. Artemis'in bileğindeki yara hâlâ kanıyordu. Holly, Artemis'in yanından geçip tırmanmaya devam edebilirdi. Ama bunun yerine, bir kolunu demir çubuklardan birine doladı ve aşağıya doğru baktı. Durum çok da kötü değildi. Küçük bir trol, bir dağ maymunu çevikliğiyle iskeleye tırmanıyordu. Yaratığın olgunlaşmamış azıdişleri birkaç santimetre uzunluğundaydı. Ama yine de, azıdişleri çok sivriydi ve uçlarında zehir damlacıkları birikmişti. Holly, ekranı yaratığın yüzüne doğru tuttu. Trol gözlerini korumak için ellerini bırakınca aşağıya düştü. Bir peri, bir

eliyle gözlerini siper edip, diğer eliyle iskeleye tutunmayı akıl edebilirdi. Ama troller, IQ cetvelinde, kokuşmuş solucanların biraz yukarısındaydılar. Yaratıklar, neredeyse tamamen içgüdüleriyle hareket ediyorlardı.

Küçük trol, hemcinslerinin oluşturduğu kıllı halının üzerine düşer düşmez, kendisini çıkan arbedenin ortasında buldu. Holly tırmanmaya devam etti. Telepod yine kadının beline asılıydı. Artemis çok yavaş tırmanıyordu. Holly'nin genç adama yetişmesi bir dakika bile sürmedi.

"İyi misin?"

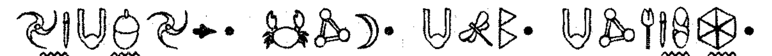
Artemis dudaklarını büzüştürdü ve başıyla onayladı. Ama genç adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korku doluydu. Holly bu yüz ifadesini, çarpışmanın ortasında kalıp dehşete düşen LEP memurlarının yüzünde görmüştü. Genç adam mantıklı düşünme yeteneğini yitirmeden çatıya ulaşmalıydı.

"Haydi, Artemis. Sadece birkaç basamak kaldı. Bunu başaracağız."

Artemis beş saniyeliğine gözlerini kapattı ve burnundan derin derin nefes aldı. Genç adam gözlerini açtığında, bakışlarında yenilenmiş bir kararlılık vardı. "Pekâlâ, yüzbaşı. Hazırım."

Artemis bir sonraki demir çubuğa doğru uzandı ve kurtuluşa kırk santimetre daha yaklaştı. Holly genç adamın hemen arkasındaydı. Kadın, bir talim çavuşu gibi Artemis'e emirler yağdırıyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra çatıya ulaşmışlardı. Troller, neyi kovaladıklarını hatırlamışlar ve yapı iskelesine tırmanmaya başlamışlardı. Holly eğimli çatının üzerinde Arte-

mis'i kolundan tutup çekiştirdi ve birlikte sürünerek çatının tepesine çıktılar. Çatıyı oluşturan plaster beyaz ve pürüzsüzdü. Loş ışık altında, çatı karla kaplı gibi duruyordu.

Artemis olduğu yerde donakaldı. Bu görüntü zihninde bir anıyı tetiklemişti.

"Kar," dedi. "Bir şeyler hatırlıyorum..."

Holly, Artemis'i kolundan yakaladı. "Evet, Artemis. Kuzey Kutbu'nu hatırlıyor musun? Bunu daha sonra, bizi midesine indirmeye hevesli troller tarafından kovalanmadığımız bir zaman sana anlatırım."

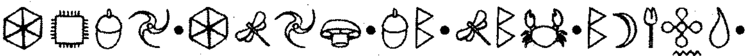
Artemis sanaldan gerçeğe dönüş yaptı. "Tamam. İyi taktik."

Tapınağın çatısı, kırk beş derecelik bir açıyla sahte güneşe doğru yükseliyordu. Artemis ve Holly, genç adamın yorgun kollarının ve bacaklarının izin verdiği kadar hızlı bir biçimde tırmanmaya devam etti. Beyaz plasterin üzerindeki kan izleri geçtikleri yolu işaretliyordu. Troller yapı iskelesine tırmandıkça, iskele sallanıyor ve çatının kenarına çarpıyordu.

Holly çatının doruğuna çıktı ve kristal güneşe doğru uzandı. Kadının parmakları altındaki güneşin yüzeyi pürüzsüzdü.

Holly, "D'Arvit!" diye küfretti. "Güç kaynağını bulamıyorum. Harici bir soket olması gerekiyor."

Artemis emekleyerek Holly'nin yanına geldi. Aslında yükseklikten korkmazdı ama yine de aşağıya bakmamaya çalışıyordu. On beş metrelik bir düşüş ve kurt gibi aç bir trol sürüsü için endişelenirken, başının dönmesi an meselesiydi. Artemis elini uzattı ve güneşin arkasındaki paneli yokladı. İşaret parmağı küçük bir çentiğe değdi.

"Bir şey buldum," diye açıkladı.

Holly güneşin arkasına doğru baktı ve deliği inceledi.

"Güzel," dedi. "Harici bir güç soketi. Güç hücrelerinin bağlantı yerleri standarttır. Kelepçelerin pillerinin işe yarayacağını düşünüyorum."

Kadın kelepçeleri cebinden çıkarttı ve pillerin bulunduğu bölmenin kapağını açtı. Piller yaklaşık olarak bir kredi kartı büyüklüğündeydi ve mavi bir parıltıya bürünmüştü.

Holly çatının tepesinde ayağa kalktı ve parmak uçları üzerinde yükselerek dengesini sağlamaya çalıştı. Troller çatının kenarında birikmeye başlamışlardı. Yaratıklar birer cehennem köpeği gibi çatının doruğundaki ikiliye doğru yaklaşıyorlardı. Çatının beyaz plasterinin yerini, trollerin tüylerinin kırmızı, kahverengi ve siyah tonları almıştı. Artemis ve Holly, uluyan trollerin pis kokusunu duyabiliyorlardı.

Holly, bütün troller çatının üzerine çıkana kadar bekledi ve sonra pilleri güneşin soketine yerleştirdi. Güneş vızıldadı ve titreşerek canlandı. Küre, bir anlığına gözleri kör eden bir parlaklığa büründü. Artemis Tapınağı'nın çevresi, bembeyaz bir parlaklığa bulandı. Sonra güneş tiz bir zırıltıyla söndü.

Troller yana yatmış bir bilardo masasının üzerindeki toplar gibi yuvarlandı. Bazıları çatıdan aşağıya düştü. Bazılarıysa, oldukları yerde acı dolu çığlıklar atarak suratlarını tırmalıyordu.

Artemis gece görüşünü çabucak geri kazanmak için gözlerini kapattı. "Ben pillerin daha uzun süre dayanacak-

larını düşünüyordum. Bir anlık bir gösteri için, gereksiz yere bu kadar zahmete girdik."

Holly bitmiş pilleri soketten çıkarttı ve bir kenara fırlattı. "Bunun gibi bir kürenin daha fazla güce ihtiyacı var."

Artemis gözlerini kırpıştırdı ve çatının üzerine oturdu. Genç adam elleriyle dizlerini kavradı.

"Yine de, biraz zaman kazandık. Karanlıkta yaşayan yaratıkların, parlak ışığa maruz kaldıktan sonra kendilerine gelmeleri yaklaşık on beş dakika sürer."

Holly, Artemis'in yanına oturdu. "Etkileyici. Aniden çok sakinleştin."

Artemis, "Başka şansım yok," diye karşılık verdi. "Durumu analiz ettim ve buradan kaçma şansımızın olmadığına kanaat getirdim. Artemis Tapınağı'nın komik bir modelinin üzerindeyiz ve çevremizde geçici bir süreliğine kör olmuş yüzlerce trol var. Kendilerine gelir gelmez, buraya gelip bizi midelerine indirecekler. Belki de, on beş dakikalık bir ömrümüz kaldı. Opal Koboi'nin beklediği gibi, son dakikalarımı ağlayıp sızlanarak geçirecek değilim."

Holly kafasını kaldırıp yarım kürenin tavanına baktı. Karanlığın içinde en az bir düzine kırmızı ışık göze çarpıyordu. Opal intikamını her açıdan izlemek istemiş olmalıydı.

Artemis haklıydı. Opal, troller tarafından küçük parçalara ayrılmalarını kameralar vasıtasıyla farklı açılardan kaydedecekti. Dünyanın prensesi olmaktan her sıkılışında, neşelenmek için Artemis Tapınağı videosunu açacak ve defalarca izleyecekti.

Holly kolunu geriye doğru attı ve elindeki kelepçeleri bütün gücüyle çatıdan aşağıya doğru fırlattı. İşte, sona ulaşmışlardı. Holly kızgınlıktan çok, hayal kırıklığına kapılmıştı. Julius'un son emri, Artemis'i kurtarmasıydı. Ama bu görevi bile yerine getiremeden ölecekti.

"Julius'u hatırlamadığın için üzgünüm," dedi. "İkiniz birbirinizle çok tartışırdınız ama aslında sana hayran olduğunu biliyorum. Yine de, Kâhya'yı daha çok severdi. İkisi aynı frekanstaydılar. İki eski asker."

Çatıdaki troller kendilerine gelmeye başlamıştı. Yaratıkların gözbebeklerinde çakan şimşekler yavaş yavaş yok oluyordu.

Artemis pantolonuna bulaşan tozları temizledi.

"Hatırlıyorum, Holly. Her şeyi hatırlıyorum. Özellikle de seni. Burada yanımda olduğun için çok mutluyum."

Holly şaşırmıştı –hatta şoka girmişti. Kadının şaşkınlığının sebebi, Artemis'in ağzından dökülen kelimelerden çok, genç adamın ses tonu yüzündendi. Artemis'in hiç bu kadar samimi ve sıcak bir ses tonuna büründüğüne şahit olmamıştı. Genellikle, genç adam duygularını ifade etmekte zorlanırdı ve hislerini beceriksizce dile getirirdi. Bu, Artemis'e uygun bir ses tonu değildi.

Holly birkaç saniye düşündükten sonra, "Teşekkür ederim, Artemis. Ama bana numara yapmana gerek yok," dedi.

Artemis çok şaşırmıştı. "Nereden anladın? Duygularımı mükemmel bir şekilde dile getirdiğimi düşünüyordum."

Holly çatıdaki trollere göz gezdirdi. Yaratıklar ikinci bir flaş patlamasından korktuklarından başlarını öne eğmişlerdi ve ağır ağır çatının tepesine çıkıyorlardı.

"Kimse mükemmel değildir. Bunu biliyorum."

Troller hızlarını arttırmıştı. Yaratıklar kıllı kollarını öne doğru sallandırarak ivmelerini arttırmaya çalışıyorlardı. Güveni yerine gelen yaratıkların, sesleri de yerine gelmişti. Çatıdan yükselen ulumalar yarım küreden yankılandı. Artemis dizlerine daha sıkı sarıldı. Her şey sona ermişti. Bitmişti. Böyle öleceğini hayal bile edemezdi. Daha yapacak çok şeyi vardı.

Ulumalar düşüncelere konsantre olmayı güçleştiriyordu. Koku da cabasıydı.

Holly genç adamın omzunu kavradı. "Gözlerini kapat, Artemis. Bir şey hissetmeyeceksin."

Ama Artemis gözlerini kapatmak yerine, bakışlarını yarım kürenin tavanına dikti. Yerin üzerinde, ailesi oğullarının geri dönmesini bekliyordu. Fowl ailesinin oğullarıyla gurur duyacak zamanları hiçbir zaman olmamıştı.

Artemis dünyaya 'elveda' demek için dudaklarını araladığı anda, gözüne bir şey ilişti ve sözcükler boğazına düğümlendi.

"Bu, her şeyi kanıtlıyor. Bu bir sanrı."

Holly kafasını kaldırıp yukarıya doğru baktı. Yarım kürenin panellerinden biri yerinden sökülmüştü ve tapınağın çatısına doğru bir ip sallandırılmıştı. Sallanan ipin ucunda, çıplak ve aşırı derecede kıllı bir popo vardı.

Holly, "İnanmıyorum!" diye bağırdı. Kadın ayağa fırladı. "Beni nasıl buldular?"

Kadın ipin ucunda sallanan popoyla konuşuyor gibiydi.

Sonra, daha da şaşırtıcı olan, poponun Holly'ye cevap vermesiydi.

"Ben de seni seviyorum, Holly. Açık olan her yerinizi kapatın. Çünkü bu yaratıkların bütün hislerini körleştirmek üzereyim."

Kısa bir süreliğine Holly boş gözlerle çevresine bakındı. Sonra neler olacağını anlayınca, kadının gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzü bembeyaz kesildi. Holly, Artemis'i kolundan kavradı.

"Yere uzan, ellerinle kulaklarını kapat. Gözlerini ve ağzını da kapat. Ne yaparsan yap ama sakın nefes alma!"

Artemis yere uzandı. "Bana ipin ucunda sallanan poponun bir dostuna ait olduğunu söyleme sakın."

"Popo bir dostuma ait. Ama esas endişelenmemiz gereken şey, poponun ta kendisi."

Troller iki metre yakına girmişlerdi. Bu mesafeden, gözlerinin kırmızı parıltısı ve saçlarına bulaşmış pislikler açıkça görülebiliyordu.

İpin ucundan sallanan Mulch Diggums, kıllı poposundan hafifçe gaz çıkarttı. Gazın basıncıyla, cüceyi tutan ip havada daireler çizmeye başladı. Dairesel hareket, çıkartmaya hazırlandığı gazın çevreye eşit dağılması için gerekliydi. Döne döne üç tam turu tamamlayan cüce, ıkındı ve davul gibi şişmiş karnında biriken gazın tamamını aşağıya boşalttı.

Troller tünellerde yaşayan yaratıklar olduklarından, gece görüşleri kadar koku alma duyuları da gelişmişti. Kör

olmuş bir trol bile yıllarca yaşamını sürdürebilirdi. Yaratık su ve yiyecek kaynaklarını koklayarak bulabilirdi.

Mulch'ın çıkarttığı gaz, her bir trollün beynine birbiriyle çelişen milyonlarca koku mesajı gönderdi. Koku zaten yeterince kötüydü ve gazın basıncı trollerin saçlarını dalgalandıracak kadar kuvvetliydi. Ama cüce gazının içindeki kil, bitki, böcekler ve Mulch'ın son birkaç gündür yediği her şeyden oluşan koku kombinasyonu, trollerin sinir sistemini sarsacak kadar karmaşıktı. Yere serilen zavallı troller, ağrıyan başlarını pençelerinin arasına aldı. Trollerden biri Artemis ve Holly'ye o kadar yakındı ki, yaratığın kıllı kollarından biri Yüzbaşı Short'un omzuna dayanmıştı.

Holly yaratığın ağır kolunu bir kenara itti ve Artemis'i tutup ayağa kaldırdı. "Haydi gidelim. Gaz, trolleri ışık kadar uzun süre etkisiz hale getiremez."

Yukarıda, Mulch'ın gaz çıkarışı yavaşlıyordu.

Mulch, "Teşekkür ederim," dedi. Cüce, bir ipe asılıyken kolay olmasa da, saygıyla reverans yaptı. Cüce el ve ayak parmaklarıyla tutunduğu ipe tırmandı ve yukarı çıkınca ipi aşağıya sallandırdı.

"Çabuk olun."

Artemis şüpheli gözlerle ipi inceledi. "Bu garip yaratık, ikimizi birden yukarıya çekemeyecek kadar küçük."

Holly ipin ucunu ayaklarına doladı. "Evet ama yalnız değil."

Artemis gözlerini kısıp yarım kürenin yerinden sökülmüş paneline doğru baktı. Tavanda açılan gedikte bir başka figür duruyordu. Adamın yüz hatları karanlıkta belli olmasa da, iri cüssesi, adamı ele veriyordu. Artemis gülümseyerek, "Kâhya," dedi. "Buradasın."

Ve aniden, her şeye rağmen, Artemis kendini güvende hissetti.

Koruma, "Çabuk olun," diye bağırdı. "Kaybedecek bir saniyemiz bile yok."

Artemis ipe tutundu ve Kâhya ipin ucuna tutunan genç adamla kadını yukarıya çekti.

Holly'nin suratı Artemis'inkinden birkaç santim uzaktaydı. "Başardık. Artık seninle dost muyuz? Yaşadıklarımız bizi birbirimize bağladı mı?"

Artemis kaşlarını çattı. Dost? Yaşamında arkadaşlara yer var mıydı? Ama belki de, hiçbir zaman seçme şansı olmamıştı.

"Evet," diye cevap verdi. "Her ne kadar, arkadaşlık konusunda çok fazla şey bilmesem de, artık dostuz. Bu konu hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim."

Holly gözlerini devirdi. "Arkadaşlık bir bilim değildir, Çamur Çocuk. Bir dakikalığına koca beynini unut. Sadece içinden gelen sese kulak ver."

Artemis içinden gelen sese kulak verince, ağzından dökülmek üzere olan kelimelere inanamadı. Belki de, hayatta kalmanın heyecanı, adalet anlayışını etkilemişti. "Bir dostuma yardım etmenin karşılığında ondan para almak hoşuma gitmiyor. Peri altınları senin olsun. Opal Koboi'yi durdurmalıyız."

Holly'nin yüzünde, Komutan Root'un ölümünden beri

ilk defa samimi bir gülümseme belirdi. Ama bu gülümsemede bile bir ciddiyet vardı.

"Dördümüz bir aradayken Opal'in hiç şansı yok."

BÖLÜM 8: KAYIP ANILAR

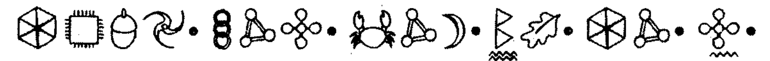
MULCH çalıntı LEP mekiğini parkta bırakmıştı. Parktaki kameraları devre dışı bırakmak Kâhya için çocuk oyuncağıydı. Artemis'i kurtarmak için, koruma yarım kürenin panellerinden birini yerinden sökmüştü.

Mekiğe geri döndüklerinde, Holly motorları çalıştırdı ve bir sistem taraması yaptı.

Holly, "Tanrı aşkına Mulch, bu mekiğe ne yapmışsın?" diye bağırdı. Yüzbaşı bilgisayar ekranındaki değerleri şaşkınlıkla inceliyordu. "Bilgisayar, buraya kadar birinci viteste geldiğini söylüyor."

Cüce, "Vites mi?" diye sordu. "Ben aracın otomatik vites olduğunu sanıyordum."

"Bazı modellerde otomatik vites yoktur. Eski moda olduğunu biliyorum ama köşeleri dönerken pilotun araç üzerindeki hâkimiyetini arttırır. Ayrıca, ipin ucunda sallanıp gaz çıkartmak zorunda değildin. Mekiğin arka tarafındaki kilitli dolabın içinde, birkaç tane sersemletici el bombası olması gerekiyor."

"Bunun kilitli bir dolabı da mı var? Vitesler ve dolaplar. Asla tahmin edemezdim."

Kâhya, Artemis'i baştan ayağa süzdü.

"İyi görünüyorsun." Koruma, devasa avucunu genç adamın göğsüne yasladı. "Holly kaburgalarını iyileştirmiş."

Artemis hâlâ kendine gelememişti. Artık trol tehlikesi sona ermişti ama gün boyunca yaşadıkları genç adam için çok fazlaydı. Bir insan, yirmi dört saat boyunca kaç kez ölümü aldatabilirdi? Muhtemelen, birkaç kereden fazla değil.

Artemis, "Kâhya, lütfen bana söyler misin?" diye fısıldadı. "Her şey gerçek mi? Yoksa bu bir sanrı mı?" Kelimeler ağzından dökülür dökülmez, Artemis bu soruların çok da mantıklı olmadığını fark etti. Eğer bu bir sanrıysa, koruma da hayal ürünüydü.

Artemis, "Altını geri çevirdim," diye devam etti. Hâlâ bu hareketi neden yaptığını anlayamıyordu. "Ben. Altını geri çevirdim."

Kâhya gülümsedi. Adamın yüzündeki gülümseme, bir korumadan çok bir dosta aitti. "Bu, beni çok fazla şaşırtmadı. Zihin silinmesinden önce oldukça cömert biriydin."

Artemis kaşlarını çattı. "Eğer sen de bu sanrının bir parçasıysan, tabii ki böyle dersin."

Mulch konuşulanlara kulak kabartmıştı ve dayanamayıp araya girdi. "Trollerin üzerine ne püskürttüğümü fark etmedin mi? Sence bunu da hayal ediyor olabilir misin, Çamur Çocuk?"

Holly motorları çalıştırdı.

"Arkadakiler. Sıkı tutunun. Gitme zamanı. Algılayıcılar, çavlandan bize doğru yaklaşan birkaç mekik olduğunu gösteriyor. Polis bizi arıyor olmalı. Bizi bulamayacakları bir yere gitmeliyiz."

Holly gaza bastı ve mekiği ustaca yerden kaldırdı. Eğer mekiğin pencereleri olmasaydı, yolcular yerden kalktıklarını bile anlamayacaklardı.

Kâhya, Mulch'ı dürtükledi. "Gördün mü? Mekik böyle kullanılır. Umarım bir şeyler öğrenmişsindir."

Cüce bu hakareti cevapsız bırakamazdı. "Birazcık olsun saygı görmek için ne yapmam gerekiyor? Hepiniz hayattasınız ve yaşamlarınızı bana borçlusunuz. Karşılığında sadece hakarete uğruyorum."

Kâhya yüksek sesli bir kahkaha patlattı. "Pekâlâ, küçük dostum, özür dilerim. Hayatımızı sana borçluyuz. Kendi adıma konuşacak olursam, bunu asla unutmayacağım."

Artemis merakla konuşulanları takip ediyordu. "Sanırım her şeyi hatırlıyorsun, Kâhya. Eğer, bir anlığına da olsa, yaşadıklarımın gerçek olduğunu kabul edecek olursam, anılarını geri kazanmış olması gerektiğini düşünürüm. Belki de, anılarımızı geri kazanmak için bir şeyler bırakmışımdır?"

Kâhya cebinden bir bilgisayar diski çıkarttı.

"Ah, evet, Artemis. Bu diskin içinde benim için bir mesaj vardı. Kendin için de bir mesaj bırakmışsın."

Artemis diski aldı. "Nihayet, IQ' su yüksek biriyle sohbet edebileceğim."

Artemis mekiğin arka tarafındaki küçük bir tuvalete girdi. Mekiğin içindeki tuvalet, sadece acil zamanlarda kulla-

nılmak için yapılmıştı. Oturma yeri süngerimsi bir malzemeden yapılmıştı. Mulch süngerin içinden geçen bütün artıkların ayrıştırılacağını söylemişti. Artemis tuvaletin filtresini başka bir zaman incelemeye karar verdi ve küçük pencerenin yanındaki çıkıntının üzerine oturdu.

Duvarda küçük bir plazma ekran vardı. Bu muhtemelen eğlence amaçlıydı. Artemis'in tek yapması gereken, diski ekranın altındaki sürücüye sokmaktı ve sonra anılarını geri kazanacaktı. Yepyeni bir dünya. Ama eski bir dünya.

Artemis diski işaret parmağıyla baş parmağının arasında çevirmeye başladı. Psikolojik olarak, diski sürücüye takması, zihninin bir kısmının yaşananlara inandığı anlamına gelirdi. Diski izlemeye başlamak, derin bir psikolojik yolculuğa çıkmak demekti. Diski görmezden gelmekse, perilerle insanlar arasında bir savaşa sebep olabilirdi. İki dünya birbirine girecekti.

Artemis kendi kendine, *böyle bir durumda babam ne yapardı*, diye sordu.

Genç adam diski sürücüye taktı.

Masaüstünde iki dosya belirdi. Dosyaların üzerinde üç boyutlu gif resimler vardı. Bunları, peri bilgisayarı kendisi eklemiş olmalıydı. Her iki dosyanın üzerindeki etiketlere, peri diliyle ve İngilizce olarak dosyaların isimleri yazılmıştı. Artemis plazma ekrana dokunarak kendi ismini taşıyan dosyayı açtı. Dosya turuncu bir parlaklığa büründü ve genişleyerek bütün ekranı kapladı. Görüntüde, Fowl Malikânesi'nde çalışma masasının arkasında oturan Artemis vardı.

Görüntüdeki Artemis, "Merhaba," dedi. "Beni karşında

görmek senin için çok güzel olmalı. Şüphesiz, bu uzun süredir IQ seviyesi yüksek biriyle yaptığın ilk sohbet olacak."

Gerçek Artemis gülümsedi. "Doğru," diye cevap verdi.

Görüntüdeki Artemis konuşmaya devam etti. "Burada birkaç saniye susup sana cevap verme şansı tanımak istedim. Konuşmamız, karşılıklı bir sohbete benzesin istiyorum. Ama artık ben konuşacağım çünkü zamanımız kısıtlı. Yüzbaşı Short aşağı katta. Juliet kadının dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Ama kısa süre sonra, beni kontrol etmek için yukarıya çıkacaklar. Benden bir şey çalan Bay Jon Spiro'nun peşine düşmek için Şikago'ya gideceğiz. Bu sefer, perilerden yardım almanın bedeli bir zihin silinmesi olacak. Hepimizin hafızası sonsuza kadar silinmiş kalacak. Tabii eğer ben, gelecekteki ben için bir mesaj bırakmazsam. Bu sayede, kaybedilen anılar geri kazanılabilir. Az sonraki video görüntüleri, peri halkıyla olan ilişkimin detaylarını gözler önüne seriyor. Umarım, bu görüntüler zihnimde kıvılcımlar çakmasına sebep olur."

Artemis alnını ovaladı. Belirsiz ve gizemli parıltılar devam ediyordu. Sanki beyni, anılarıyla arasındaki köprüyü yeniden inşa etmeye çalışıyordu. Tek ihtiyacı olan bir uyarıcıydı.

Ekrandaki Artemis, "Son olarak," dedi. "Sana, yani kendime, bol şans dilemek istiyorum. Aramıza hoş geldin."

Sonraki bir saat, Artemis için her şey bulanıktı. Ekranda beliren görüntüler, genç adamın zihnindeki yap-bozun eksik parçalarını tamamlıyordu. Her bir parça yerine oturduğunda, Artemis elde ettiği verileri zihninde işliyordu.

Tabii ki, diye düşündü. *Bu, her şeyi açıklıyor. Gözlerimde aynalı lensler vardı çünkü perilere yalan söylemem gerekiyordu ve bu kayıtları giz-*

li tutmam hayati değer taşıyordu. Mulch Diggums'ın mağarası için çıkartılmış arama izninde değişiklik yaptım çünkü bu diski bana geri getirmesini istiyordum. Kâhya daha yaşlı görünüyor, çünkü perilerin iyileştirici büyüsü sayesinde Londra'da ölümden döndü ve bu ona on beş yıla mal oldu.

Anıların hepsi gurur duyacağı şeyler değildi. Yüzbaşı Short'u kaçırmışım. Onu tutsak etmişim. Bunu nasıl yaparım?

Artık gerçeği daha fazla inkâr edemezdi. Hepsi gerçekti. Gözlerinin gördüğü her şey gerçekti. Periler gerçekten vardı ve Artemis'in yaşamı iki yıldan fazla süredir perilerin yaşamlarıyla iç içe geçmişti. Genç adamın zihninde filizlenen milyonlarca görüntü, elektriksel köprüleri yeniden inşa etti. Artemis'in gözleri önünde karmaşık ve etkileyici bir renk cümbüşü vardı. Eğer bunlar, Artemis'ten daha zeki olmayan birinin zihninde gerçekleşseydi, o insanı yorardı. Ama İrlandalı çocuk, çok keyifliydi.

Artık her şeyi biliyorum, diye düşündü. *Daha önce Koboi'yi yenmiştim ve yine yeneceğim.* Genç adamın bu azmi, içindeki üzüntü tarafından körükleniyordu. *Komutan Root ölmüştü. Koboi onu Peri Halkı'ndan almıştı.*

Artemis bunu daha önce de biliyordu ama şimdi gerçekten bir anlam ifade etmeye başlamıştı.

Artemis'in zihninde diğer bütün düşüncelere baskın gelen bir düşünce vardı. Bu düşünce, bir tsunami gibi zihnini ezdi.

Benim arkadaşlarım mı var? II. Artemis, *dostlarım var*, diye düşündü.

Artemis tuvaletten bambaşka biri olarak çıktı. Fiziksel

olarak hâlâ çok yorgundu. Hırpalanmıştı ve yaralıydı. Ama duygusal olarak, yaşayacağı her şeye hazırlıklıydı. Eğer bir beden dili uzmanı Artemis'i şu anda inceliyor olsaydı, rahatlamış omuzlarına ve açık avuçlarına bakarak, bir saat önce tuvalete giren kişiyle şimdiki arasında büyük farklar olduğunu ve şu anda genç adamın daha güvenilir, daha cana yakın olduğunu söylerdi.

Mekik, ikincil çavlanlardan birine, ana yolun dışına park edilmişti. Herkes bir masanın başına toplanmıştı. LEP'in yiyecek poşetlerinin bir kısmı açılmıştı ve içindekiler mideye indiriliyordu. Mulch Diggums'ın önünde boş poşetlerden oluşan bir yığın vardı.

Mulch, Artemis'e doğru bakınca, genç adamdaki değişikliği hemen fark etti. Cüce, "Kafanı düzene sokmanın zamanı gelmişti," diye homurdandı. Mulch ayağa kalkmaya çalıştı. "Acilen tuvalete gitmem gerekiyor."

Artemis, "Seni yeniden görmek çok güzel, Mulch," dedi. Genç adam cücenin geçmesi için kenara çekildi.

Holly şaşkınlıktan donakaldı. Kadının ağzına götürdüğü lokma havada kalmıştı. "Onu hatırlıyor musun?"

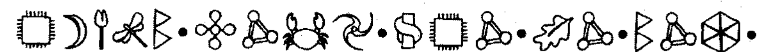
Artemis gülümsedi. "Tabii ki, Holly. Birbirimizi iki seneden fazla zamandır tanıyoruz."

Holly ayağa fırladı ve Artemis'i kucakladı.

"Artemis, seni yeniden aramızda görmek çok güzel. Gerçek seni. Tanrılar biliyor ya, gerçek Artemis'e çok ihtiyacımız var."

"Gerçek Artemis burada ve emirlerinizi bekliyor, Yüzbaşı."

"Her şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Ama her şeyden önce, 'danışman' işinden dolayı senden özür dilemeliyim. Çok kabaca bir hareketti. Lütfen beni affet."

Peri, "Ama nasıl oldu da her şeyi hatırladın?" diye sordu. "Tuvalete gitmenin hafızanı tazelediğini söyleme sakın."

"Pek sayılmaz." Artemis elindeki bilgisayar diskini gösterdi. "Bunu Mulch'a vermiştim. Bu, benim video günlüğüm. Hapishaneden çıkınca bunu bana vermesi gerekiyordu."

Holly başını iki yana salladı. "Bu, mümkün değil. Mulch uzmanlar tarafından arandı. Senin ona tek verdiğin şey, altın bir madalyondu."

Artemis ışıkta parlaması için diski havaya kaldırdı.

Holly eliyle kendi alnına vurdu. "Tabii ki," diye inledi. "Diski, altın bir madalyonmuş gibi Mulch'a verdin. Çok zekice."

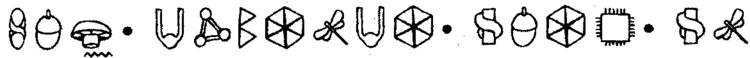
Artemis omuz silkti. "Aslında, dâhiyane bir fikirdi. Şimdi zekice görünüyor olabilir ama ilk ortaya çıktığında dâhiyane bir fikirdi."

Holly başını yana eğdi. "Dâhiyane. Tabii ki. İster inan, ister inanma, aslında kendini beğenmiş gülümsemeni özlemişim."

Artemis derin bir nefes aldı. "Julius için çok üzgünüm. İlişkimizin çok sağlam temeller üzerine oturtulmadığını biliyorum. Ama komutana saygı duyuyordum ve yaptıklarını takdir ediyordum."

Holly elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Hiçbir şey söylemedi, sadece başıyla onayladı. Eğer Artemis'in, Opal Koboi'nin peşinden gitmek için bir sebebe daha ihtiyacı varsa, peri yüzbaşının bu halini görmek onun için yeterliydi.

Kâhya tabağında kalan son kırıntıları da silip süpürdü.

"Artık her şey eskisi gibi olduğuna göre, Opal Koboi'nin izini sürmeye başlayabiliriz. Dünya çok büyük."

Artemis korumayı susturmak istercesine bir elini havada salladı. "Endişelenmene gerek yok. Opal'i nerede bulacağımızı biliyorum. Bütün megalomanlar gibi, insanlara hava atmaya bayılıyor."

Artemis duvardaki plastik klavyeyi yerinden aldı ve bir Avrupa haritasını ekrana getirdi.

Holly, "Gnome dili ile ilgili bilgilerin geri dönmüş," dedi.

Artemis, "Tabii ki," diye karşılık verdi. Genç adam haritanın belirli bir kısmını büyülttü. "Opal, planları hakkında düşündüğünden daha fazlasını açığa vurdu. Ağzından iki kelime kaçtı. Aslında biri bile yeterliydi. İnsan olarak Belinda Zito ismini kullandığını söyledi. Eğer insanları doğrudan perilere götürmek istiyorsanız, tanınmış milyoner çevreci Giovanni Zito'dan daha iyi bir baba bulabilir misiniz?"

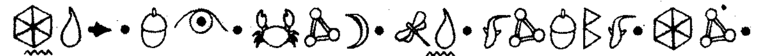
Holly duvardaki ekrana doğru yürüdü. "Bay Zito'yu nerede bulabiliriz?"

Artemis klavyede birkaç tuşa bastı. Görüntü, Sicilya'ya odaklandı.

"Dünyanın en ünlü çiftliklerinden birinde. Messina'da."

Mulch kafasını tuvaletten dışarıya çıkarttı. Neyse ki vücudunun geri kalanı tuvaletin içindeydi. "Zito adında bir Çamur Adam'dan mı bahsediyorsunuz?"

Holly cüceye doğru döndü. Mulch'ın hâlâ tuvalette olduğunu anlayan yüzbaşı, ekseni etrafındaki dönüşünü tamamlayıp yüzünü yeniden ekrana odakladı. "Evet. Ne olmuş? Tanrı aşkına, kapat şu tuvaletin kapısını."

Mulch kapıyı bir parmak aralık kalana kadar kapattı. "Bildiğiniz gibi, insanlara ait televizyon kanallarını izlemeyi severim. CNN'de bir Zito görmüştüm. Sizce bu, gördüğüm adam mı?"

Holly masanın üzerindeki uzaktan kumandayı eline aldı.

"Umarım değildir. Ama hayatım üzerine bahse girerim ki odur."

Ekranda bir grup insan belirdi. Prefabrik bir laboratuarı andıran bir yerde toplanmışlardı ve hepsinin üzerinde beyaz ceketler vardı. Biri diğerlerinden farklıydı. Bu, kırklı yaşlarda, esmer tenli, güçlü, yakışıklı bir görünümü ve uzun, kıvırcık, siyah saçları olan bir adamdı. Çerçevesiz bir gözlüğü ve beyaz bir ceketi vardı. Ceketin içinde, çizgili bir Versace gömlek vardı.

Artemis, "Giovanni Zito," dedi.

Zito, İtalyan aksanıyla İngilizce konuşmaya başladı. "Gerçekten inanılmaz. Başka gezegenlere mekikler gönderdik ama ayaklarımızın altında neler olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Bilim adamları Satürn'ün halkalarının kimyasal yapısını bize anlatıyorlar ama kendi gezegenimizin merkezinde ne olduğunu bilmiyorlar."

Muhabir, "Ama daha önce yerin merkezine mekikler gönderildi," dedi. Adam, bu bilgi kulaklıktan kendisine aktarılmamış gibi görünmeye çalışıyordu.

Zito, "Evet," diye onayladı. "Ama yaklaşık on kilometre derinliğe kadar indiler. Bu, kabuğun en ince noktasından bile yolun yarısına ulaşmaz. Dıştaki kabuğun içinde ne olduğunu öğrenmeliyiz. Yaklaşık üç bin kilometre derinli-

ğe inmeliyiz. Kabuğun altındaki sıvı metallerden yararlanıldığını düşünsenize. Metallerden serbest kalacak enerji, dünyadaki bütün makineleri sonsuza kadar çalıştırabilir."

Muhabir şüpheliydi. En azından, kulaklıktan kendisiyle konuşan bilim adamı şüpheli görünmesini söylüyordu. "Ama bunların hepsi spekülasyon, Doktor Zito. Yerin merkezine seyahat ancak bir fantezi olabilir. Bu sadece bilimkurgu kitaplarında olur."

Giovanni Zito'nun yüzünde bir an için kızgın bir ifade belirdi. "Sizi temenni ederim ki, bu bir fantezi değil. Bu fantastik bir seyahat değil. İçinde insan bulunmayan, algılayıcılarla dolu bir mekiği yerin altına gönderiyoruz. Aşağıda her ne varsa, onu bulacağız."

Kulaklıktan gelen ve fazla teknik olan soruyu duyunca, muhabirin gözlerinde bir anlığına panik dolu bir ifade belirdi. Birkaç saniye söylenenleri dinleyen muhabir, duyduklarını ezberlemeye çalıştı.

"Doktor Zito... yerin altına gönderdiğiniz mekik, yaklaşık beş bin beş yüz derece sıcaklıktaki bir milyon tonluk erimiş demirle kaplanacak. Bu, doğru mu?"

Zito, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Muhabir rahatlamış gibi görünüyordu. "Evet. Bunu biliyorum. Yine de, söylemeye çalıştığım şey şu: bu kadar demiri bir araya getirmek birkaç yıl sürecektir. Öyleyse neden bugün bizi buraya çağırdınız?"

Zito heyecanlı bir biçimde ellerini çırptı. "İşin en harika kısmı da zaten bu. Bildiğiniz gibi, bu uzun vadeli bir proje. Gerekli demiri önümüzdeki on yılda toplamayı düşünüyordum. Ama şu anda, lazer taramalarımız kabuğun

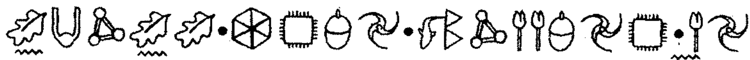
hemen altında hematit ve demir filizlerinden oluşan bir yatağa rastladı. Tam Sicilya'nın altında. Bu, inanılmaz derecede zengin bir kaynak. Yaklaşık olarak yüzde seksen beşi demir. Tek yapmamız gereken bu kaynağın içinde birkaç patlama yaratmak. Böylece erimiş demire sahip olacağız. Hükümetten bu bölgede araştırmalar yapmak için gerekli kazı izinlerini aldım."

Muhabir bir sonraki soyu kendisi sordu. "Öyleyse Doktor Zito, patlama ne zaman olacak?"

Zito, "Bugün patlatacağız," dedi. Adam muhabire bir puro uzattı. "Patlama planlanan tarihten on yıl önce gerçekleşecek. Bu, tarihi bir an." Zito arkasında duran perdeyi açınca, pencereden arazinin çitlerle çevrilmiş bölümü göründü. Yarım kilometre karelik bölgenin tam ortasında, yerden dışarı fırlamış boruların metalik kısımları görünüyordu. Kamera araziyi çekerken boruların içinden birkaç işçi çıktı. Adamlar hızla borulardan uzaklaştılar. Borulardan çıkan soğutucu gaz döne döne gökyüzüne yükseldi. Adamlar bir golf arabasına bindiler ve çitlerle çevrilmiş bölgeyi terk ettiler. İşçiler arazinin kenarındaki beton sığınağa gizlendiler.

Zito neler olup bittiğini açıklamaya başladı. "Maden cevherlerinin ortasına birkaç megatonluk TNT yerleştirdik. Eğer bu patlayıcılar yüzeyde patlatılacak olursa, Richter ölçeğiyle yedi şiddetinde bir deprem etkisi yapar."

Muhabir tedirgin bir biçimde yutkundu. "Gerçekten mi?"

Zito güldü. "Meraklanmayın. Patlayıcılar şekillendirildi. Patlama yerin merkezine odaklandı. Demir eriyecek ve yerin merkezine doğru inmeye başlayacak. Bu esnada mekiği de beraberinde götürecek. Biz hiçbir şey hissetmeyeceğiz."

"Yerin merkezine? Bundan emin misiniz?"

Zito, "Tabii ki," diye cevap verdi. "Kesinlikle burada güvendeyiz."

İtalyan doktorun arkasındaki duvara yerleştirilmiş hoparlör üç kez hırıldadı. Kaba bir ses duyuldu. "Doktor Zito. Her şey hazır. Tekrar ediyorum, her şey hazır."

Zito, çalışma masasının üzerindeki uzaktan kumandayı eline aldı.

Adam dalgın bir ses tonuyla, "Zamanı geldi," dedi. Doktor gözlerini kameraya odakladı. "Sevgili Belinda. Bu, senin için."

Zito düğmeye bastı ve gözlerini fal taşı gibi açıp beklemeye başladı. Odadaki diğer insanlar, bir düzine kadar teknisyen ve bilim adamı, meraklı gözlerle odadaki bilgisayarların ekranlarına bakıyorlardı.

İçlerinden biri, "Patlama gerçekleşti," dedi.

Yerin dokuz mil altında, kırk iki patlayıcı kalıp ardı ardına patladı ve yüz on sekiz milyon tonluk demiri eritti. Kayaların içindekiler demir tarafından ezildi ve emildi. Silindirik borulardan duman yükseldi ama fark edilir bir titreşim bile olmadı.

Teknisyenlerden biri, "Mekik, yüzde yüz kapasiteyle çalışıyor," dedi.

Zito rahat bir nefes aldı. "En büyük endişemiz buydu. Her ne kadar mekik bu koşullara dayanacak şekilde tasarlanmış olsa da, dünya daha önce böyle bir patlamaya şahit olmadı." Zito adamlardan birine doğru döndü. "Herhangi bir hareket var mı?"

Adam cevap vermeden önce bir anlığına duraksadı. "Evet, Doktor Zito. Dikey hareket var. Saniyede beş metre. Tam olarak sizin tahmin ettiğiniz gibi."

Yer kabuğunun altında, erimiş demir ve kayalardan oluşmuş devasa kütle, yerin merkezine doğru zorlu seyahatine başlamıştı. Kütle çalkalandı, patladı, kabarcıklar çıkardı, tısladı ve altındaki tabakayı kırdı. Erimiş kütlenin içindeki greyfurt şeklindeki mekik, yerin altından veri iletimini sürdürüyordu.

Laboratuardaki herkes çok heyecanlıydı. İnsanlar birbirlerini kucakladılar. Sigaralar yakıldı, şampanyalar patlatıldı. Hatta içlerinden biri keman çalmaya başladı.

Zito çok sevinçliydi. "İşte, yola çıktık. Yerin merkezine insanlar geliyor. Aşağıdakiler dikkatli olun!" Doktor muhabirin purosunu yaktı.

Holly, çalıntı LEP mekiğinin ekranındaki görüntüyü dondurdu. Ekranda Zito'nun sevinçli yüzü duruyordu.

Holly, "Aşağıdakiler dikkatli olun! Yerin merkezine insanlar geliyor," diye tekrarladı.

Mekiğin içindeki herkesin suratı asıktı. Holly aşırı derecede huzursuzdu. Peri Halkı bir kez daha tehdit altındaydı. Ve bu sefer, bu meydan okumaya karşı koymak için Komutan Root yoktu. Hepsi bu kadar da değildi. Çalıntı mekiği takip eden LEP mekikleri, iletişim kanallarını bloke etmişlerdi. Foaly'yi uyarma şansları kalmamıştı.

Artemis, "Foaly neler olup bittiğini biliyordur," dedi. "Kentaur, insanlara ait bütün televizyon kanallarını izliyor olmalı."

"Ama Opal Koboi'nin, Zito'ya peri bilgilerini aktardığını bilmiyor." Holly ekrandaki adamın gözlerini işaret etti. "Gözlerine bakın. Adam o kadar çok kez hipnotize edilmiş ki, göz bebekleri yırtılmaya başlamış."

Artemis düşünceli bir biçimde çenesini sıvazladı. "Eğer Foaly'yi tanıyorsam, bu projeyi en başından beri takip ediyordur. Muhtemelen bir planı vardır."

"Eminim ki vardır. Bu çılgınca planı, on yıl içerisinde durdurmak için bir planı vardır. Ama şimdi, başarma şansları çok yüksek görünüyor."

Artemis, "Evet," diye onayladı. "Bilimsel olarak onaylanması gereken bir plana göre, şimdi başarma şansları daha yüksek."

Holly pilot kabinine doğru yöneldi. "Her ne kadar cinayetle suçlanıyor olsam da, bir şeyler yapmam gerekiyor. Benim geleceğimden daha fazlası tehlikede."

Mulch, "Sakin ol," diye itiraz etti. "Senin için hapisten kaçtım. Tekrar hapse dönmeye hiç niyetim yok."

Artemis kadının önünü kesti. "Bir dakika, Holly. Eğer kendini gösterirsen neler olacağını hiç düşündün mü?"

Kâhya, "Artemis haklı," dedi. "Bunu iyice düşünmelisin. Eğer LEP, insanların polis kuvvetlerine benziyorsa, kaçakları kucak açarak karşılayacaklarını sanmıyorum. Seni hemen bir hücreye tıkarlar."

Holly durup düşünmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Kaybedilen her saniye, mekiğin yeraltına biraz daha yaklaşması anlamına geliyordu.

"Eğer İçişleri'ne teslim olursam beni bir hücreye tıkarlar. Bir LEP memuru olduğum için, avukatım gelene kadar yetmiş iki saat gözaltında tutulabilirim. Komutan Root'un ölümünden sorumlu tutulduğum için, bu süre bir haftaya kadar uzayabilir. Birileri benim masum olduğuma ve bütün bunların arkasında Opal Koboi'nin olduğuna inansa bile, bir operasyon başlatmak için en az sekiz saat gerekecektir. Ama büyük ihtimalle, iddialarım göz ardı edilecektir. Özellikle de, anlattıklarımı destekleyen sizlerseniz. Üzerinize alınmayın."

Mulch, "Önemli değil," dedi.

Holly sandalyelerden birine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. "Dünyam tamamen yok oldu. Bu durumdan kurtulmanın bir yolu olmalı diye düşünüp duruyorum. Ama her şey daha da kötüye gidiyor ve kontrolden çıkıyor."

Artemis elini kadının omzuna koydu. "Cesaretini yitirme, Yüzbaşı. Kendine şu soruyu sor, Komutan Root bu durumda ne yapardı?"

Holly üç kez derin derin nefes aldı ve sonra yerinden kalktı. Kadının yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Beni kendi amaçların doğrultusunda yönlendirmeye çalışma, Artemis Fowl. Ben kendi kararlarımı kendim veririm. Julius eğer hayatta olsaydı, Opal Koboi'nin peşine düşerdi. Biz de bunu yapacağız."

Artemis, "Mükemmel," dedi. "Ama bu durumda, bir stratejiye ihtiyacımız var."

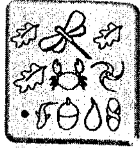
"Doğru. Ben mekiği uçuracağım. Sen koca beynini çalıştırmaya başlayacaksın ve bir plan yapacaksın."

Artemis, "Herkes kendi işini yapsın," dedi. Genç adam sandalyelerden birine oturdu, parmaklarının ucuyla şakaklarına masaj yaptı ve düşünmeye başladı.

BÖLÜM 9: BABASININ KIZI

ZİTO ÇİFTLİĞİ, MESSİNA, SİCİLYA

OPAL'İN insan ve peri dünyalarını buluşturma planı uygulamada çok basitti ama kavramsal olarak dâhiyane bir plandı. Sadece, insanlardan birinin aklından geçenlerin gerçekleşmesini kolaylaştırmıştı. Dünya üzerindeki bütün büyük enerji şirketlerinin bir yer kabuğu araştırma projesi vardı. Ama bunların hepsi teorik planlardı. Mekiği yerin merkezine göndermek için kabuğun içinde patlatılması gereken patlayıcıların miktarı, projelerin gerçekleştirilmesini imkânsızlaştırıyordu.

Opal'in, listesindeki muhtemel kuklalar arasından, Giovanni Zito'yu seçmesinin iki sebebi vardı. Birincisi, Zito çok zengin bir adamdı. İkincisi, büyük bir hematit yatağının üzerinde arazileri vardı.

Giovanni Zito, Sicilyalı bir mühendisti ve alternatif

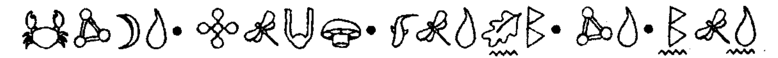
enerji kaynakları arayışlarına öncülük ediyordu. Zito kendini dünyaya adamış bir çevreciydi. Çevreye zarar vermeksizin ve yerin altındaki zenginlikleri soyup soğana çevirmeksizin, elektrik üretmenin yollarını bulmuştu. Zito'ya servetini kazandıran solar değirmendi. Bu aslında, pervane olarak solar paneller kullanan bir değirmendi. Bu sayede, geleneksel değirmenlerden defalarca kat daha verimli çalışan bir düzenek kurmayı başarmıştı.

Altı hafta önce Zito, Cenova'da yapılan bir çevreciler zirve toplantısına katılmıştı ve Avrupa Birliği bakanlarına önemli bir mesaj iletmişti. Zito, Messina sahiline bakan villasına geri döndüğü zaman, günbatımı suyun yüzeyinde turuncu ışık oyunları oynuyordu ve Doktor Zito çok yorgundu. Politikacılarla konuşmak çok zordu. Çevreyle gerçekten ilgilenenlerin bile, büyük şirketler tarafından elleri kolları bağlanmıştı. Medya bu politikacıları, 'kirleticiler' olarak isimlendirmişti.

Zito bir duş aldı. Su, çatıdaki solar paneller tarafından ısıtılıyordu. Aslında bütün villa, söz konusu olan enerji tüketimi olunca kendi kendine yetiyordu. Solar bataryalarda, bütün evi altı ay boyunca ısıtacak ve aydınlatacak kadar güç vardı. Hepsi sıfır emisyon ile.

Banyodan sonra, Zito üzerine bir bornoz aldı ve kendisine bir bardak Bordeaux doldurup favori koltuğuna oturdu.

Zito günün yorgunluğunun üzerinden uçup gitmesini ümit ederek şarabından bir yudum aldı. Adamın gözleri duvardaki tanıdık resimlere takıldı. Çerçeveli resimlerin bir çoğu, Zito'nun teknolojik buluşlarını kutlayan

dergi kapaklarıydı. Ama adamın en sevdiği resim, bir balinanın üzerine çıkmış genç Giovanni Zito'nun resmedildiği kapaktı. Arkada balina avcılığı yapan bir gemi vardı. Zavallı balina sığ sulara kaçmak zorunda kalmıştı ve suya dalması mümkün değildi. Zito çevrecilerin sandalından balinanın sırtına atlamış ve geminin zıpkınlarına karşı kendi bedenini siper etmişti. Sandaldakilerden biri bu sahneyi ölümsüzleştirmek için fotoğraf çekmişti. Bu fotoğraf, yüzyılın en çok konuşulan fotoğraflarından biriydi.

Zito gülümsedi. Ne günlerdi ama. Adam akşam yemeğinden önce birazcık kestirmek için gözlerini kapatmak üzereyken, odanın köşesinde bir gölgenin hareket ettiğini fark etti. Bu, küçük biriydi. Boyu neredeyse yemek masasının yüksekliğindeydi.

Zito olduğu yerde doğruldu. "Neler oluyor? Orada biri mi var?"

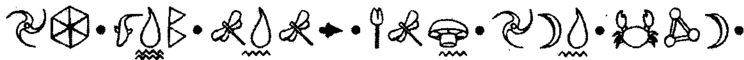
Yanan lambanın ışığı küçük bir taburenin üzerinde oturan küçük çocuğu aydınlattı. Kızın elinde lambanın kordonu vardı ve korkmuş veya hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali yoktu. Aslında küçük kız çok sakindi. Sanki eve izinsiz giren Zito'ymuş gibi bir hali vardı.

Giovanni ayağa kalktı.

"Sen de kimsin, küçük kız? Neden buradasın?"

Kız eşsiz gözlerini adamın gözlerine dikti. Koyu kahverengi gözler. Çikolata kadar koyu renkli.

Kız gözleri kadar güzel bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Senin için buradayım, Giovanni." Aslında kızın her

şeyi çok güzeldi. Porselen yüz hatları... özellikle de gözleri. Kızın gözleri adamı tutsak etmişti.

Zito büyüye karşı koymaya çalıştı. "Benim için mi? Bu ne anlama geliyor? Annen yakınlarda bir yerde mi?"

Kız gülümsedi. "Hayır, yakınlarda değil. Artık benim ailem sensin."

Giovanni bu basit cümleyi yorumlamaya çalıştı ama başarısız oldu. Aslında o kadar da önemli değildi. Kızın gözleri ve sesi. O kadar melodik bir sesi vardı ki. Adeta kristal parçalarının tınlamasını andırıyordu.

İnsanlar peri hipnotizmasına farklı tepkiler verirdi. Birçoğu hemen büyünün etkisi altına girerdi. Ama bazı güçlü zihinleri kontrol altına almak için, onları zorlamak gerekirdi. Ne kadar zorlarsanız, beyne zarar verme ihtimaliniz o kadar fazlaydı.

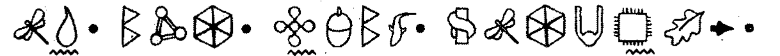
Zito yavaşça, "Şimdi ben senin ailen miyim?" diye sordu. Adam sanki ağzından çıkan kelimelerin anlamlarını sorguluyor gibiydi.

Opal sabırsızlanmaya başlamıştı. "Evet, insan." Koboi adamın zihnini zorlamaya başladı. "Ailemsin. Ben senin kızınım. Adım Belinda. Geçen ay gizlice beni evlat edindin. Gerekli kâğıtlar yazı masasının üzerinde."

Zito'nun gözleri boşluğa odaklandı. "Evlat edinmek mi? Yazı masası mı?"

Opal'in parmakları abajurun üzerinde trompet çalmaya başladı. İnsanların ne kadar sıkıcı olabileceklerini unutmuştu. Özellikle de hipnotize edildiklerinde. Ve bu adam, sözde bir dâhiydi.

"Evet. Beni evlat edindin. Beni her şeyden daha çok se-

viyordun, hatırlıyor musun? Küçük, tatlı Belinda için her şeyi yaparsın."

Zito'nun gözleri yaşlarla doldu. "Belinda. Tatlım. Senin için her şeyi yaparım, meleğim."

Opal sabırsızca, "Evet, evet, evet," diye karşılık verdi. "Tabii ki. Bunu zaten ben söylemiştim. Büyülenmiş olman, söylediğim her şeyi tekrar etmen gerektiği anlamına gelmiyor. Bu çok sıkıcı bir şey."

Zito odanın köşesinde iki beden daha olduğunu fark etti. Bu yaratıkların kulakları sivriydi. Bu gerçek, büyüye rağmen, Zito'nun zihnini bulandırdı.

"Anlıyorum. Şuradakiler. Onlar insan mı?"

Opal, Brill kardeşlere doğru ters bir bakış attı. Brill kardeşlerin açığa çıkmamaları gerekiyordu. Zito'nunki gibi güçlü bir zihni kontrol altına almak zaten yeterince zor bir işti. Adamın dikkatinin dağılması işleri daha da zorlaştırıyordu.

Opal, ses tonunu biraz daha etkileyici hale getirdi. "Onları görmüyorsun. Bir daha asla görmeyeceksin."

Zito rahatlamıştı. "Tabii ki. Güzel. Orada hiçbir şey yok. Bu, zihnimin bir oyunu olmalı."

Opal kaşlarını çattı. Bazen insanların kullandıkları kelimeleri anlamak mümkün değildi. Başları sıkıştığında, ağızlarından çıkan kelimeler anlamsızlaşıyordu. Zihnin oyunlar oynaması mı? Gerçekten mi?

"Şimdi, Giovanni, babacığım. Sanırım artık bir sonraki projen hakkında konuşabiliriz."

"Suyla çalışan araba mı?"

"Hayır, salak. Suyla çalışan araba değil. Yerin merkezi-

ne seyahat. Böyle bir projen olduğunu biliyorum. Bir insan için bile iyi bir proje sayılır ama bazı değişikliklere ihtiyacı var."

"Yerin merkezine seyahat mi? İmkansız. Kabuğu delemeyiz. Yeterli miktarda demir yok."

"Kabuğu delemeyiz. Yeterli miktarda demir yok. Doğru düzgün konuşsana be adam. Senin saçmalıkların olmadan da, Çamur Adamlar'ın dilini konuşmak ve anlamak yeterince zor. Dürüst olmak gerekirse, siz insan dâhiler, olmanız gerektiği gibi değilsiniz."

Zito'nun bulanmış beyni duyduklarını yorumlamaya çalıştı. "Özür dilerim, hayatım. Söylemeye çalıştığım şey, bahsettiğin projenin uzun vadeli bir proje olduğuydu. Yeterli miktarda demiri bir araya getirene kadar beklemek zorundayız. Yoksa yer kabuğunu delemeyiz."

Opal şaşkın Sicilyalı'nın yüzüne baktı. "Zavallı, sevgili ve aptal babacığım. Kabuğu delmek için bir süper lazer geliştirdin. Hatırlamıyor musun?"

Zito'nun alnından aşağıya bir damla ter aktı. "Bir süper lazer mi? Şimdi sen söyleyince..."

"Kabuğu delince altında ne bulacağını biliyorsun, öyle değil mi?"

Zito bunu tahmin edebilirdi. Zekâsının bir kısmı hâlâ kendisine aitti. "Bir hematit cevheri mi? Devasa büyüklükte bir şey olmalı. Yüksek kalitede."

Opal adamın koluna girip pencereye doğru yöneldi. Ay ışığı, uzaktaki rüzgâr çiftliğinin solar panellerini aydınlatıyordu.

"Sence kazıya nereden başlamalıyız?"
Zito, "Sanırım, rüzgâr çiftliğinin altını kazmalıyız," diye cevap verdi. Adam alnını soğuk cama dayadı.
"Çok güzel, baba. Eğer orayı kazarsan, beni çok mutlu etmiş olursun."
Zito küçük kızın saçlarını okşadı. "Her zaman böyle mutlu ol," diye mırıldandı. "Belinda, tatlım. Kâğıtlar yazı masasının üzerinde öyle değil mi?"
Opal, "Evet. Yazı masasının üzerinde," diye cevap verdi. "Eğer bu aptalca sohbete devam edersen, seni cezalandırmak zorunda kalacağım."
Koboi şaka yapmıyordu.

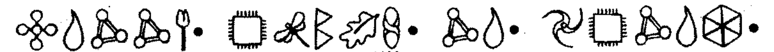
E7, Akdeniz'in Altında

Holly yüzeye ulaşmak için sıkça kullanılan çavlanlardan uzak durmak zorundaydı. Foaly, LEP mekiklerinin ve ticari mekiklerin geçtiği çavlanlardaki trafiği sürekli gözden geçirirdi. Bu, ikincil çavlanlarda ve karanlıkta seyahat etmek anlamına geliyordu. Ama başka alternatifleri yoktu. Eğer ana çavlanları kullanırlarsa, kentaurun algılayıcıları izlerini bulurdu ve yakalanıp doğrudan Polis Plazası'na götürülürlerdi.
Holly gökdelenler büyüklüğündeki sarkıtların ve içerisinde parlak böcek türlerinin yaşadığı devasa kraterlerin yanından geçti. Ama mekiği sürüşü tamamen içgüdüseldi. Holly'nin düşünceleri binlerce kilometre öteye odaklanmıştı. Yüzbaşı Short, son yirmi dört saatte yaşadıklarını gözden geçiriyordu. Zihni, bedeninin hızına yetişmeye başlamıştı.

Artemis'le beraber yaşadıkları maceraların hepsi, içinde bulundukları durumla mukayese edildiklerinde birer çizgi roman çılgınlığından farksızdı. Bunlar, her zaman sonu mutlu biten hikâyelerdi. Birkaç sefer ölümden dönmüşlerdi ama kimse yaşamını yitirmemişti. Holly işaret parmağına doğru baktı. Parmağında belirli belirsiz bir yara izi vardı. Buzuldaki bir kazada neredeyse parmağı kopuyordu. Yarayı iyileştirebilir veya bir yüzükle kapatabilirdi. Ama olduğu gibi kalmasını tercih etmişti. Yara, kadının bir parçasıydı. Tıpkı Komutan Root gibi. Komutanı ve dostu.
İçindeki hüzün boşaldı, sonra yeniden yerine doldu. Bir süreliğine, intikam düşünceleri yüzbaşıyı ateşledi. Ama şimdi, Opal Koboi'yi soğuk bir hücreye tıkma düşüncesi, kalbindeki intikam arzusunu tatmin etmek için yeterli değildi. Peri Halkı'nın iyiliği için cesaretini yitirmemeliydi. Her şey sona erdikten sonra, belki de yaşamını yeniden gözden geçirebilirdi. Belki de yaşamında değiştirmesi gereken birkaç şey vardı.

Artemis bilgisayardaki işini bitirince herkesi mekiğin salonuna topladı. Geri kazandığı anılar, genç adama eşsiz bir keyif veriyordu. Parmakları Gnome klavyesinin üzerinde uçuşurken, peri işletim sisteminde bu kadar kolay gezinebilmesine çok şaşırıyordu. Teknoloji de çok şaşırtıcıydı. Artık bu teknolojiye yabancı değildi. İrlandalı genç adam, kayıp bir oyuncağını bulunca sevinen bir çocuk gibi neşeliydi.

Anılarını yeniden kazanmak, Artemis'in hayatında bir dönüm noktası olmuştu. Son bir saattir yeniden kazandığı anıları arasında gezinmek genç adam için yeterli değildi. Çünkü keşfedilmeyi bekleyen yüzlerce anısı daha vardı. Hatıraları şaşırtıcıydı: Murmansk yakınlarında radyoaktif bir trene binmek veya LEP kamuflajı altında okyanusun üzerinde uçmak. Ama Artemis'i ilgilendiren, bu anıların üst üste eklenmeleriyle oluşacak etkiydi. Tam anlamıyla yeni bir insan olmuştu. Eskiden olduğu gibi değildi. Anılarını kaybetmeden önceki kişiliğine daha yakındı. Jon Spiro anlaşmasının bir parçası olan zihin silinmesinden önce, Artemis'in kişiliği pozitif bir değişim göstermeye başlamıştı. Genç adam o kadar değişmişti ki, kendine yasal bir yaşam kurmaya ve Spiro'nun servetinin yüzde doksanını bir hayır kurumuna bağışlamaya karar vermişti. Zihin silinmesinden sonra, eski haline geri dönmüştü ve suç işleme tutkusuna yenik düşmüştü. Şimdi, ikisi arasında bir yerlerdeydi. Masum insanların peşine düşmek veya onlardan bir şeyler çalmak niyetinde değildi. Ama kendine dürüst bir yaşam kurmak konusunda kararsızdı. Bazı insanlar, mallarının çalınmasını hak ediyordu.

Belki de en şaşırtıcı olan, peri dostlarına yardım etme arzusu ve Julius Root'u kaybetmenin üzüntüsüydü. Artemis değer verdiği şeyleri kaybetmeye alışkındı. Hayatında birkaç kez sevdiklerini kaybetmişti ve sonra onlara yeniden kavuşmuştu. Ama Julius'un ölümü genç adamı derinden yaralamıştı. Komutanın intikamını almak ve Opal Koboi'yi durdurmak, içindeki suç işleme arzusuna baskın geliyordu.

Artemis kendi kendine gülümsedi. Sanki iyinin getirdiği motivasyon, kötününkinden daha güçlüydü. Bunu önceden kim bilebilirdi?

Mekiktekiler holografik projektörün çevresinde toplandılar. Holly mekiği, yüzeye yakın bir yerde ikincil çavlanlardan birine park etmişti.

Koruma, "Evet, Artemis. Bizim için nelerin var?" diye sordu. Devasa kollarını kimseye çarpmamak için göğsünde birleştirmişti.

Artemis holografik bir animasyonu çalıştırdı. Görüntü odanın ortasında yavaşça dönmeye başladı. Görüntüde, dünyanın kabuğundan merkezine kadar inen bir kesit vardı. Artemis lazer işaretçiyi açtı ve konuşmasına başladı.

"Gördüğünüz gibi, dünyanın yüzeyinden dış kabuğa kadar yaklaşık olarak bin sekiz yüz millik bir mesafe var."

Görüntüdeki sıvı dış kabuk, erimiş magma ile kabarcıklar çıkartıyor ve bir girdap gibi dönüyordu.

"Bununla birlikte, insanlar hiçbir zaman yerin dokuz mil altından daha fazlasına inmeyi başaramadı. Daha derinlere inmek, nükleer başlıkların veya büyük miktarlarda dinamitin kullanılmasını gerektiriyor. Bu büyüklükteki bir patlama, dünyanın tektonik levhalarında büyük değişimlere neden olabilir. Depremlere veya dev dalgalara sebebiyet verebilir."

Mulch her zamanki gibi bir şeyler yiyordu. Kimse ne yediğini bilmiyordu çünkü mekiğin yemek dolabı yaklaşık

bir saat önce boşalmıştı. Kimse ne yediğini sormak da istemiyordu. "Bu, kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor."

Artemis, "Hayır, iyi bir şey değil," dedi. "Zaten bu yüzden, erimiş demirle yerin merkezine bir mekik gönderme teorisi hiçbir zaman hayata geçirilemedi. Bugüne kadar. Orijinal fikir bir Yeni Zelandalı Profesör David Stevenson'a ait. Her ne kadar uygulanması zor da olsa, zekice bir teori olduğunu söyleyebiliriz. Güçlendirilmiş bir mekiği, yüz milyon tonluk erimiş demirle birlikte yerin merkezine göndermek. Demir, patlamayla ortaya çıkan çatlaktan akmaya başlayacak. Hatta geride bıraktığı çatlakları bile kapatacak. Mekik bir hafta içerisinde yerin merkezine ulaşacak. Demir kabuk tarafından emilecek ve mekik sonunda buhar olacak. Bütün her şey kulağa oldukça çevreci geliyor."

Projeksiyon, Artemis'in anlattıklarını resimlere döküyordu.

Mulch, "Demir nasıl soğumuyor?" diye sordu.

Artemis bir kaşını havaya kaldırdı. "Soğumak? Demirin kütlesinin fazlalığı, katılaşmasını engelliyor."

Holly ayağa kalktı ve projeksiyonun önünde durdu. "Foaly bütün bunları biliyor olmalı. İnsanlar böyle bir şeyi sır olarak saklayamazlar."

Artemis, "Kesinlikle," diye karşılık verdi. Genç adam ikinci bir görüntüyü yansıttı. "Veritabanında bir arama yaptım ve bunu buldum: Foaly, yaklaşık seksen sene önce, birkaç bilgisayar simülasyonu yapmış. Böyle bir tehdidi geçiştirmenin en iyi yolunun, gönderilen mekiğe dışarıdan yanlış bilgiler iletmek olduğuna karar vermiş. İnsanlar, mekiğin birkaç yüz mil derinliğe indiğini ve sonra demirin soğumaya veya katılaşmaya başladığını sanacaklar. Büyük ve pahalı bir başarısızlık."

Bilgisayar simülasyonu, Haven şehrinden mekiğe iletilen yanlış bilgileri gösteriyordu. Yeryüzündeki bilim adamları, kafalarını kaşıyorlar ve ellerindeki notları yırtıp atıyorlardı.

Artemis, "Çok komik," dedi.

Kâhya hologramı inceliyordu. "Tecrübelerime dayanarak şunu söylemeliyim ki, bu stratejinin büyük bir açığı var, Artemis."

"Nedir?"

Kâhya güçlükle ayağa kalktı ve parmaklarını mekiğin izleyeceği yolun üzerinde gezdirdi. "Mekik yolculuğu esnasında, perilerin kullandığı çavlanlardan birine girerse ne olacak? Mekik bir çavlana girerse, Haven'a doğru ekspres yolculuğa çıkmış demektir."

Artemis korumasının kurnazlığından etkilendi. "Evet, tabii ki. Zaten bu yüzden, bir süpersonik saldırı mekiği günde yirmi dört saat yeraltında hazır bekleyecek. İhtiyaç duyulursa, erimiş kütlenin yönünü değiştirmek için. İnsanların bu tarz projelerinin hepsi yakından gözlemleniyor. İçlerinden tehlikeli görünenler sessizce baltalanıyor. Eğer bunlar işe yaramazsa, jeolojik LEP birimi erimiş kütlenin altında bir delik açarak, şekillendirilmiş yükler yardımıyla kütlenin yolunu değiştirecek. Kütle yeni bir yol izleyecek ve Haven güvende olacak. Tabii ki, jeolojik birimin kullanılmasına hiçbir zaman ihtiyaç duyulmamış."

Holly, "Başka bir sorunumuz daha var," diye ekledi. "Opal faktörünü unutmamalıyız. Opal Koboi kabuğun delinmesi için Giovanni Zito'ya yardım etmiş olmalı. Muhtemelen bir peri lazeri kullanmıştır. Büyük ihtimalle, mekiği de geliştirmiştir. Foaly'nin göndereceği sahte sinyalleri mekiğin kabul edeceğini sanmıyorum. Opal, mekiğin Peri Halkı'yla temasa geçmesini planlıyor olmalı. Ama nasıl?"

Artemis üçüncü bir holografik animasyonu açtı. İlk ikisini kapattı. Görüntüde, Zito'nun çiftliğinin ve arazinin altındaki yer tabakalarının üç boyutlu bir modeli vardı.

Artemis, "Ben de bunu anlamaya çalışıyordum," dedi. "Zito, Opal'in de yardımıyla demiri burada eritti. Kütle saniyede beş santimetrelik bir hızla dünyanın merkezine doğru ilerliyor. Koboi'nin sayesinde sistem kusursuz veriler elde ediyor. Şimdi yüz altı millik derinlikte. Metal kütle şu anda çavlanın üç mil yakınında. E7 çavlanı İtalya'ya açılıyor. Mekiğin izlediği yol ile çavlan, yüz seksen altı mil boyunca birbirine paralel gidiyor. Sonra birbirlerinden uzaklaşıyorlar. Eğer Opal bu iki nokta arasında bir tünel açmayı başarırsa, demir kendisine en az direnç gösteren yolu seçecek ve çavlandan aşağıya akacaktır."

Holly vücudunda derman kalmadığını hissetti. "Çavlan doğrudan Haven şehrine iniyor."

Artemis, "Doğru," diye onayladı. "Bu çavlan, batıya doğru bin iki yüz mil diyagonal olarak yol alıyor ve şehrin beş yüz metre yakınına açılıyor. Erimiş kütle çavlandan

serbest kalınca, çevreye yayılarak şehrin büyük bir kısmını yok edecek. Şehirden geriye kalan her şey, mekik tarafından tüm dünyaya iletilecek."

Holly, "Alev duvarlarımız var," diye itiraz etti.

Artemis omzunu silkti. "Holly, dünya üzerinde veya yerin altında, yüz milyon tonluk erimiş hematiti durdurabilecek bir güç yok. Yoluna çıkan her şeyi kavurup yok edecektir. Demirin büyük bir kısmı duvarların etrafından dolaşarak tünele akacaktır. Ama bir kısmı da, duvarları delerek yoluna devam edecektir."

Mekiğin içindekiler, Artemis'in bilgisayar simülasyonunu izliyorlardı. Simülasyon, erimiş demirin Haven Şehri'nin savunmasını yok edişini ve perilerin elektronik sinyallerinin mekik tarafından algılanmasını temsil ediyordu.

Artemis, "Şehirde yaşayanların yüzde elli sekizini kaybedeceğiz. Belki daha da fazlasını," diye açıkladı.

"Foaly'nin algılayıcılarına yakalanmadan Opal bunları nasıl yapacak?"

Artemis, "Çok basit," diye cevap verdi. "Şekillendirilmiş bir yükü, E7'nin içerisine, yüz altı mil derine yerleştirecek. Yükü son saniyede patlatacak. Foaly patlamayı sezdiğinde artık yapacak bir şeyi kalmayacak. Kimsenin elinden hiçbir şey gelmeyecek."

"O zaman yükü bulmalı ve yok etmeliyiz."

Artemis gülümsedi. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı. "Opal yükü riske atmak istemeyecektir. Eğer yük uzun süre çavlanın duvarında kalırsa, bir sarsıntıyla yerinden çı-

kabilir veya Foaly'nin algılayıcılarına yakalanabilir. Aletin iyi gizlendiğinden eminim. Ama üzerindeki kaplamada en ufak bir çatlak bile olsa, bir uydu gibi çevreye bilgi yaymaya başlar. Hayır, Opal yükü son dakikada çavlanın duvarına yerleştirecektir."

Holly başıyla onayladı. "Tamam. O zaman yükü yerleştirmesini bekleriz ve sonra devre dışı bırakırız."

"Hayır. Eğer çavlanda beklersek, Foaly bizim izimizi bulur. Eğer bu olursa, Opal çavlana gelmez."

"Bu, iyi bir şey değil mi?"

"Pek sayılmaz. Opal'i birkaç saat meşgul etmiş oluruz. Ama unutmayın, Opal'in çavlanın duvarına yükü yerleştirmek için seksen altı mili daha var. LEP bizi yakalayana kadar bekleyebilir ve sonra gelip yükü yerleştirebilir."

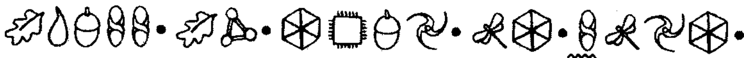
Holly gözlerini ovuşturdu. "Anlayamıyorum. Opal'in kaçtığını herkes biliyor olmalı. Foaly bu saçmalığa bir son verecektir."

Artemis yumruklarını sıktı. "Esas sorun da bu. Bu nokta, bütün yaşananların kilit noktası. Foaly, Opal'in kaçtığını bilmiyor. Goblin generalinin kaçışından sonra, Opal'in yerinde olup olmadığı mutlaka kontrol edilmiştir."

"Kontrol edildi. Ben oradaydım. Scalene kaçtığında Opal hâlâ komadaydı. Bütün bunları planlamış olmasına imkân yok."

Artemis, "Ama her şey planlanmıştı. Opal'in bir kopyası olamaz mı?" diye sordu.

"Mümkün değil. Her gün DNA taraması yapılıyor."

"Öyleyse, gözetim altındaki Opal, Koboi'nin DNA'sına sahip olmalı. Ama beyin aktivitesi, ya sıfır ya da çok kısıtlı."

"Kesinlikle. Bir yıldır böyleydi."

Artemis sessizce zihnindeki verileri gözden geçirdi. "Yeraltında klonlama teknolojisinin ne kadar geliştiğini merak ediyorum."

Artemis ana bilgisayarın terminaline doğru yürüdü ve bu konuyla ilgili LEP dosyalarını gözden geçirdi.

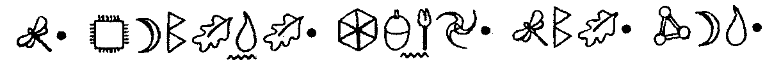
"Olgun bir klon aslının tıpatıp aynısıdır. Ancak beyin aktivitesi kısıtlıdır ve ancak yaşamsal fonksiyonları yürütebilir. Uygun koşullarda, bir klonun yetişkin bir birey kadar büyümesi bir ve iki sene arasında bir zaman dilimi içerisinde gerçekleşebilir." Artemis bilgisayardan bir adım uzaklaştı ve ellerini çırptı. "İşte bu. Bu şekilde kaçmış. Komaya girmesinin sebebi, yerine konulacak klonun fark edilmemesini sağlamakmış. Bu, gerçekten çok etkileyici."

Holly avucunu yumrukladı. "Opal'in elinden kurtulmayı başarsak bile, Koboi'nin kaçtığını söylediğimizde kimse bize inanmayacaktı."

Mulch, "Chix Verbil'e, Opal'in geri döndüğünü söyledim," diye araya girdi. "Buraya kadar her şey çok güzel ama Verbil benim saçmaladığımı düşünmüş olmalı."

İrlandalı genç adam kendi kendine konuşmaya başladı. "Opal'in kaçtığını fark etmiş olsalardı, bütün LEP teşkilatı, kadının bir şeylerin peşinde olduğundan şüphelenirdi. Ama Opal hâlâ komadaysa ..."

"Alarma geçilmesini gerektiren bir durum yok demektir. Ve şu mekik meselesi, bir acil durum değil, sadece bir sürprizdir."

Artemis holografik projeksiyonu kapattı. "Öyleyse, bu işi çözmek bize kalıyor. Çavlanın duvarına yerleştirilecek yükü çalmalıyız ve paralel yolların yukarısında bir yerde patlatmalıyız. Ayrıca, Opal'in kaçtığını ispatlamamız gerekiyor. Yoksa aynı şeyi bir kez daha deneyebilir. Bunu yapabilmek için Opal'in mekiğini bulmalıyız."

Mulch'ın yüzünde aniden bir huzursuzluk ifadesi belirdi. "Opal'in peşinden mi gideceksin? Yine mi? Sana bol şans dilerim. Ben bir sonraki yol ayrımında ineyim."

Holly cüceyi duymazdan geldi. "Ne kadar vaktimiz var?"

Plazma ekranda bir hesap makinesi vardı ama Artemis'in buna ihtiyacı yoktu. "Kütle, saniyede beş metre yol kat ediyor. Bu, saatte on bir mil eder. Bu hızla, çavlana paralel olmasına yaklaşık dokuz buçuk saat var."

"Şu andan itibaren mi dokuz saat?"

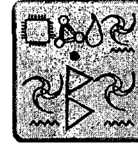
Artemis, "Hayır," diye düzeltti. "Patlamadan sonra dokuz saat. Bu da yaklaşık iki saat önceydi."

Holly çabucak pilot kabinine geçti ve pilot koltuğuna oturup kemerini taktı. "Dünyayı kurtarmak için yedi buçuk saat. En az yirmi dört saatimiz olduğunu söyleyen bir kanun yok muydu?"

Artemis ikinci pilotun koltuğuna oturdu. "Opal'in kanunları taktığını sanmıyorum. Şimdi. Mekiği uçururken benimle sohbet edebilir misin? Mekikler ve yükler hakkında sana sormak istediğim birkaç şey var."

BÖLÜM 10: KENTAUR İÇGÜDÜLERİ

POLİS PLAZASI, HAVEN ŞEHRİ, YERALTI

POLİS Plazası'ndaki herkes Zito'nun mekiğinden bahsediyordu. Aslında, bu olay herkesin kafasını dağıtmıştı. LEP, memurlarını çok sık kaybetmezdi. Şimdiyse, aynı göreve atanan iki memur ölmüştü. Bunu kabullenmek Foaly için çok zordu, özellikle de Holly Short'un ölümünü. Göreve giden bir dostunu kaybetmek zaten yeterince zordu. Ama ölen dostunuzun haksız yere cinayetle suçlanmasını kabullenmek, daha da zordu. Foaly insanların Holly'yi sonsuza kadar soğukkanlı bir katil olarak hatırlayacakları fikrini kabullenemiyordu. Yüzbaşı Short masumdu. Ayrıca, Holly bir kahramandı ve böyle hatırlanmayı hak etmiyordu.

Duvardaki ekranlardan birinde bir yüz belirdi. Bu, dışa-

rıdaki ofisten bir teknik asistandı. Perinin sivri kulakları heyecandan titriyordu.

"Mekik altmış iki mil derinlikte. İnsanların bunu başarmış olmalarına hâlâ inanamıyorum."

Foaly de buna inanamıyordu. Teoride, insanların bütün bir kıtanın yarısını kızartmadan yerkabuğunu delecek bir lazer geliştirmelerine daha çok vardı. Şüphesiz, Giovanni Zito geleceği önceden görmüş ve Foaly'nin insanlar hakkındaki projeksiyonlarını umursamaksızın lazeri geliştirmeyi başarmıştı.

Foaly, Zito projesini sonlandırmak zorunda olduğu için üzgündü. Sicilyalı, insan ırkının kurtuluş umutlarından biriydi. Dış kabuğun gücünü kullanmak çok iyi bir fikirdi. Ama bunun bedeli perilerin varlığının açığa çıkmasıydı. Böyle bir bedel çok fazlaydı.

Foaly konuyla ilgileniyormuş gibi göründü. "Mekiği yakından izleyin. Özellikle de, E7'ye paralel yol almaya başladığında. Herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum ama yine de gözlerinizi dört açın."

"Evet, efendim. Ayrıca, yüzeyden Yüzbaşı Verbil ikinci hatta."

Kentaurun gözlerinde bir merak kıvılcımı çaktı. Verbil? Peri, Mulch Diggums'ın bir LEP mekiği çalmasına izin vermişti. Mulch, dostlarının öldüğü gün hapishaneden kaçmıştı. Bu bir tesadüf müydü? Belki de.

Foaly yüzeye bir pencere açtı. Bu pencereden Verbil'in göğsünü görebiliyordu.

Foaly iç geçirdi. "Chix! Havada duruyorsun. Aşağı inmezsen seni göremem."

Chix, "Özür dilerim," dedi. Verbil yere indi. "Biraz duygusal bir günümdeyim. Komutan Kelp beni saatlerce sorguya çekti."

"Ne istiyorsun, Chix? Sana sarılmamı veya sana bir öpücük yollamamı mı? Burada yeterince meşgulüm."

Verbil kanatlarını çırpmaya başladı. Yerde kalmaya çalışmak Verbil için çok zordu. "Mulch Diggums'tan sana bir mesajım var."

Foaly kişnememek için kendini zor tuttu. Mulch'ın kendisi için bir şeyler söylediğinden şüphe duymuyordu.

"Pekâlâ. Söyle bakalım, kötü kokulu dostumuz benim hakkımda ne düşünüyor?"

"Bu, ikimizin arasında kalacak değil mi? Dengesizleştiğim için yüzeydeki görevimden uzaklaştırılmak istemem."

"Evet, Chix. Bu sadece ikimizin arasında kalacak. Bugünlerde, herkesin birazcık olsun dengesizleşmeye hakkı var."

"Aslında çok saçma. Ben bir dakikalığına bile Mulch'ın söylediklerine inanmadım." Chix kendine güvenir bir yüz ifadesine bürünmeye çalıştı.

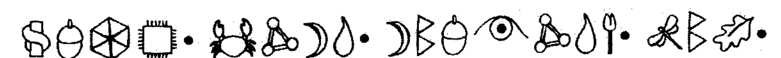
Foaly kızmaya başlamıştı. "Saçma olan nedir? Neye inanmadın? Anlat bana, Chix. Yoksa kabloların içinden uzanıp senin gırtlağını sıkarım."

"Güvende miyiz?"

Kentaur, "Evet!" diye bağırdı. "Güvendeyiz. Anlat bana. Mulch'ın mesajı nedir?"

Chix derin bir nefes aldı ve kelimeleri güçlükle telaffuz etti. "Opal Koboi geri dönmüş."

Foaly'nin kahkahası toynaklarının olduğu yerden başladı ve yoğunluğunu attırarak kentaurun ağzında patladı. "Opal geri mi dönmüş? Koboi mi? Anlıyorum. Mulch bir

mekik çalmak için seni kandırmış. Opal korkunu kullanarak seninle oyun oynamış. Opal geri dönmüşmüş. Güldürme beni lütfen."

Chix üzgün bir ses tonuyla, "Mulch bu mesajı sana iletmemi istedi," dedi. "Bu kadar gülmene gerek yok. Ekrana tükürükler saçıyorsun. Benim de duygularım var, unutma."

Foaly'nin kahkahası aniden kesildi. Aslında, bu gerçek bir kahkaha değildi. Sadece duygularının bir dışavurumuydu. Çoğunluğu üzüntü, bir kısmı hayal kırıklığı.

"Pekâlâ, Chix. Seni suçlamıyorum. Mulch daha önce senden daha zeki perileri de kandırmıştı."

Chix'in hakarete uğradığını anlaması birkaç saniye sürdü.

Verbil, "Ama doğru olabilir," diye itiraz etti. "Belki de yanılıyorsundur. Bu mümkün olabilir, biliyorsun. Belki de Opal Koboi seni kandırmıştır."

Foaly ekranda yeni bir pencere açtı. "Hayır, Verbil, bu mümkün değil. Opal geri dönmüş olamaz çünkü şu anda ona bakıyorum."

Argon Kliniği'nden gelen canlı görüntüler, Opal'in hâlâ komada olduğunu gösteriyordu. Birkaç dakika önce DNA'sı gözden geçirilmişti.

Chix hayal kırıklığına uğramıştı. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı. "Mulch çok samimiydi. Holly'nin gerçekten tehlikede olabileceğini bile düşünmüştüm."

Foaly'nin kuyruğu kaşındı. "Ne? Mulch, Holly'nin tehlikede olduğunu mu söyledi? Ama Holly artık yok. O öldü."

Chix aksi bir ses tonuyla, "Evet," diye onayladı. "Sanırım, bu da Mulch'ın at pisliklerinden biri. Üzerine alınma sakın."

Tabii ki. Opal, Julius'un ölümünden Holly'nin sorumlu tutulmasını isterdi. Bu, tam Opal'e uygun bir hareketti. Tabii eğer hâlâ klinikte komada olmasaydı. DNA asla yalan söylemezdi.

Chix, Foaly'nin dikkatini çekmek için hafifçe ekrana vurdu.

"Dinle, Foaly. Söz verdiğini unutma. Bu, ikimizin arasında kalacak. Bir cüce tarafından kandırıldığımı başkalarının da bilmesine gerek yok. Yoksa kendimi tuvaletleri temizlerken bulabilirim."

Foaly dalgın bir biçimde ekranı kapattı. "Evet, her neyse. Aramızda kalacak. Doğru."

Opal hâlâ güvendeydi. Buna şüphe yoktu. Kaçmış olamazdı. Eğer gerçekten kaçmışsa, bu mekik işi çok sinsi bir planın parçası olabilirdi. Kaçmış olamazdı. Bu, mümkün değildi.

Ama Foaly'nin paranoyaklığı konuyu kapatmasına izin vermiyordu. Gerçekten emin olmak için yapması gereken birkaç test vardı. Aslında bunun için izin alması gerekiyordu. Ama eğer yanılıyorsa, bunu kimsenin bilmesi gerekmiyordu. Eğer haklıysa, kimse izin kağıdındaki birkaç saatlik bir gecikmenin farkına varmazdı.

Kentaur video kayıtlarının tutulduğu veritabanını taradı ve Julius'un öldüğü giriş tünelinin görüntülerini buldu. Kontrol etmesi gereken bir şey vardı.

Çalıntı mekik, kısa sürede yüzeye yaklaşmıştı. Holly mekiği mümkün olduğunca hızlı sürmeye çalışıyordu. Bunu yaparken de, mekiğin vites kutusunu yakmamaya ve çavlanın duvarlarına çarpmamaya özen gösteriyordu. Zaman çok önemli olabilirdi ama mekiğin mürettebatının jiletle çavlanın duvarından kazınmasının kimseye bir faydası olmazdı.

"Bu eski aletler, genellikle nöbet değişimleri içindir. LEP bunu ikinci el olarak, suçluların mallarının satıldığı bir açık arttırmadan almıştı. Bu, gümrük mekiklerine görünmeyecek şekilde tasarlanmış. Bir zamanlar, bir köri kaçakçısına aitmiş."

Artemis havayı kokladı. Pilot kabininde belirli belirsiz bir koku ve sarılık vardı.

"Neden birisi köri kaçakçılığı yapsın ki?"

"Sıcak körinin Haven'a sokulması yasaktır. Yerin altında yaşadığımız için, emisyonlara dikkat etmeliyiz. Umarım ne demek istediğimi anlamışsındır."

Artemis neden bahsedildiğini anlamıştı ve bu konuyu kapatmaya karar verdi.

"Yüzeye çıkıp yerimizi belli etmeden önce Opal'in mekiğinin yerini öğrenmeliyiz."

Holly küçük siyah bir yağ gölünün kenarına mekiği park etti. Mekiğin oluşturduğu hava akımı gölün yüzeyini dalgalanırdı.

"Artemis, sanırım daha önce de söylemiştim. Opal'in-

ki gizli bir mekik. Hiçbir şey Koboi'nin mekiğini algılayamaz. Onu fark edebilecek kadar gelişmiş algılayıcılarımız yok. Opal ve pixie dostları, bir sonraki dönemeçte bizi bekliyor olabilirler ve bilgisayarlarımız bunu algılayamaz."

Artemis eğildi ve göstergelerin üzerindeki değerleri okudu. "Olaya yanlış açıdan bakıyorsun, Holly. Mekiğin nerede olmadığını öğrenmeliyiz."

Artemis birkaç tarama başlattı. Genç adam yüz millik bir çemberin içinde belirli gazların izini sürüyordu. "Sanırım, mekiğin E7'nin yakınlarında bir yerde olduğunu varsayabiliriz. Belki de çavlanın girişindedirler. Ama yine de, araştırmamız gereken çok geniş bir bölge var. Özellikle de, sadece gözlerimize güvenmek zorundaysak."

"Ben de aynı şeyden bahsediyordum. Ama sen devam et, bir şeyler planlıyor olmalısın."

"Mekiğin kısıtlı algılayıcılarını kullanarak, buradan çavlanın yüzeyine ve otuz mil aşağıya kadar tarama yapıyorum."

Holly, "Ne taraması yapıyorsun?" diye sordu. "Havada bir boşluk mu arıyorsun?"

Artemis sırıttı. "Kesinlikle. Bildiğin gibi, normal hava birçok gazın birleşimidir. Oksijen, hidrojen, falan filan. Ama Koboi'nin mekiği, içindeki havanın bile dışarıdan algılanmasını engelliyor. Eğer her zamanki bileşimine uymayan bir hava parçası bulursak..."

Holly, "Koboi'nin mekiğini de bulmuş oluruz," diye tamamladı.

"Kesinlikle."

Bilgisayar kısa sürede taramayı sonlandırdı ve bölgenin üç boyutlu bir modelini oluşturdu. Gazlar modelde farklı renklerle gösteriliyorlardı.

Artemis bilgisayardan, bölgedeki anormallikleri bulmasını istedi. Bilgisayar üç tane buldu. Biri, yüksek yoğunlukta karbondioksit içeren bir anormallikti.

"Bu, muhtemelen bir mekik limanıdır. Egzoz dumanı olmalı."

İkinci anormallik çok geniş bir alanı içine alıyordu ve az miktarda da olsa gaz içeriyordu.

"Bir vakum veya muhtemelen bir bilgisayar fabrikası."

Üçüncüsü, küçük bir bölgeyi içine alıyordu ve E7'nin hemen girişindeydi. Bölgenin içinde hiç gaz yoktu.

"Onu bulduk. Bölgenin hacmi mekiğin büyüklüğünde. Çavlan girişinin kuzey tarafında."

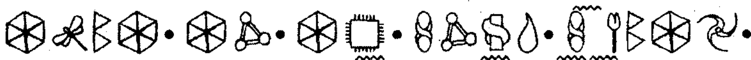
Holly, "İyi iş çıkarttın," dedi. Kadın, Artemis'in omzuna hafifçe vurdu. "Haydi gidip mekiği bulalım."

"Çavlan sisteminden dışarıya adım atar atmaz, Foaly'nin izimizi bulacağını biliyorsun değil mi?"

Holly motorların ısınması için birkaç dakika bekledi. "Artık bunun için endişelenemeyiz. Haven'dan bin kilometre uzaktayız. Buraya birileri gelene kadar, ya kahraman, ya da kanun kaçağı oluruz."

Artemis, "Zaten kanun kaçağıyız," dedi.

Holly, "Doğru," diye onayladı. "Ama yakında, kimsenin takip edemediği kanun kaçakları olacağız."

Polis Plazası, Yeraltı

Opal Koboi geri döndü. Bu gerçek olabilir miydi? Bu düşünce Foaly'nin zihnini alt üst etti. Kentaurun zihninde, düşünceler zincirleme olarak açığa çıkmaya başladı. Bunun doğru olup olmadığını anlayana kadar, artık rahat bir uyku çekemezdi.

Foaly ilk olarak E37'nin video görüntülerini gözden geçirdi. Eğer Koboi'nin kaçtığı varsayımı doğruysa, birçok ayrıntı açıklanabilirdi. Öncelikle, bütün kayıtlarda görünen garip parlaklık, sadece görüntülere karışmış bir gürültü değildi ve bir şeyi gizlemek için üretilmiş olmalıydı. Sesin gitmesi de, Holly ve Julius'un tünelde konuştuklarının duyulmaması için Koboi tarafından planlanmış olabilirdi. Patlamaya sebep olan kişi, Holly değil Koboi olabilirdi. Bu ihtimal kentaurun içini rahatlattı. Ama Foaly duygularını dizginlemeye çalıştı. Henüz hiçbir şeyi kanıtlamamıştı.

Foaly görüntülerin üzerine birkaç filtre uyguladı ama bir sonuç alamadı. Garip bulanık parlaklık, keskinleştirilemiyor ve değiştirilemiyordu. Bu çok garipti. Eğer bulanık nokta sadece bir bilgisayar hatası olsaydı, filtrelerle işlenebiliyor olması gerekirdi. Ama garip şekil olduğu yerde duruyor ve Foaly'nin komutlarına karşı koyuyordu.

Kentaur, *ileri teknolojiye sahip olabilirsin ama ya eski teknoloji?* diye düşündü.

Foaly patlamadan hemen önceki âna odaklandı. Belirsiz şekil, Julius'un göğsündeydi ve komutan da aslında şekle doğru bakıyordu. Parlaklığın altında bir patlayıcı olabilir miydi? Eğer böyleyse, uzaktan kumandayla patlatılmış olması gerekiyordu. Patlama sinyali diğer bütün sinyalleri bastırmış olmalıydı. Bu, patlamadan hemen önce, saniyenin binde biri kadar bir zaman diliminde, Julius'un göğsündeki şeyin görünür hale gelmesi anlamına geliyordu. Bunu peri gözünün algılaması mümkün değildi. Ama kamera bunu kaydetmiş olmalıydı.

Foaly görüntüyü ileri sardı ve patlama anına geldi. Sonra an ve an görüntüyü geri sarmaya başladı. Dostunun parçalarının görüntüde yeniden bir araya gelmesini seyretmek acı vericiydi. Kentaur bunu görmezden gelmeye çalışarak görüntüye odaklandı. Alevler turuncu bir parlaklıktan beyaz parçalara dönüştü. Her bir parçanın içerisinde minik bir turuncu alev vardı. Sonra, bir anlığına bir şey belirdi. Foaly görüntüyü dondurdu. İşte! Julius'un göğsünde, az önce parlaklığın olduğu yerde bir şey vardı. Bir alet.

Foaly görüntüyü büyütmeye karar verdi. Julius'un göğsünde otuz santimetre karelik metal bir alet vardı. Alet, sadece bir anlığına görüntülerde görünüyordu. Saniyenin binde birinden de az bir zaman diliminde. Bu yüzden periler bu ayrıntıyı gözden kaçırmıştı. Metal panelin üzerinde bir plazma ekran vardı. Birisi, ölmeden önce komutanla iletişim kuruyor olmalıydı. Bu kişi, söylediklerinin duyulmaması için ses bağlantısını koparmış olmalıydı. Ne yazık ki, plazma ekranda hiçbir şey yoktu. Çünkü patlama sinyali video sinyallerini de bozmuştu.

Foaly, *bunu yapanın kim olduğunu biliyorum*, diye düşündü. Opal Koboi geri dönmüştü. Ama kanıta ihtiyacı vardı. Çünkü Ark Sool için Foaly'nin ağzından çıkacak kelimeler, suçunu reddeden bir cüceninkiler kadar geçerliydi.

Foaly, Argon Kliniği'nden gelen canlı görüntülere dik dik baktı. İşte oradaydı. Opal Koboi hâlâ komadaydı.

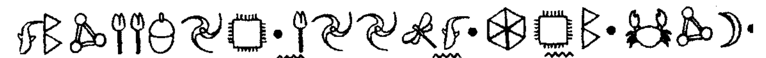
Bunu nasıl yapmış olabilirdi? Bir başka periyle nasıl yer değiştirmişti?

Plastik cerrahi ile bunu başaramazdı. Cerrahi bir operasyonla DNA değiştirilemezdi. Foaly masasının çekmecelerinden birini açtı ve iki minyatür mutfak pompasını andıran bir aleti eline aldı.

Neler olup bittiğini anlamanın bir tek yolu vardı. Opal ile konuşmalıydı.

Foaly kliniğe vardığında, Doktor Argon, kentaurun Opal'in odasına girmesine karşı çıktı.

Gnome aksi bir ses tonuyla, "Bayan Koboi derin bir komada," diye açıkladı. "Sizin aletlerinizin kadının bilincini nasıl etkileyebileceğini kim bilebilir? Böyle bir uyarının, kendine gelmeye çalışan bir bilince nasıl zarar vereceğini bir kentaura anlatmak çok zor, hatta imkânsız."

Foaly kişnedi. "Televizyon muhabirlerini içeri alırken bir sorun çıkmıyordu. Sanırım onlar LEP'ten daha fazla para ödüyorlar. Umarım Opal'i kişisel malınız olarak görmeye başlamamışsınızdır, Doktor. O bir mahkûm ve istediğim anda onu bir devlet hastanesine sevk edebilirim."

Jerbal Argon, "Sadece beş dakika," dedi. Doktor kapıya güvenlik şifresini girdi.

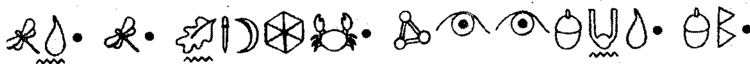
Foaly içeriye girdi ve çantasını masanın üzerine koydu. Opal kapının açılmasıyla oluşan hava akımı yüzünden, kayışların ucunda sallandı. İçerideki gerçekten Opal olmalıydı. Bu kadar yakından, kadının bütün yüz hatlarını detaylı bir biçimde inceleyebildiği için, Foaly bunun eski düşmanı olduğuna yemin edebilirdi. Aynı Opal, kolejdeyken bütün ödüller için Foaly ile yarış halindeydi. Aynı Opal, çıkan goblin isyanından Foaly'nin sorumlu tutulmasını başarmak üzereyken yakayı ele vermişti.

Foaly, "Onu aşağıya indir," diye emretti.

Argon yatağı, kayışlara asılı duran Koboi'nin altına taşıdı. Doktor içinde bulunduğu durumdan şikâyetçiydi. "Fiziksel olarak kendimi yormamam gerekiyor. Bacağım. Kimse ne kadar acı çektiğimi anlamıyor. Sıhhiye büyücüleri de bir şey yapamıyor."

"Bunu başkalarının yapması gerekmiyor mu?"

Argon, "Normalde, bu işleri ben yapmam," diye cevap verdi. Doktor, Opal'i aşağıya indirdi. "Ama hademeler izinde. Her ikisi de. Aslında aynı zamanda izne çıkmalarına izin vermezdim ama çalışkan pixieler bulmak çok kolay değil."

Foaly'nin kulakları dikildi. "Pixieler mi? Hademeler pixie mi?"

"Evet. Biz burada, onlarla gurur duyarız. Ne de olsa ünlü sayılırlar. Pixie ikizler. Ve tabii ki, ben onlara çok saygı duyuyorum."

Çantasındaki aletleri çıkartırken Foaly'nin elleri titriyordu. Bütün parçalar bir araya geliyordu. Önce Chix, sonra Julius'un göğsündeki garip alet, şimdi de izne çıkmış pixieler. Bulmacayı çözmek için bir parçaya daha ihtiyacı vardı.

Argon endişeli bir ses tonuyla, "Elindeki nedir?" diye sordu. "Opal'e zarar verecek bir şey mi?"

Foaly, Opal'in başını geriye doğru yatırdı. "Endişelenme, Argon. Bu bir Retimager. Bunu Koboi'nin gözlerine yerleştireceğim."

Foaly kadının göz kapaklarını açtı ve aletin birer pompayı andıran uçlarını kadının göz bebeklerine sabitledi. "Her bir görüntü retinaya kaydedilir. Görüntülerden geriye mikro izler kalır. Bunlar, işlendikten sonra okunabilirler."

Argon, "Retimager'in ne olduğunu biliyorum," diye tersledi. "Bilimsel dergileri düzenli olarak takip ediyorum. Bana tek söyleyebileceğin, Opal'in en son gördüğü şey olacaktır. Bunun kime ne faydası var?"

Foaly aleti duvardaki bilgisayara bağladı. Kentaur çaresiz değil, gizemli bir ses tonuna bürünmeye çalışarak, "Göreceğiz," dedi.

Kentaur plazma ekranda Retimager'in programını açtı. Ekranda iki karanlık şekil belirdi.

Foaly, "Sağ ve sol gözler," diye açıkladı. Kentaur iki görüntüyü üst üste getirene kadar programı ayarladı. Görüntüdeki bir kafaydı. Ama çok karanlık olduğu için, yandan görünen bu kafayı tanımlamak imkânsızdı.

Argon alaycı bir ses tonuyla, "Ah, ne kadar inanılmaz," dedi. "Televizyonlara haber vereyim mi? Yoksa burada durup şaşkın bir yüz ifadesiyle seni seyretmemi mi istersin?"

Foaly doktoru duymazdan geldi. Kentaur bilgisayara, "Aydınlat ve çoğalt," dedi.

Ekranda bilgisayar yapımı bir fırça gezindi ve görüntü daha parlak ve daha keskin bir hale büründü.

Foaly, "Bu, bir pixie," diye mırıldandı. "Ama yeterince detaylı bir görüntü değil." Kentaur çenesini kaşıdı. "Bilgisayar, bu resmi Opal Koboi ile karşılaştır."

İkinci bir ekranda Opal'in suratı belirdi. Koboi'nin yüzü yeniden boyutlandırıldı ve Retimager'den alınan görüntüyle aynı açıya getirildi. Resimler arasında kırmızı oklar belirdi. Benzer noktalar işaretleniyordu. Bir süre sonra, iki resim arasındaki boşluk kırmızı oklarla kaplandı.

Foaly, "Bu iki resim, aynı kişiyi mi gösteriyor?" diye sordu.

Bilgisayar, "Pozitif," diye cevap verdi. "Yine de, yüzde beşlik bir yanılma ihtimali var."

Foaly resmi yazıcıya göndermek için düğmeye bastı. "Bu riski göze alıyorum."

Argon afallamış bir yüz ifadesiyle ekrana biraz daha yaklaştı. Doktorun yüzü bembeyaz kesilmişti ve resmi inceledikçe daha da beyaz bir tona bürünüyordu.

Argon, "Kendi gözlerinden kendini görmüş," diye fısıldadı. "Bu ..."

Foaly, "İki tane Opal Koboi olduğunu gösteriyor," diye tamamladı. "Gerçek olanın kaçmasına izin vermişsiniz. Burada duran ise sadece..."

"Bir klon olabilir."

Foaly, "Kesinlikle," diye onayladı. Kentaur yazıcıdan çıkan resmi aldı. "Opal kendini klonlatmış ve sizin hademeleriniz, burnunuzun dibinde kadınla vals yapmışlar."

"Ah tatlım."

"'Ah tatlım' içinde bulunduğunuz durumu özetlemek için yeterli değil. Belki de, televizyoncuları çağırmanın veya şaşkınlıktan bayılmanın zamanı gelmiştir."

Argon ikincisini yaptı ve bir çuval gibi yere yığıldı. Şan ve servet hayallerinin aniden buharlaşıp yok olması, Doktor Argon için çok fazlaydı.

Foaly doktorun üzerinden atladı ve Polis Plazası'na doğru dört nala yola çıktı.

E7, Güney İtalya

Opal Koboi, klinikte hasta olarak yatarken zor zamanlar geçirmişti. Sabrını son damlasına kadar Argon Kliniği'nde harcamıştı. Ve şimdi, her şeyin emrettiği gibi yerine getirilmesini istiyordu. Ne yazık ki, yüz milyon tonluk hematit sadece saniyede beş metrelik hızla yerin merkezine doğru inebiliyordu ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Opal, Holly Short'un ölümünü izleyerek vakit geçirmeye karar verdi. Gerizekâlı yüzbaşı. Opal Koboi'nin düşmanı olmanın ne demek olduğunu anlamış olmalıydı. Koboi yansıtıcı yüzeyden kendine baktı. İşte gerçek güzellik. Bu yüzün kâğıt paraların üzerini süslüyor olması gerekiyordu ve belki de kısa süre sonra süsleyecekti.

Opal, "Mervall," diye bağırdı. "Bana On bir Harika diskini getir. Beni neşelendirecek bir şeylere ihtiyacım var."

Merv, "Derhal, Bayan Koboi," diye cevap verdi. "Önce yemeği pişirmemi mi istersiniz, yoksa diski getirmemi mi?"

Opal gözlerini devirdi. "Ben sana ne dedim?"

"Diski getirmemi söylediniz."

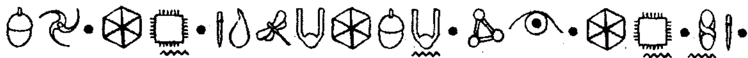
"O zaman şimdi ne yapman gerekiyor, sevgili Mervall?"

Merv, "Sanırım size diski getirsem iyi olur," diye cevap verdi.

"Dâhi Mervall. Tam bir dâhi."

Mervall mekiğin mutfağından çıktı ve kayıt cihazının içindeki diski çıkarttı. Video görüntüleri bilgisayarın diskine de kaydedebilirlerdi ama Bayan Koboi, kişisel videolarının disklere kaydedilmesini tercih ederdi. Böylece, nerede olursa olsun videoları izleyip neşelenebilirdi. Eski video kayıtlarında, babasının şirketinin iflasına, Polis Plazası'na yapılan saldırıya ve LEP operasyon merkezinde Foaly'nin gözlerinin faltaşı gibi açılmasına ilişkin kayıtlar vardı.

Merv, diski Opal'e uzattı.

Küçük pixie, "Ve?" diye sordu.

Merv bir an için afalladı, sonra hatırladı. Opal'in yeni emirlerinden biri, Brill kardeşlerin, liderlerinin yanından ayrılmadan önce reverans yapmalarıydı. Merv gururunu ayaklar altına aldı ve kadının önünde yere kadar eğilerek reverans yaptı.

"Bu daha iyi. Senin mutfakta yemeği hazırlıyor olman gerekmiyor mu?"

Merv saygıyla eğilmeye devam ederek geri çekildi. Son birkaç saattir bir çok kez onurunu ayaklar altına almıştı. Opal, Brill kardeşlerin sunduğu hizmetin kalitesinden ve kendisine gösterdikleri saygıdan şikâyetçiydi. Bu yüzden bir dizi kural koymuştu. Bunlar arasında, liderlerinin huzuruna çıktıklarında saygıyla eğilmek, asla Opal'in gözlerinin içine bakmamak, gaz çıkartmak için mekiğin dışına çıkmak ve liderlerinin üç metre yakınında yüksek sesle düşünmemek de vardı.

Opal heyecanlı ve alçak bir sesle, "Çünkü aklından neler geçtiğini biliyorum," dedi. "Kafanın içinde dolaşan düşünceleri görebiliyorum. Şu anda, benim ne kadar güzel olduğumu düşünüyorsun."

Merv, "İnanılmaz," diye haykırdı. Mervall kafasının içinde bir guguk kuşunun uçup uçmadığını merak etti. Opal, dünyayı ele geçirme arzusu ve cerrahi operasyonlar yüzünden iyice çığırından çıkmıştı. Merv ve Scant, eğer Opal dünyayı ele geçirdikten sonra Barbados'u Brill kardeşlere vereceğine söz vermemiş olsaydı, çoktan kadını terk ederlerdi. Bunun yanı sıra, eğer şimdi kadını terk

ederlerse, Brill kardeşler de kadının intikam listesindeki yerlerini almış olurlardı.

Merv mutfağa çekildi ve el değmeden Koboi'nin yemeğini hazırlama çalışmalarına devam etti. Bu da başka bir kuraldı. Bu arada, Scant mekiğin kargo bölümündeydi ve iki şekillendirilmiş yükün patlatma rölelerini kontrol ediyordu. Biri asıl iş içindi, diğeriyse yedekti. Yükler büyük birer kavun büyüklüğündeydi ama patladıkları zaman inanılmaz bir hasar gücüne sahipti. Scant manyetik rölelerin koruyucu kaplamasının güvende olup olmadığını kontrol etti. Bu röleler, madenlerde kullanılan standart kıvılcım birimleriydi ve uzaktan kumandayla sinyal alabiliyorlardı. Sinyali alan röle, yüklerin merkezine bir nötron gönderiyordu.

Scant mutfağın kapısından kardeşine göz kırptı.

Merv sessizce bir guguk kuşunu taklit edercesine dudaklarını büzüştürdü. Scant yorgun bir biçimde başıyla onayladı. Brill kardeşler Opal'in çirkin davranışlarından sıkılmaya başlamışlardı. Sadece, Barbados sahilinde içkilerini yudumluyor olma düşüncesi, Brill kardeşleri cesaretlendiriyordu.

Opal, hizmetkârlarının ne kadar huzursuz olduğunun farkında değildi. Video diski sürücüye taktı. Düşmanlarının ölümünü kusursuz bir görüntü ve ses sistemiyle izlemek, teknolojinin en büyük getirilerinden biriydi. Ekranda birden fazla video penceresi açıldı. Her bir pencere, yarım kürenin içine yerleştirilmiş farklı bir kameranın kaydettiği görüntüleri içeriyordu.

Opal mutlu bir biçimde, Holly ile Artemis'in ağızlarından salyalar akıtan bir grup trol tarafından nehre doğru

kovalanışını izledi. 'Ah' ve 'Oh' sesleri çıkartarak, ikilinin nehrin ortasındaki küçük bir adacığa sığınmalarını seyretti. Tapınağın yapı iskelesine çıkarlarken, Opal'in minik kalbi küt küt atıyordu. Koboi görüntüleri izlerken yemek için Mervall'dan birkaç çikolatalı şekerleme istemek üzereyken, kameralar karardı.

Opal, "Mervall," diye bağırdı. Koboi küçük yumruklarını sıkmıştı. "Descant! Buraya gelin."

Brill kardeşler ellerinde silahlarla içeriye girdiler.

Scant şekillendirilmiş yükleri kürkle kaplı bir sandalyenin üzerine koydu. "Evet, Bayan Koboi?" diye sordu.

Opal yüzünü elleriyle gizledi. "Yüzüme bakma," diye emretti.

Scant bakışlarını Opal'in yüzünden kaçırdı. "Özür dilerim. Göz teması yok. Unutmuşum."

"Aklından bir daha böyle düşünceler geçmesin."

"Evet, Bayan Koboi. Özür dilerim, Bayan Koboi." Scant aklından neyin geçmemesi gerektiğini bilmiyordu. Bu yüzden, zihnindeki bütün düşüncelerden arınmaya çalıştı.

Opal kollarını göğsünde birleştirdi ve Brill kardeşler saygıyla önünde eğilene kadar parmaklarıyla kolunda trompet çalmaya başladı.

"Bir şeyler ters gitmiş." Kadının sesi hafifçe titriyordu. "Artemis Tapınağı'nın görüntüleri aniden kesiliyor."

Merv video görüntülerini geri sarıp son anına kadar izledi. Troller tapınağın çatısında Artemis ve Holly'yi köşeye sıkıştırmışlardı.

"Zaten Artemis ve Holly'nin işi bitmiş gibi görünüyor."

Scant, "Heee," diye onayladı. "Oradan kaçmaları mümkün değil."

Opal boğazını temizledi. "Öncelikle, 'heee' bir kelime değildir ve sokak ağzıyla benim yanımda konuşamazsınız. Yeni kural. Ayrıca, daha önce de Artemis'in öldüğünü varsaymıştım ve bu bana, bir yıl boyunca komada kalmaya mal oldu. Short ve Fowl'un hâlâ hayatta olduklarını varsayarak planımızı değiştireceğiz. İzimizi sürmüş olabilirler."

Merv, "Affedersiniz Bayan Koboi," diye araya girdi. Adamın bakışları kendi ayak parmaklarına odaklanmıştı. "Bu gizli bir mekik. Geride hiç iz bırakmıyoruz."

Opal, "Moron," diye bağırdı. "Televizyon ekranındaki görüntülerden ve yerin merkezine doğru inen mekikten bahsediyorum. Artemis bir dâhi olmasa bile, benim Zito mekiğinin peşinde olduğumu anlayacak kadar zekidir. Patlayıcı yükü hemen yerleştirmeliyiz. Mekik şu an nerede?"

Opal bilgisayar ekranındaki verileri gözden geçirdi. "Seksen sekiz nokta iki milde. Optimum patlama noktasına varmasına doksan dakika var."

Opal birkaç saniye mekiğin içinde volta attı. "Polis Plazası'nda olağanüstü bir şey yok. Eğer yaşıyorlarsa, yalnız olmalılar. Bu riski göze alamayız. Yükü şimdi yerleştireceğiz ve son âna kadar savunacağız. Descant, kaplamaları bir kez daha gözden geçir. Mervall, bir sistem taraması yap. Gemiden dışarıya tek bir iyon bile sızmasını istemiyorum."

Pixie ikizler, saygıyla Opal'in önünde eğilip geri çekilmeye başladılar. Kendilerine söylenenleri yerine getireceklerdi. Ama patronları biraz fazla paranoyak davranmaya başlamıştı.

Opal, "Aklınızdan geçeni biliyorum," diye çığlık attı. "Ben paranoyak değilim!"

Merv beyin dalgalarını gizlemek için çelikten bir panelin arkasına geçti. Bayan Koboi gerçekten zihnini okuyor olabilir miydi? Yoksa bu da, Koboi'nin paranoyak düşüncelerinden biri miydi? Sonuçta paranoyak insanlar, herkesin kendilerinin paranoyak olduğunu düşündüğünden şüphelenirlerdi. Merv panelin arkasından kafasını uzattı ve emin olmak için Opal hakkında bir şeyler düşündü.

Merv, *Holly Short senden çok daha güzel*, diye düşündü. Bu tehlikeli bir düşünceydi. Ama eğer Opal zihinlerini okuyorsa, bu düşünceyi gözden kaçırması mümkün değildi.

Opal bakışlarını adamın üzerine dikti. "Mervall?"

"Evet, Bayan Koboi?"

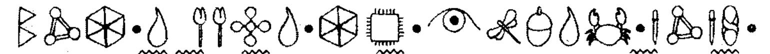
"Gözlerini üzerime diktin. Bu, tenim için çok zararlı olabilir."

Merv, "Özür dilerim, Bayan Koboi," dedi. Adam gözlerini kaçırdı ve şans eseri mekiğin penceresinden dışarıya, çavlanın girişine doğru baktı. Mekik limanının kapısını gizleyen holografik kaya parçasının içinden bir LEP mekiği çıktı. "Ehem, Bayan Koboi, bir sorunumuz var." Merv pencereyi işaret etti.

Mekik on metreye yükselmişti ve İtalya topraklarının üzerinde havada asılı duruyordu. Şüphesiz bir şeyler arıyorlardı.

Opal korku dolu bir ses tonuyla, "Bizi buldular," diye fısıldadı. Sonra içindeki korkuyu bastırdı ve durumu çabu-

cak analiz etti. "Bu bir taşıma aracı, bir takip aracı değil," dedi. Opal hızlı adımlarla pilot kabinine yürüdü. İkizler kadının hemen arkasındaydı. "Artemis Fowl ve Yüzbaşı Short bu mekikte olabilirler. Silahları yok, sadece temel tarayıcıları var. Loş ışıkta, çıplak gözle bile bizi görmeleri mümkün değil. Teorik olarak görünmeziz."

Brill kardeşlerin genç olanı hevesli bir biçimde, "Onları havaya uçuralım mı?" diye sordu. Nihayet, Opal'in kendilerine söz verdiği çarpışma başlamıştı.

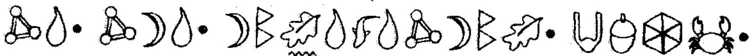
Opal, "Hayır," diye cevap verdi. "Bir plazma patlaması, insanlara ve perilere yerimizi belli etmek anlamına gelir. Sessizce gideceğiz. Her şeyi kapatın. Yaşam destek ünitelerini bile. Bu kadar yakınımıza gelmeyi nasıl başardıklarını bilmiyorum. Ama bizi bulmalarının tek yolu, mekiği üzerimize sürmektir. Eğer bu olursa, küçük ve zavallı mekikleri paramparça olur."

Brill kardeşler sessizce emirleri yerine getirdi ve mekiğin bütün sistemlerini kapattılar.

Opal, "Güzel," diye mırıldandı. Koboi incecik parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Birkaç dakika mekiği izledikten sonra, Opal sessizliği bozmaya karar verdi.

"Her kim gaz çıkartıyorsa, lütfen bundan vazgeçsin. Yoksa sizi çok kötü cezalandırmak zorunda kalacağım."

Brill kardeşler aynı anda, "Ben yapmadım," diye haykırdı. Her ikisi de, gaz çıkartmanın cezasının ne olduğunu öğrenmeye hevesli değillerdi.

E7, On Dakika Önce

Holly mekiği tehlikeli bir hava bacasının içine, E7'ye yanaştırdı. Göstergelerde hemen iki kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

"Saat çalışmaya başladı. Foaly'nin algılayıcılarından iki tanesini tetikledik. Mekiğimizle Zito'nunki arasında bir bağlantı kurup, bir araştırma ekibi göndereceklerdir."

Artemis, "Buraya gelmeleri ne kadar sürer?" diye sordu.

Holly zihninde hesap yaptı. "Eğer süpersonik bir saldırı mekiğiyle gelirlerse, yarım saatten az sürer."

Artemis, "Mükemmel," dedi.

Mulch, "Böyle düşünmene sevindim," diye inledi. "Süpersonik LEP memurları, hiçbir zaman kaçakçıların görmek isteyecekleri bir şey değildir. Genelde, süpersonik olmayanları tercih ederiz."

Holly çavlanın duvarındaki bir kayaya yanaştı. "Pes etmedin ya, Mulch? Yoksa bu, her zamanki sızlanmalarından biri mi?"

Cüce çenesini döndürdü. Az sonraki iş için ısınması gerekiyordu. "Sanırım sızlanmaya hakkım var. Neden bütün planlarda ben kendimi tehlikeye atarken, siz üçünüz güvenli bir biçimde mekiğin içinde bekliyorsunuz?"

Artemis mutfaktan getirdiği soğutucu çuvalı Mulch'a verdi. "Çünkü bunu yapabilecek tek kişi sensin, Mulch. Tek başına Koboi'nin planını bozabilirsin."

Mulch etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Hiç de etkileyi-

ci değil. Bunun için bir madalya almam gerekiyor. Altın bir madalya. Altın kaplı bir bilgisayar diski değil."

Holly cüceyi ambar kapağına doğru itekledi. "Mulch, eğer beni hayatımın sonuna kadar bir hücreye tıkmazlarsa, LEP kabinindeki en büyük madalyanın sana verilmesi için elimden geleni yapacağım."

"Geçmişteki ve gelecekteki suçlarım için genel bir af çıkartacak mısınız?"

Holly kapağı açtı. "Geçmiştekiler için olabilir. Ama gelecektekiler için, hiç şansın yok. Ama sana hiçbir konuda garanti veremem. Ne de olsa LEP beni ayın memuru seçmedi."

Mulch çuvalı gömleğinin içine soktu. "Tamam. Büyük bir madalya ve genel bir af. Anlaştık." Cüce bir ayağını mekiğin yanındaki kayanın üzerine koydu. Tüneldeki sert esinti, Mulch'ın dengesini bozup aşağıya düşmesine sebep olabilirdi. "Yirmi dakika sonra burada buluşalım."

Artemis, LEP kasasından aldığı bir telsizi cüceye verdi. Rüzgârın uğultusu yüzünden Artemis sesini yükseltti. Genç adam, "Planı hatırla," diye bağırdı. "Telsizi bırakmayı unutma. Sadece çalman gerekenleri çal. Başka bir şeyleri değil."

Mulch, "Sadece çalmam gerekenleri," diye tekrarladı. Cüce, halinden hoşnut görünmüyordu. Ne de olsa, Opal'in değerli eşyalarının neler olduğunu kimse bilmiyordu. "Tabii eğer bir şey kendiliğinden cebime girmezse."

Artemis, "Sadece çalman gerekenleri," diye ısrar etti. "İçeri girebileceğinden emin misin?"

Mulch sırıtınca, cücenin dikdörtgen dişleri göründü. "İçeri girebilirim. Siz sadece, güç kaynağını kapattıklarından ve başka tarafa odaklandıklarından emin olun."

Kâhya, Fowl Malikânesi'nden getirdiği çantayı havaya kaldırdı. "Endişelenme, Mulch. İlgileri başka tarafa odaklanacak. Sana söz veriyorum."

Polis Plazası, Yeraltı

Foaly içeriye girdiğinde, herkes operasyon odasında toplanmış mekiğin ilerleyişini seyrediyordu.

Kentaur içeridekilere hitaben, "Konuşmamız gerekiyor," diye gürledi.

Başkan Cahartez, "Sessiz ol," diye hırladı. "Kendine bir tabak köri al."

Başkan Cahartez, yiyecek kamyonetlerinden oluşan bir filonun sahibiydi. Şüphesiz, bugünkü yiyecek içecekleri getiren de oydu.

Foaly yiyecekleri görmezden geldi. Kentaur sandalyelerden birinin kolçağındaki uzaktan kumandayı aldı ve sesi kıstı.

"Bayanlar ve baylar, büyük bir sorunumuz var. Opal Koboi kaçmış ve sanırım Zito mekiğinin arkasında Opal var."

Yüksek arkalıklı bir sandalye olduğu yerde döndü. Sandalyede Ark Sool oturuyordu.

"Opal Koboi? İnanılmaz. Bütün bunları komadayken mi planlamış?"

"Hayır. Sen o sandalyede ne yapıyorsun? O, komutanın sandalyesidir. Gerçek komutanın, İçişleri'nin değil."

Sool klapasındaki altın meşe palamutlarına dokundu. "Terfi ettim."

Foaly'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Sen yeni Recon komutanı mı oldun?"

Sool'un yüzündeki gülümseme karanlık bir odayı bile aydınlatabilirdi. "Evet. Kurul, son zamanlarda Recon'da işlerin çığırından çıktığına karar verdi. Kurula göre, e tabii bu düşünceye ben de katılıyorum, Recon'un gerçek bir komutana ihtiyaca var. Tabii ki, yerime biri atanana kadar, kadrom hâlâ İçişleri'nde olacak."

Foaly kaşlarını çattı. Bunun için zamanı yoktu. Şimdi olmazdı. Süpersonik ekibi yola çıkartmak için izin almak zorundaydı.

"Pekâlâ, Sool, Komutan. İtirazlarımı daha sonraya saklayabilirim. Şu anda acil bir durumla karşı karşıyayız."

Şimdi herkes kentauru dinliyordu. Ama Uçuş Komutanı Vinyaya dışında kimse, kentaurun anlatacaklarıyla ilgilenmiyor gibiydi. Vinyaya her zaman Komutan Root'un sadık bir destekçisi olmuştu. Sool'un komutan seçilmesi için olumlu oy kullanmış olamazdı. Vinyaya anlatılanlara kulak kabarttı. "Acil durum nedir, Foaly?"

Foaly odadaki sürücülerden birine cebinden çıkarttığı diski taktı. "Argon Kliniği'ndeki Opal Koboi değil. Sadece bir klon."

Sool, "Kanıtın var mı?" diye sordu.

Foaly ekranlara diskteki görüntüyü yansıttı. "Kadının retinasını taradım ve en son gördüğü kişinin kendisi olduğunu fark ettim. Muhtemelen, kaçışı esnasında."

Sool anlatılanlara inanmamıştı. "Hiçbir zaman senin aletlerine güvenmedim, Foaly. Senin Retimager'in mahkeme salonlarında bile kanıt olarak kabul görmüyor."

"Şu anda bir mahkeme salonunda değiliz, Sool." Foaly dişlerini gıcırdattı. "Eğer Opal gerçekten kaçmışsa, son birkaç gündür yaşananların bizim için ayrı bir önemi var demektir. Her şey yavaş yavaş açığa çıkıyor. Scalene öldü. Klinikteki pixie hademeler kayıp. Julius öldü ve Holly Short komutanın ölümünden sorumlu tutuluyor. Sonra, birkaç saat içerisinde, yerin merkezine bir mekik gönderiliyor. Hem de planlanan tarihin çok öncesinde. Bütün bunların arkasında Koboi var. Mekik buraya geliyor ve siz oturmuş burada PPTV'yi seyrediyorsunuz... Kahrolası cipslerinizi yiyerek."

Cahartez, "Cipsler hakkındaki yorumunu kesinlikle onaylamıyorum," dedi. "Ama ne anlatmaya çalıştığını anladım."

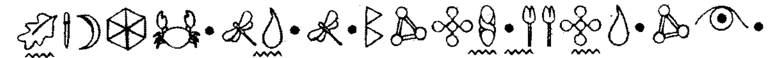
Sool sandalyesinden kalktı. "Ne anlatmaya çalışıyorsun, Foaly? Var olmayan noktaları birleştirmeye çalışıyorsun. Tek yapmaya çalıştığın, eski dostun Holly Short'un suçsuzluğunu ispatlamaya çalışmak."

Foaly, "Holly hayatta olabilir," diye bağırdı. "Ve Opal Koboi'yi durdurmak için bir şeyler yapıyor olabilir."

Sool gözlerini devirdi. "Holly öldü, Kentaur. Kaskını patlattık. Ben de oradaydım, unuttun mu?"

Foaly'nin teknisyenlerinden biri içeriye kafasını uzattı. "İstediğiniz kutuyu getirdim, efendim."

Foaly, "Teşekkürler, Roob," dedi. Kentaur teknisyenin elindeki kutuyu aldı ve çabucak açtı. "Holly ve Julius'a ye-

ni tulumlardan vermiştim. Prototipler. İkisinin de biyolojik algılayıcıları ve izleyicileri var. LEP bilgisayar ağına bağlı değiller. Daha önce bu ayrıntıyı gözden kaçırmıştım. Holly'nin kaskı devre dışı kalmış olabilir ama tulumu hâlâ çalışıyor olmalı."

Vinyaya, "Tulumun algılayıcıları ne gösteriyor, Foaly?" diye sordu.

Foaly verilere bakmaya cesaret edemedi. Eğer tulumun algılayıcıları da bir şey göstermiyorsa, bu Holly'yi tekrar kaybetmek anlamına geliyordu. Kentaur üçe kadar saydı ve kutunun içindeki küçük ekrana göz gezdirdi. Ekranda iki değer vardı. Biri düzdü. Julius. Diğeri ise dalgalı bir grafiğe sahipti.

Kentaur, "Holly yaşıyor!" diye bağırdı. Foaly, Komutan Vinyaya'yı yanağından öptü. "Yaşıyor ve yaşam belirtilerinde bir anormallik yok. Sadece kan basıncı biraz yükselmiş ve büyüsü kalmamış."

Vinyaya gülümsedi. "Şu anda nerede?"

Foaly konum bilgisinin bulunduğu ekranı büyülttü. "E7 civarında. Muhtemelen, eğer yanılmıyorsam, Mulch Diggums tarafından çalınan mekiğin içerisinde."

Sool çok mutluydu. "Durun bakalım, doğru anlamış mıyım? Cinayet suçlusu Holly Short, çalıntı bir mekikle Zito mekiğinin yakınlarında."

"Bu doğru."

"O zaman, mekikle ilgili sorularımızın ardındaki şüpheli Holly Short olmalı."

Foaly, Sool'un üstüne çıkıp tepinmemek için kendini zor tutuyordu. Ama Holly'nin iyiliği için sinirine hâkim olmalıydı. "Senden tek isteğim Sool, araştırma için süpersonik mekiklerden birine kalkış izni vermen. Eğer ben haklıysam, Komutan olarak ilk işin büyük bir felaketi önlemek olacaktır."

"Yanılıyorsan ne olacak? Zaten muhtemelen yanılıyorsun."

"Eğer yanılıyorsam, halkın bir numaralı düşmanı olan Holly Short'u yakalamış olursun."

Sool sakalını sıvazladı. Her halükârda, kazanan kendisi olacaktı. "Pekâlâ. Mekiği gönderin. Hazırlıklar ne kadar sürer?"

Foaly cebinden bir telefon çıkarttı ve tek tuşa basarak arama yaptı.

Kentaur, "Binbaşı Kelp," dedi. "Yeşil ışık. Yola çıkın." Foaly, Ark Sool'a bakıp gülümsedi. "Buraya gelmeden önce Binbaşı Kelp'e talimatlarını verdim. Umarım bu sizi rahatsız etmemiştir. Komutanlar böyle şeyleri anlayışla karşılarlar."

Sool kaşlarını çattı. "Benimle yüz göz olma, midilli çocuk. Bu, ikimiz arasındaki güzel bir ilişkinin başlangıcı değil. Mekiği gönderiyorum çünkü başka seçeneğim yok. Eğer bir şekilde beni kendi amaçların için kullanıyorsan veya gerçeği benden gizliyorsan, önümüzdeki beş seneyi mahkeme salonlarında geçirirsin. Sonra da seni kovarım."

Foaly söylenenlere kulak asmadı. Karşılıklı tehditler savurmak için daha sonra yeterince vakitleri olacaktı. Şimdi, mekiğin ilerleyişine odaklanması gerekiyordu. Holly

Short'un ölüm haberini bir kez almıştı. Bu haberi bir kez daha almaya hiç niyeti yoktu.

E7

Mulch Diggums, bir atlet olabilirdi. Yerin altında kazı yarışı veya bir ülkeyi baştan başa geçmek için gerekli çene yapısına ve geri dönüşüm sistemine sahipti. Bunların hepsi doğal yeteneklerdi ama o, kendini işine adamış biri değildi. Kolejdeyken birkaç ay eğitim almayı denemişti. Fakat eğitimin sıkı rejim kuralları ve diyeti Mulch'a göre değildi.

Mulch, bir gün eğitimden sonra tünel kazma koçunun kendisine neler söylediğini hâlâ dün gibi hatırlıyordu. "Çenen çok güçlü, Diggums. Şüphesiz arkan da öyle. Arkasından senin gibi kabarcıklar çıkartabilene rastlamadım. Ama bu işe kalbini vermelisin. Önemli olan budur."

Belki de yaşlı cüce haklıydı. Mulch kendi çıkarlarını düşünmeksizin bir şey yapmazdı. Tünel kazmak, sıkıcı ve yalnız yapılan bir işti. Çok fazla para da getirmezdi. Etnik bir spor olduğu için de, TV kanallarının çok fazla ilgisini çekmiyordu. İşin içinde reklam olmayınca, atletlerin çok büyük paralar kazanmaları da mümkün değildi. Mulch tünel kazma yeteneğini kanunsuz işlerde kullanırsa daha fazla para kazanabileceğini fark etmişti. Eğer biraz altını olursa, dişi cüceler aramalarını cevapsız bırakmazlardı.

İşte şimdi, bütün kurallara karşı gelerek, peri algılayıcılarıyla donatılmış ve silahlı kanun kaçaklarının kullandığı bir mekiğe izinsiz girmek üzereydi. Sadece bir başkasına yardım etmek için. Dünyanın üzerindeki ve altındaki bütün mekikler içerisinde, Mulch'ın var olan en ileri teknoloji ürünü mekiğe girmesi gerekiyordu. Mekiğin özel kaplamasının her bir santimetresi, hareket algılayıcıları, lazerler, statik levhalar ve kim bilir daha nelerle kaplıydı. Yine de, eğer çalışmazlarsa alarmlar bir işe yaramazdı. Mulch buna güveniyordu.

Mulch kendisini izleyen olabileceğini düşünerek, mekiğin bulunduğu tarafa doğru el salladı. Cüce kayaların üzerinden geçerek çavlanın güvenli duvarına ulaştı. Cüceler yükseklikten korkardı. Teknik olarak deniz seviyesinin altında olmak bile bu korkuyu bastırmıyordu.

Mulch parmaklarını taştan duvarın içindeki yumuşak kil tabakasının içine soktu. Ev. İçinde kil olduğu sürece, yeryüzündeki her toprak parçası cücelerin eviydi. Mulch sakinleştiğini fark etti. Artık güvendeydi, en azından şimdilik.

Mulch çenesini ayırdı. Bu, yeryüzündeki bütün türlerin tüylerini ürpertecek bir sahneydi. Cüce arkasındaki kapağı açtı ve kil tabakasının içine daldı. Mulch'ın keskin dişleri çavlanın duvarından kovalar dolusu kil kopartarak bir tünel açmaya başladı. Tünele giren Mulch, arkasından çıkan artıklarla tünelin girişini kapatıyordu.

Onlarca kez ağız dolusu killi toprağı midesine indiren cücenin saçlarındaki sonar filamanlar, ileride bir kaya parçası olduğunu algıladı. Mulch bu yüzden hızını yavaş-

lattı. Opal'in mekiği kayaların üzerinde duruyor olamazdı. Çünkü son model mekiklerden biriydi ve batarya çubukları olması gerekiyordu. Çubuklar mekiğin gövdesinden çıkarak yerin on beş metre altına inerdi. Bu sayede, bataryaları toprağın gücüyle şarj ederlerdi. Bu, en temiz enerjiydi.

Batarya çubuğu, enerjiyi emerken titreşirdi. Mulch titreşimlere doğru yöneldi. Cüce çubuklara ulaşmak için beş dakika boyunca kayayı dişlemek zorunda kaldı ve sonunda çubukların uçları göründü. Titreşimler toprağı yumuşatmıştı ve Mulch'ın kendisine küçük bir mağara açması uzun sürmedi. Cüce tükürüğünü duvarlara sıvadı ve beklemeye başladı.

Holly, LEP aracını küçük mekik limanının girişine doğru sürdü ve kapıları Recon erişim şifresiyle açmayı başardı. Polis Plazası, yüzbaşının kişisel şifresini değiştirmeye gerek görmemişti çünkü onlara göre Holly Short ölmüştü.

Mekik, limanın girişini gizleyen holografik kayanın içinden geçti. İtalya semalarında siyah yağmur bulutları toplanmıştı. Kırmızımsı kilin üzerini bir buz tabakası kapladı ve güneyden esen rüzgâr mekiğin kuyruğunu havaya kaldırdı.

Holly, "Burada çok uzun süre kalamayız," dedi. Mekik havada asılı duruyordu. "Bu aracın silahları veya kalkanları yok."

Artemis, "Çok uzun süre beklememize gerek yok,"

dedi. "Çevreyi araştırıyormuşçasına etrafta dolan. Opal'in mekiğinin nerede olduğunu bilmiyormuş gibi yapalım."

Holly uçuş bilgisayarına koordinatları girdi. "Sen bir dâhisin."

Artemis koridorda bağdaş kurup yere çömelmiş Kâhya'ya doğru döndü. "Şimdi, eski dostum, Opal'in bizim bulunduğumuz tarafa doğru bakmasını sağlayabilirsin."

Kâhya, "Tamam," diye onayladı. Koruma sürünerek mekiğin çıkış kapısına doğru yöneldi. Kâhya kapının yanındaki düğmeye bastı ve kapı yavaşça açılmaya başladı. Kabin basıncıyla atmosfer basıncı eşitlenirken mekik hafifçe sarsıldı.

Kâhya silah çantasını açtı ve içinden birer tenis topu büyüklüğünde metal küreler çıkarttı. Birinin güvenlik kapağını açtı ve başparmağıyla kapağın altındaki düğmeye bastı. Düğme orijinal haline geri dönmeye başladı.

"Düğme ilk haline dönene kadar on saniyemiz var. Sonra patlayacak."

Artemis, "Konferans için çok teşekkür ederim," dedi. "Ama şimdi bunun zamanı değil."

Kâhya gülümsedi ve metal küreyi dışarıya fırlattı. Beş saniye sonra, büyük bir patlama oldu ve toprakta küçük bir krater açıldı. Kraterin yüzeyindeki kararmış çizgiler, oyuğa siyah bir çiçek görünümü kazandırmıştı.

Kâhya, "Bahse girerim Opal şu anda bize bakıyordur," dedi. Koruma bir diğer küreyi eline aldı.

"Eminim ki, başkaları da kısa süre içerisinde buraya ba-

kacaktır. Patlamalar uzun süre fark edilmeden kalmaz. Aslında nispeten terk edilmiş bir bölgedeyiz. En yakındaki kasaba on mil uzakta. Eğer şanslıysak, bu on dakikamız olduğu anlamına geliyor. Holly biraz daha yaklaş, lütfen. Ama çok yaklaşma. Onları korkutup kaçırmak istemeyiz."

Yerin on beş metre altında, Mulch Diggums küçük mağarasında zamanın geçmesini bekliyordu. Gözlerini batarya çubuklarının üzerine dikmişti. Çubukların titreşmesi sona erince, Mulch gevşek kil tabakasından yukarıya doğru çıkmaya başladı. Çubuklar mekiğin bataryalarına aktardıkları enerji yüzünden hâlâ sıcaktı. Mulch seyahati kolaylaştırmak için çubuklardan birini kullanarak kendini yukarıya çekti. Cücenin yediği kil ufalanmıştı ve içi hava kabarcıklarıyla doluydu. Mulch havayı da midesine indirdiği için mutluydu. Cüce içinde biriken gazı rüzgâra dönüştürerek, bu rüzgârı yukarıya doğru yükselmek için kullandı.

Mulch hızını arttırdı. Havayı ve kili iç organlarına pompalıyordu. Mekik, Opal'in dikkatini uzun süre dağıtamazdı. Eninde sonunda, Opal bunun bir yanıltmaca olduğunu anlayacaktı. Çubuk yüzeye çıktıkça kalınlaşıyordu ve mekiğin alt kısmındaki kauçuk bir mühürle birleşiyordu. Mekik gerektiğinde içeriye alınabilen üç ayağın üzerinde duruyordu ve yerden yarım metre yukarıdaydı. Uçuşa geçtiğinde, bu mühür metal bir panelle kapanıyordu. Ama mekik şu anda uçmuyordu ve algılayıcıları kapalıydı.

Mulch tünelden dışarıya çıktı ve çenesini yerine yerleştirdi. Bu çok hassas bir işti ve dişlerini ustalıkla kontrol etmesi gerekiyordu. Kauçuk, cüceler için tavsiye edilen bir yiyecek değildi. Bu yüzden yutulmamalıydı. Yarı sindirilmiş kauçuk parçaları, bir varil dolusu yapıştırıcı gibi iç organlarını mühürleyebilirdi.

Bu, beceriksizce bir ısırıktı. Kauçuğu dişlemek kolay değildi. Mulch yanağını batarya çubuğuna yasladı ve kesici dişleri mühre tutunana kadar bir solucan gibi yukarıya doğru kıvrıldı. Kauçuğu dişledi ve küçük daireler çizerek çenesini döndürmeye başladı. Dişleriyle kauçuğa asıldı ve on santimetrelik bir yarık açılana kadar deliği genişletti. Şimdi daha kolay dişleyebiliyordu. Mulch kauçuktan büyük parçalar koparttı ve kopmuş parçaları yutmamaya özen gösterdi.

Birkaç dakika içerisinde, otuz santimetrekarelik bir delik açmıştı. Bu, içeriye sızması için yeterliydi. Cüceler hakkında çok fazla bilgi sahibi olmayanlar, bu kadar dar bir gedikten Mulch'ın iri cüssesinin geçemeyeceğini düşünürlerdi. Ama bu konuda bahse girerlerse, paralarını kaybederlerdi. Cüceler çökmüş tünellerden kurtulmak konusunda yüzyıllardır uzmanlaşmışlardı. Bu süre içerisinde, bundan daha dar deliklerden geçmek gibi bir yetenek edinmişlerdi.

Mulch derin bir nefes aldı ve bir solucan gibi delikten içeriye kıvrıldı. Zayıf gün ışığından kurtulduğu için mutluydu. Güneş, cücelerin sevmediği bir başka şeydi. Birkaç

dakika güneş ışınlarına maruz kalırlarsa, derileri haşlanmış ıstakozdan daha kırmızı bir renge bürünürdü. Mulch batarya çubuğunu takip ederek mekiğin makine dairesine girdi. Bölmenin büyük bir kısmı, bataryalar ve bir hidrojen jeneratörüyle kaplıydı. Bölmedeki bir kapak, yukarıdaki kargo kısmına açılıyordu. Makine dairesi boyunca, donuk yeşil renkli ışıklar saçan şeritler vardı. Eğer jeneratörden bir radyasyon sızıntısı olursa, ışıklar mora dönerdi. Şeritlerin, ana güç kaynağı kesilmiş olmasına rağmen ışık saçmalarının sebebi, aydınlatmanın özel olarak yetiştirilmiş deniz yosunları tarafından sağlanıyor olmasıydı. Mulch bunların hiçbirini bilmiyordu. Ona göre parlak ışıklar, cüce tükürüğünün parlaklığına benziyordu. Bu benzerlik Mulch'ı rahatlattı. Biraz fazla rahatlamış olmalıydı. Çünkü arkasından küçük bir miktar gaz kaçırdı. Neyse ki bunu kimse duymamıştı...

Yarım dakika sonra, Mulch, Opal'in sesini duydu.

"Her kim gaz çıkartıyorsa, lütfen bundan vazgeçsin. Yoksa sizi çok kötü cezalandırmak zorunda kalacağım."

Aman! Mulch kendini suçlu hissetti. Cüceler için, birinin çıkarttığı gaz yüzünden bir başkasının suçlanması hoş bir durum değildi. İçgüdüsel olarak, Mulch elini havaya kaldırıp gazı çıkartanın kendisi olduğunu itiraf etmek üzereyken, neyse ki kendini koruma hissi, bilincine ağır bastı.

Birkaç saniye sonra işaret geldi. Bunu fark etmemek mümkün değildi. Patlama, mekiği yirmi derece yana yatırdı. Artık harekete geçmenin zamanı gelmişti. Artemis Opal'in dikkatini üzerlerine çekeceğini söylemişti. Çamur Çocuğa güvenmeliydi.

Mulch başıyla ambar kapağını araladı. Birinin kapağın üzerinde tepinmesini bekliyordu ama kargo bölümü boştu. Kapağı yavaşça kapattı ve küçük odacığa doğru sinsice ilerlerdi. Burada ilgisini çeken yüzlerce şey vardı. Külçe dolu sandıklar, şeffaf plastikten para kutuları ve mankenlerin üzerindeki antika mücevherler. Şüphesiz, Opal bir insan olarak fakir bir yaşam sürmeyi planlamıyordu. Mulch büstlerden birinden aldığı elmas küpeyi cebine indirdi. Artemis kendisine, mekikten bir şey almamasını söylemişti. Niye ki? Bir küpenin kimseye zararı dokunmazdı.

Mulch bir güvercin yumurtası büyüklüğündeki elması ağzına attı ve mideye indirdi. Yalnız kaldığında elması arkasından çıkartabilirdi. O zamana kadar, güvenli bir biçimde midesinde bekleyebilirdi. Elmas dışarıya çıktığında, eskisinden de parlak olacaktı.

Bir başka patlamayla mekik sarsıldı. Mulch bu sayede acele etmesi gerektiğini hatırladı. İkinci bölmenin kapısına doğru yöneldi. Kapı aralıktı. İkinci bölme yolcular içindi ve Holly'nin tasvir ettiği kadar görkemli bir görünümü vardı. Kürk kaplı sandalyeleri görünce Mulch'ın dudakları dalgalandı. İğrenç. Bu bölmenin ötesinde de pilot kabini vardı. Opal ve iki yandaşı, meraklı gözlerle dışarıyı seyrediyorlardı. Hiç ses çıkartmıyorlardı, tek bir kelime bile konuşmuyorlardı. Tıpkı Artemis'in dediği gibi.

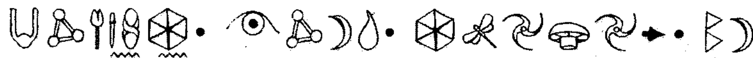
Mulch dizlerinin üzerine çöktü ve halının üzerinde sürünmeye başladı. Şimdi tamamen açıktaydı. Eğer pilot kabinindekilerden biri arkasına dönerse, aptalca bir gülümsemeden başka ardına saklanabileceği bir şey olmaksızın yolcu salonunun ortasında kalacaktı.

Mulch, *sürünmeye devam et, bunları düşünme*, diye düşündü. *Eğer Opal seni yakalarsa, kaybolmuş numarası yap veya bilincini yitirmiş gibi yap. Veya sadece komaya girmiş numarası da yapabilirsin. Belki de sana acır, biraz altın verir ve serbest bırakır. Evet, kesinlikle.*

Mulch'ın dizinin altında bir şey gıcırdadı. Cüce olduğu yerde donakaldı ama pilot kabinindekiler sese bir tepki göstermedi. Bu muhtemelen, Opal'in hazine kutusunun kapağıydı. Koboi'nin gizli deliği. Mulch kapağın çevresinden dolaştı. Şu anda en son ihtiyacı olan şey, birkaç gıcırdama daha olmasıydı.

İki şekillendirilmiş yük, sandalyenin üzerinde, Mulch'ın burnunun dibindeydi. Cüce buna inanamıyordu. İşte orada, bir metre ötesindeydiler. Planın bu kısmı tamamen şansa kalmıştı. Eğer yüklerden biri Brill kardeşlerden birinin kolunun altındaysa veya Mulch'ın taşıyabileceğinden daha fazla yük varsa, böyle bir durumda Opal'in mekiğine toslayıp yükleri etkisiz hale getirmeleri gerekiyordu. Ama işte buradaydılar ve çalınmayı bekliyorlardı. Hırsızlık yaparken, Mulch çalmak üzere olduğu nesneleri kafasının içinde seslendirirdi. Bu, dünyanın geri kalanına garip gelebilirdi. Ama Mulch tek başına çok fazla zaman geçirmek zorunda kalan biriydi ve birisiyle konuşmaya ihtiyaç duyuyordu.

Yüklerden birinin sesi Mulch'ın zihninde yankılandı.

Haydi, Yakışıklı Cüce, seni bekliyorum. Burada olmaktan hoşlanmıyorum, biliyorsun. Lütfen beni kurtar.

Mulch, *pekâlâ bayan*, diye cevap verdi. Gömleğinin içinden, Artemis'in verdiği çuvalı çıkarttı. *Sizi kurtaracağım ama çok uzağa gitmeyeceğiz.*

Diğer yük, *beni de al*, diye yalvardı. *Ben de seninle gelmek istiyorum.*

Endişelenmeyin bayanlar. Nereye gidersem gideyim, ikinize de yetecek kadar yerim var.

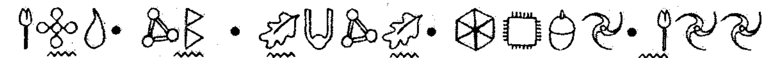
Mulch Diggums bir dakika sonra mekiğin altında açtığı delikten çıktığında, sandalyenin üzerinde artık yükler yoktu. Yüklerin yerinde küçük bir telsiz vardı.

Üç pixie sessizce mekiğin pilot kabininde oturuyorlardı. Opal bulundukları yerden iki yüz metre uzaklıkta havada asılı duran taşıma mekiğine konsantre olmuştu. Diğer ikisi, gaz çıkartmamaya konsantre olmuşlardı ve gaz çıkartmamayı düşünmemeye çalışıyorlardı.

Taşıma mekiğinin yan tarafındaki kapı açıldı ve gün ışığı altında aşağıya düşen bir şey parıldadı. Birkaç saniye sonra, büyük bir patlama oldu ve mekik süspansiyon yastıklarının üzerinde sarsıldı.

Brill kardeşlerin ağzı açık kalmıştı. Opal her ikisinin kulağına hafifçe vurdu.

Opal endişeli değildi. Arıyorlardı. Ama bu, karanlıkta ateş açmaya benziyordu. Opal otuz dakika içerisinde güneş ışınlarının her yeri aydınlatacağını ve mekiğin çıplak gözle görülmesinin mümkün olacağını biliyordu. Ama o za-

mana kadar, güzelce çevreye uyum sağlamış olacaklardı. Neyse ki mekik, kamuflaj malzemesi ve gizli cevherle kaplıydı. Fowl nerede olduklarını, çavlanın Zito mekiğine yakınlığından bulmuş olmalıydı. Tabii ki, düşmanlarını havada patlatmak çok eğlenceli olurdu. Ama bir plazma patlaması, Foaly'nin uydu tarayıcıları tarafından algılanırdı ve nerede olduklarını belli ederdi.

Opal, dijital bloknotunu çıkarttı ve cebinden çıkarttığı kalemle üzerine bir şeyler karaladı.

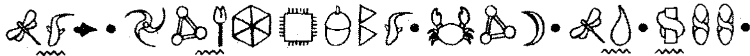
Sessiz ve sakin olun. Bombalardan biri bize isabet etse bile, zarar veremez.

Mervall kalemi aldı. *Belki de gitmeliyiz. Çamur Adamlar gelebilir.*

Opal cevap yazdı. *Sevgili Mervall, lütfen düşünmeye başlama, zihnine zarar verebilirsin. Onlar gidene kadar bekleyeceğiz. Bu mesafeden, motorlarımızın çalışmasını duyarlar.*

Bir başka patlama daha mekiği sarstı. Opal alnından aşağıya akan ter damlalarını fark etti. Bu çok saçmaydı, böyle bir durumda terlemiyor olması gerekiyordu. Beş dakika içerisinde, insanlar ne olup bittiğini anlamak için bölgeyi araştırmaya geleceklerdi. Merak, Çamur Adamlar'ın doğasında vardı. Beş dakika daha bekleyebilir ve sonra LEP mekiğinin yanından sıvışmayı deneyebilirdi. Eğer kaçacak yeri yoksa, LEP mekiğini havaya uçurup, çavlanı araştırmaya gelecek süpersonik mekikle kapışabilirdi.

LEP mekiğinden bombalar yağıyordu. Ama şimdi daha uzaktaydı ve patlamalar Opal'in mekiğini titretecek kadar

bile hissedilmiyordu. Bu, birkaç dakika daha böyle sürdü. Opal veya Brill kardeşleri tehdit eden bir durum yoktu. Sonra aniden taşıma mekiğinin kapısı kapatıldı ve mekik çavlanın içine geri çekildi.

Opal, "Hımm," diye mırıldandı. "Şaşırtıcı."

Merv, "Belki de bombaları bitmiştir," dedi. Mervall fikrini beyan ettiği için cezalandırılacağını biliyordu.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Mervall? Bombaları bitti ve gitmeye mi karar verdiler? Gerçekten bunun doğru olabileceğine inanıyor musun, seni embesil varlık? Kafanın içinde birazcık da olsa beyin yok mu?"

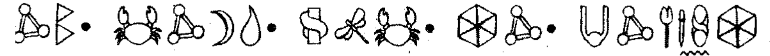
Merv, "Sadece şeytanın avukatını oynuyordum," diye mırıldandı.

Opal sandalyesinden kalktı ve Brill kardeşleri susturmak için elini havada salladı. "Susun. Sessizce düşünmem gerekiyor." Koboi pilot kabininde volta atmaya başladı. "Burada neler oluyor? Çavlana kadar izimizi sürdüler, etrafa bombalar saçıp gösteri yaptılar ve şimdi gittiler. Sadece bu kadar. Neden? Neden?" Opal şakaklarını ovuşturmaya başladı. "Düşün." Aniden, Opal bir şeyi hatırladı. "Dün akşam. E1'de bir mekik çalınmış. Polis telsizinden duymuştuk. Mekiği kim çalmış?"

Scant omzunu silkti. "Bir cüce. Neden, önemli mi?"

"Bu doğru. Bir cüce. Artemis Fowl kuşatmasında da bir cüce kullanılmamış mıydı? Aynı cüce, Julius'un, Koboi laboratuarlarına girmesine de yardımcı olmamış mıydı?"

"Söylentiler. Hiç kanıt yok."

Opal, Scant'e döndü. "Kanıt olmamasının sebebi, bu cücenin senden daha akıllı olması olabilir mi? Belki de yakalanmak istemiyordur." Koboi ipuçlarını birleştirmeye çalışıyordu. "Bir cüce hırsız, bir mekik ve patlayıcılar. Short zavallı bombaların mekiğime zarar veremeyeceğini biliyor olmalı. Öyleyse bombaları neden attılar? Sakın..."

Acı, gerçek sert bir yumruk gibi Opal'in midesine indi.

"Ah, hayır," diye inledi. "Dikkatimizi dağıttılar. Burada aptal gibi oturup patlamaları seyrettik. Ve bu arada..."

Opal, Scant'i kenara itip salona koştu.

"Yükler," diye bağırdı. "Yükler nerede?"

Scant sandalyeye doğru yürüdü. "Endişelenmeyin, Bayan Koboi. İşte tam- " Pixie sustu. Son kelime boğazına düğümlenmişti. "Ben, ah, buradaydı. Sandalyenin üzerinde."

Opal küçük telsizi eline aldı. "Bizimle oyun oynuyorlar. Lütfen bana diğer yükün güvenli bir yerde olduğunu söyleyin."

Scant çaresizce, "Hayır," diye cevap verdi. "İkisi de buradaydı."

Merv, Scant'i bir kenara itip kargo bölümüne geçti. "Makine dairesi açık." Merv ambar kapağından içeriye kafasını soktu. Yerdeki paneller yüzünden Merv'in sesi boğuk geliyordu. "Batarya çubuklarının mührü yerinden sökülmüş. Ayak izleri var. Buraya birisi girmiş."

Opal başını geriye doğru attı ve çığlık atmaya başladı.

Bu kadar küçük biri için, çığlığı çok uzun sürdü. Sonunda nefessiz kaldı ve sustu.

Opal, "Mekiği takip edin," diye kükredi. "Yükleri ben kendim programladım. Etkisiz hale getirilmeleri mümkün değil. Yükleri hâlâ patlatabiliriz. En azından, düşmanlarımızı öldürmüş oluruz."

Merv ve Scant aynı anda, "Emredersiniz, Bayan Koboi," diye cevap verdiler.

Opal, "Yüzüme bakmayın," diye gürledi.

Brill kardeşler pilot kabininden kaçtılar, aynı anda reverans yaptılar, ayaklarına bakmaya devam ettiler ve gaz çıkartmamak dışında tehlikeli bir şey düşünmemeye çalıştılar.

LEP mekiği geldiğinde Mulch buluşma yerinde bekliyordu. Kâhya, mekiğin kapısını açtı ve cüceyi ensesinden yakalayıp içeriye çekti.

Artemis telaşlı bir biçimde, "Yükleri aldın mı?" diye sordu.

Mulch, çantayı Artemis'e uzattı. "Buradalar! Sen sormadan ben söyleyeyim, telsizi yerine bıraktım."

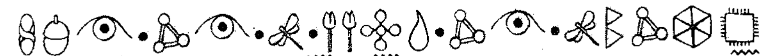
"Öyleyse her şey planlandığı gibi gitti, doğru mu?"

Mulch, "Kesinlikle," diye cevap verdi. Cüce karnındaki elmastan bahsetmemeyi uygun buldu.

Artemis, "Mükemmel," diye yanıtladı. Genç adam, cücenin yanından geçip pilot kabinine doğru yöneldi.

Artemis, Holly'nin koltuğuna hafifçe vurup, "Gidelim," diye bağırdı.

Mekik harekete geçmeye hazırdı. Holly frene asılarak mekiği olduğu yerde sabit tutuyordu.

Holly freni bırakıp gaza bastı. "İşte gidiyoruz," diye bağırdı. LEP mekiği, mancınıktan atılmış bir taş gibi ileriye doğru fırladı.

Artemis'in ayakları yerden kesildi. Genç adamın ayakları rüzgâr hortumları gibi arkasında sallanıyordu. Eğer Holly'nin koltuğuna tutunmuyor olsaydı, vücudunun geri kalanı da ayaklarını takip edecekti.

Holly'nin dudakları yerçekiminin gücüyle dalgalanıyordu. "Ne kadar zamanımız kaldı?"

Artemis yolcu koltuklarından birine oturdu. "Dakikalar. Kütle yaklaşık on beş dakika sonra yerin yüz altı mil altına inmiş olacak. Opal'in peşimize düşmesi an meselesi."

Holly mekiği iki sivri uçlu kayanın arasından geçirdi. E7'nin bu kısmı oldukça düzdü. Ama çavlanın duvarı, plakalar arasındaki çatlakları takip ederek kabuğun içinden geçerken sarmal bir yapıya bürünüyordu.

Holly, "Bu işe yarayacak mı, Artemis?" diye sordu.

Artemis bir cevap vermeden önce kısa bir süre düşündü. "Sekiz planım vardı ve bu en iyisiydi. Yüzde altmış dörtlük bir başarı şansımız var. Başarının anahtarı, Opal'in dikkatini dağıtmak ve gerçeği öğrenmesini engellemek. Bu da sana bağlı, Holly. Bunu yapabilir misin?"

Holly mekiğin direksiyonunu sıkıca kavradı. "Endişelenme. Uzun zamandır gönlümce mekik sürme şansına erişememiştim. Opal bizi yakalamaya çalışmakla meşgul olacaktır. Başka bir şey düşünecek vakti olmayacak."

Artemis pencereden dışarıya baktı. Doğrudan yerin merkezine iniyorlardı. Bu derinlikte ve bu hızda, yerçekimi artıp azalıyordu. Bu yüzden herkes sandalyelerine çivilenmiş gibiydi. Vücutları emniyet kemerlerinden kurtulmak için büyük çaba harcıyordu. Çavlanın siyahlığı, mekiği katran gibi sarmaladı. Tek ışık kaynağı, mekiğin ön kısmındaki ışıklardı. Önlerine devasa kaya parçaları çıkıyordu ve doğrudan üzerlerine gidiyor gibiydiler. Ama Holly, frene bir kez bile basmaksızın kayaların arasından geçmeyi başarıyordu.

Plazma ekranda, Opal'in mekiğini temsil eden gaz anormalliğinin yaklaştığı görülüyordu.

Holly göz ucuyla ekrandaki hareketi takip edip, "Peşimizdeler," diye bağırdı.

Bulantı, endişe, yorgunluk ve heyecandan, Artemis'in midesi büzülmüştü. "Tamam o zaman," diye mırıldandı. "Takip başladı."

E7'nin girişinde Merv mekiğin direksiyonunda oturuyordu. Scant göstergeleri gözden geçiriyordu. Opal her zamanki gibi, emirler yağdırmak ve bağırıp çağırmakla meşguldü.

Opal oturduğu yerden, "Yüklerin sinyalini alabiliyor muyuz?" diye bağırdı.

Scant, *Opal'in sesi gittikçe sinir bozucu olmaya başladı*, diye düşündü.

"Hayır," diye cevap verdi. "Hiçbir şey. Demek ki yükler mekiğin içinde. Kalkanları yüklerin sinyallerini gizliyor olmalı. Daha yakına girmeliyiz veya patlatma sinyalini buradan göndermeyi deneyebiliriz. Eğer şansımız varsa başarırız."

Opal'in çığlığı daha tiz bir tona büründü. "Hayır! Mekik yüz altı mile inmeden yükleri patlatamayız. Eğer patlatırsak kütle yön değiştirmez. Şu aptal telsiz ne işe yarıyor, bulabildiniz mi? Herhangi bir şey çıktı mı?"

Scant, "Olumsuz," diye cevap verdi. "Eğer bir eşi varsa da, şu anda kapalı olmalı."

Merv, "İstediğimiz zaman Zito'nun çiftliğine dönebiliriz," dedi. "Orada onlarca yük daha var."

Opal, öne doğru eğildi ve küçük elleriyle Merv'in sırtını yumruklamaya başladı. "Aptal. Moron. Gerizekâlı. Bu bir aptallık yarışması mı? Eğer Zito'nun çiftliğine gidip yüklerden birkaçını alırsak, geri döndüğümüz zaman, erimiş demir kütlesi fazla derine inmiş olur. Ayrıca, Yüzbaşı Short, başından geçenleri LEP'e anlatır ve onlar da en azından bir soruşturma başlatırlar. Daha yakına girip yükü patlatmalıyız. Kütlenin yönünü değiştiremesek bile, en azından benim varlığımdan haberdar olanları öldürmüş oluruz."

Opal'in mekiğinin yakınlık algılayıcıları yönlendirme sistemine bağlıydı. Bu yüzden, Opal ve Brill kardeşlerin çavlanın duvarına çarpmak veya sarkıtlardan kaçmak gibi bir sorunları yoktu.

Opal, "Patlatma alanına girmemize ne kadar kaldı?" diye havladı. Dürüst olmak gerekirse, bu bir havlamadan çok, viyaklamayı andırıyordu.

Merv çabucak hesap yaptı. "Üç dakika. Daha fazla değil."

"O zaman derinlik ne olacak?"

Birkaç hesaplama daha. "Yüz elli beş mil."

Opal burnunu çimdikledi. "İşe yarayabilir. İki yükün de onlarda olduğu varsayımı altında, her ne kadar planladığımız gibi yönlendirilmiş bir patlama olmasa da, açığa çıkacak enerji, çavlanın duvarını çatlatabilir. Bu tek şansımız. Eğer başarısız olursak, yeni bir plan yaparız. Bir sıfır beşe indikleri anda, sinyali göndermeye başla ve sürekli göndermeye devam et. Şansımız varsa yükler patlar."

Merv yükleri patlatacak düğmenin üzerindeki plastik kapağı kaldırdı. Birkaç saniye kalmıştı.

Artemis'in iç organları, boğazından dışarıya çıkmaya çalışıyor gibiydi.

"Bu aletin yeni jiroskoplara ihtiyacı var."

Holly başıyla onayladı. Kadın çavlanın tehlikeli duvarlarına çarpmadan mekiği sürmeye çalıştığından, cevap veremeyecek kadar meşguldü.

Artemis duvardaki göstergelere göz attı.

"Bir sıfır beş derinliğindeyiz. Opal yükleri patlatmayı deneyecek. Gittikçe yakınlaşıyor."

Mulch oturduğu yerden kafasını uzattı. "Bu kadar çalkalanmak zorunda mıyız? Çok fazla yedim ve hepsini çıkartmak üzereyim."

Artemis, "Neredeyse geldik," diye cevap verdi. "Kovalamaca sona ermek üzere. Kâhya'ya söyle çantayı açsın."

"Opal'in düşündüğün şeyi yapacağından emin misin?"

Artemis'in yüzünde güven verici bir gülümseme belirdi. "Tabii ki, eminim. Bu, insanın doğasında var. Opal artık bir insan. Unuttun mu? Şimdi, Holly. Kenara çek."

Mervall göstergelere hafifçe vurdu. "Buna inanmayacaksınız, Bayan Koboi."

Opal'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Dur, sakın söyleme. Durdular."

Merv şaşkın bir biçimde başıyla onayladı. "Evet, yüz yirmi dört milde durdular. Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

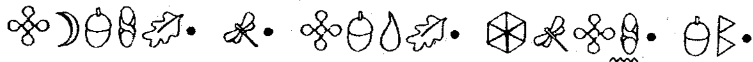
"Bunu açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok, Mervall. Sen sadece sinyali göndermeye devam et ama hızımızı biraz azalt. Patlama olduğunda, çok yakınlarında olmak istemiyorum."

Opal'in parmakları cücenin bıraktığı telsizin üzerinde trompet çalıyordu. Artık saniyeler kalmıştı.

Telsizin üzerinde kırmızı bir ışık yandı ve alet hafifçe titremeye başladı. Opal gülümsedi ve telsizin ekranını açtı.

Ekranda Artemis'in solgun yüzü vardı. Gülümsemeye çalışıyordu ama bunu başaramıyordu. "Opal, sana teslim olman için son bir şans veriyorum. Yükleri devre dışı bıraktık ve LEP yola çıktı. Silahlı bir LEP mekiğiyle çarpışmak yerine, Yüzbaşı Short'a teslim olsan iyi edersin."

Opal ellerini çırptı. "Bravo, Efendi Fowl, ne kadar harika bir kurgu. Şimdi, neden ben sana gerçeği söylemiyo-

rum? Yüklerin devre dışı bırakılamayacağını anladınız. Benimle iletişim kurabiliyor olmanız, gönderdiğim sinyallerin kısa süre içerisinde mekiğinizin kalkanını geçeceği anlamına geliyor. Yükleri atıp onlardan kurtulamazsınız. Çünkü yükleri çavlanda patlatırım ve orijinal planımı uygulamış olurum. Sonra sizin mekiğinizin üzerine birkaç ısıya duyarlı füze gönderirim. Eğer daha derine inmeyi denerseniz, sizi takip ederim ve çavlanın Zito mekiğine paralel yol aldığı kısım sona ermeden yükleri patlatırım. LEP ile iletişim kurmuyorsunuz. Eğer kuruyor olsaydınız, iletişim sinyallerinizi algılardım. Dolayısıyla, geriye kalan tek alternatif blöf yapıyor olman. Zavallı Artemis. Erimiş kütle, bulunduğunuz derinliği geçene kadar beni oyalamak istiyorsun."

"Öyleyse, teslim olmayacak mısın?"

Opal soruya ne cevap vereceğini düşünüyormuşçasına yeni manikürlenmiş tırnağıyla çenesini kaşıdı. "Evet. Sanırım tüm olumsuzluklara rağmen, savaşmaya devam edeceğim. Unutmadan, lütfen ekrana doğru bakma, bu tenim için çok zararlı."

Artemis dramatik bir biçimde iç geçirdi. "Pekâlâ, eğer ölmek zorundaysak, en azından midelerimiz dolu gideceğiz demektir."

Bu, birkaç saniyesi kalmış bir insan için bile fazla düşüncesizce bir yorumdu. "Dolu midelerle mi?"

Artemis, "Evet," diye cevap verdi. "Mulch mekiğinden bir şeyler daha çalmış."

Artemis çikolata kaplı küçük toplardan birini eline alıp ekranın önünde salladı.

Opal, "Şekerlemelerim mi?" diye bağırdı. "Onları mı aldınız? Bu, çok alçakça."

Artemis şekerlemeyi ağzına attı ve çiğnemeye başladı. "Gerçekten harika bir tadı var. Klinikteyken neden şekerlemeleri özlediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Sen bizi küçük parçalara ayırmadan önce hepsini bitirebilmek için çok çalışmalıyız."

Opal bir kedi gibi tısladı. "Sizi öldürmek çok kolay olacak." Koboi, Merv'e doğru döndü. "Henüz sinyal alamadık mı?"

"Olumsuz, Bayan Koboi. Ama yakında alırız. Eğer bizimle iletişim kurabiliyorlarsa, çok uzun sürmez."

Holly, Artemis'in yanından kafasını ekranın önüne uzattı. Kadın ağzını şekerlemelerle doldurmuştu. "Ağızda adeta eriyorlar, Opal. Ölmek üzere olan mürettebatın son yemeği."

Opal işaret parmağını tehditkâr bir biçimde ekrana doğru salladı. "İki kez ölümden döndün, Short. Bunu bir defa daha yapamayacaksın. Bunu garanti ederim."

Holly yüksek sesli bir kahkaha patlattı. "Mulch'ı görmelisin. Şekerlemeleri avuç avuç ağzına atıyor."

Opal öfkesinden kudurmuştu. "Sinyal var mı?" Şimdi bile, ölüme birkaç saniye kala, kendisiyle dalga geçiyorlardı.

"Henüz yok."

"Denemeye devam et. Parmağın düğmenin üzerinde olsun."

Opal emniyet kemerini açtı ve salona doğru yürüdü. Cüce bütün şekerlemeleri ve patlayıcı yükleri götürmüş olamazdı. Bu mümkün değildi. Haven'ı yok ettikten sonra, birkaç şekerleme yemek için can atıyordu.

Opal yere eğildi ve elini halının altına sokup gizli bölmenin sürgüsüne uzandı. Sürgü çekilince, hazine kutusunun kapağı kendiliğinden açıldı.

İçeride tek bir şekerleme bile yoktu. Şekerlemelerin yerinde iki adet şekillendirilmiş yük vardı. Bir an için, Opal gözlerine inanamadı. Sonra korkunç gerçeğin farkına vardı. Artemis yükleri çalmamıştı, cüceden yüklerin yerini değiştirmesini istemişti. Hazine kutusunun içine koyulduklarında, yüklerin algılanmaları veya patlatılmaları mümkün değildi. Bölmenin kapağı açılmadığı sürece. Kutuyu kendi elleriyle açmıştı. Artemis, Opal'i kendi sonunu hazırlamak için kışkırtmıştı.

Opal'in yüzü bembeyaz kesildi. "Mervall," diye çığlık attı. "Patlatma sinyali."

Merv pilot kabininden, "Endişelenmeyin, Bayan Koboi," diye bağırdı. "Az önce sinyali yakaladık. Artık hiçbir şey patlamayı durduramaz."

İki yükün üzerinde de saatler harekete geçti ve geri sayım başladı. Yirmi saniye sonra yükler patlayacaktı. Standart bomba fünyesi.

Opal pilot kabinine koştu. Kandırılmıştı. Kazıklanmıştı. Şimdi yükler yetmiş dört buçuk milde patlayacaktı. Bu erimiş kütlenin çok üzerindeydi. Tabii ki, mekiği parçalanacaktı ve çavlanın içinde çaresiz kalacaktı. LEP tarafından yakalanacaktı. En azından, teoride böyle olması gerekiyordu. Ama Opal'in her zaman birkaç alternatif planı olurdu.

Opal koltuklardan birine oturdu ve emniyet kemerini taktı.

Koboi, Brill kardeşlere doğru döndü. "Siz de emniyet

kemerlerinizi taksanız iyi edersiniz. Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Hapsin keyfini çıkarın."

Opal, Brill kardeşlerin koltukları altındaki fırlatma mekanizmasını çalıştırdığında, Merv ve Scant güçlükle emniyet kemerlerini yeni bağlayabilmişlerdi. İkiz kardeşler kendilerini, kehribar renkli çarpışma jölesinden oluşmuş bir baloncuğun içerisinde buldular ve mekiğin ön kısmında açılan delikten dışarıya fırlatıldılar.

Çarpışma jölesi kabarcıklarının güç kaynağı yoktu. Tehlikeden uzaklaşmak için fırlatma esnasındaki gazın itici gücüne ihtiyaçları vardı. Jöle ateşe ve patlamalara karşı dayanıklıydı. İçerisinde, otuz dakika boyunca yetecek kadar oksijen vardı. Karanlık boşluğa fırlatılan Merv ve Scant çavlanın duvarına çarptılar. Jöle çarpışmanın etkisini azaltmış olmasına rağmen, evlerinden binlerce mil uzakta havada asılı kalmışlardı.

Bu arada Opal, mekiğin bilgisayarına hızlıca kodlar girmekle meşguldü. Son saldırısını tamamlamak için on saniyeden az vakti kalmıştı. Artemis Fowl bu seferlik kendisini yenmiş olabilirdi ama bununla böbürlenecek kadar uzun yaşamayacaktı.

Opal ustaca iki ısıya duyarlı füzeyi çalıştırdı ve mekiğin burun kısmındaki füzeleri fırlattı. Sonra kendi koltuğunun fırlatma mekanizmasını çalıştırdı. Opal Koboi için çarpışma jölesi yoktu. Tabii ki, mekiğin tasarımı esnasında pilot kabinine kendisi için lüks bir kabuk koydurtmuştu. Konforlu bir seyahate katkısı olmasa da, lüks kabuktan mekikte sadece bir tane vardı. Aslında, Brill kardeşlere ne olduğu Opal'in umurunda değildi. Artık işine yaramazlardı.

Opal güvenlik uyarılarını hiçe sayarak gazı kökledi.

Sonuçta, mekiğin burnunun yanması kimin umurundaydı? Mekik kısa süre sonra tamamen yok olacaktı. Kabuk yüzeye doğru saatte beş yüz mil hızla yükselmeye başladı. Kabuk yeterince hızlıydı ama iki şekillendirilmiş yükün şok dalgalarından tamamen kurtulacak kadar hızlı değildi.

Mekik rengarenk ışıklar saçarak patladı. Holly aşağıya düşen parçalardan kaçmak için mekiği çavlanın duvarına yasladı. Şok dalgaları geçtikten sonra, mekiğin içindekiler sessizce bilgisayarın çavlanın duvarını taramasını beklediler. Çavlanın üç boyutlu görüntüsünde üç tane kırmızı nokta vardı. İki tanesi sabitti, diğeriyse hızla yüzeye çıkıyordu.

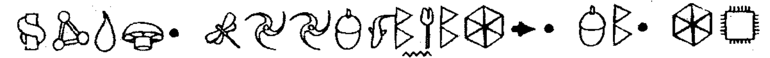
Artemis, "Başardılar," diye iç geçirdi. "Hareket eden kırmızı noktanın Opal olduğundan şüphem yok. Gidip onu yakalamalıyız."

Holly'nin yüzünde, beklenen mutluluk ifadesi yoktu. "Yakalamalıyız. Ama yakalayamayacağız."

Artemis, Holly'nin ses tonundan bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Neden? Sorun nedir?"

Holly ekranı işaret etti. "Bunlar sorun." Ekranda iki kırmızı nokta daha belirmişti ve inanılmaz bir hızla taşıma mekiğinin üzerine doğru geliyorlardı. Bilgisayar bu iki noktanın birer füze olduklarını algıladı ve veritabanında bir arama yaptı.

"Isıya duyarlı füzeler. Motorlarımıza kilitlenmişler."

Mulch başını iki yana salladı. "Koboi çok kötü bir pixie. Bizi öldürmeden içi rahat etmez."

Artemis sanki konsantre olarak füzeleri yok edebilircesine, gözlerini ekrana dikti. "Bunu tahmin etmeliydim."

Kâhya, Artemis'in omzu üzerinden koca kafasını içeriye soktu. "Füzeleri şaşırtabilecek bir şeylerimiz yok mu?"

Holly, "Bu bir taşıma mekiği," diye cevap verdi. "Kalkanlarımız olduğu için bile şanslıyız."

"Füzeler bizim ısıl işaretimizi mi takip ediyor?"

Holly birisinin bir fikir ortaya atmak üzere olduğunun farkındaydı. "Evet."

"Sıcaklığımızı belirgin bir biçimde değiştirebilir misin?"

Holly'nin aklına bir seçenek geldi. Bu, o kadar uçuk bir fikirdi ki, mekiktekilerle düşüncesini paylaşmaya bile gerek görmedi.

Holly, "Bir yolu var," dedi. Motorları kapattı.

Mekik bir taş gibi çavlanda düşmeye başladı. Holly mekiğin kanatlarını kullanarak manevra yapmaya çalışsa da, motorların itici gücü olmadan bunu yapması çok zordu. Bu, bir çapayı kontrol etmeye benziyordu.

Korku veya endişe için vakit yoktu. Sadece, bir şeylere tutunup son yediğiniz yemeği midenizde tutmaya çalışacak kadar vaktiniz vardı.

Holly dişlerini sıktı ve bedenini ele geçirmeye çalışan

korkuya karşı koydu. Kadının elleri hâlâ direksiyondaydı ve mekiği kontrol etmeye çabalıyordu. Eğer kanatlar dengede kalırsa, çavlanın duvarlarına çarpmazlardı. En azından, bu şekilde bir şansları vardı.

Holly göstergelere göz attı. Mekiğin sıcaklığı gittikçe düşüyordu. Ama bu düşüş yeterince hızlı mıydı? Çavlanın bu kısmı neyse ki çok engebeli değildi. Eğer çavlanın duvarlarına çarpacak olurlarsa, bedenlerinin duvardan jiletle kazınması gerekebilirdi.

Kâhya mekiğin arka tarafına doğru süründü. Koruma eline geçirdiği iki yangın söndürücüyü de yanına aldı. Kâhya yangın söndürücüleri çalıştırıp makine dairesine fırlattı ve kapıyı kapattı. Ekseni etrafında dönen söndürücüler, motoru dondurucu köpükle kaplıyorlardı.

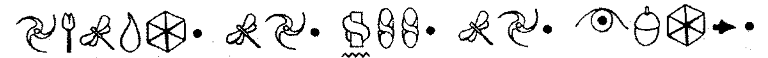
Motorun sıcaklığı bir kademe daha düştü.

Füzeler daha da yakınlaşmışlardı.

Holly bütün havalandırma deliklerini açtı ve mekiğin içine soğuk hava akımı doldu. Sıcaklık seviyesi yeşile yaklaşmıştı.

Mekik döne döne karanlık çavlanın içine düşüyordu ve yavaş yavaş sancak tarafına doğru sürükleniyordu. Kısa süre sonra çavlanın duvarına çarpacaklardı. Holly'nin parmakları motorları çalıştıracak düğmenin üzerindeydi. Ama son âna kadar beklemeye kararlıydı.

Motorlar biraz daha soğudu. Bunlar enerjiyi idareli kullanan modellerdendi. Kullanılmadıklarında, sıcaklığın fazlasını yaşam destek bataryalarına aktarıyorlardı. Ama füzeler hâlâ takipteydi.

Çavlanın duvarındaki çıkıntı daha da yakınlaşmıştı. Bu, bir dağ kadar büyük bir çıkıntıydı ve acımasız sert kayalardan oluşmuştu. Eğer mekik kayalara çarparsa, bir teneke kutu gibi ezilirdi.

Artemis güçlükle konuşmayı başardı. "İşe yaramıyor. Motorlar."

Holly, "Bekle," diye cevap verdi.

Kanatlar artık titremeye başlamıştı ve mekik tepetakla aşağı iniyordu. Arkalarındaki ısıya duyarlı füzelerin gürültüsünü duyabiliyorlardı. Gürültü bir ön taraftan geliyordu, bir arkalarından geliyordu.

Artık kayalara çok yakınlardı. Fazla yakın. Holly bir saniye daha beklese, manevra yapacak yeri kalmayacaktı. Kadın bir anlığına motorları çalıştırdı ve son milisaniyede mekiğin yönünü değiştirdi. Mekiğin ön kısmındaki paneller kayalara sürtününce kıvılcımlar saçtı. Sonra kurtulmuşlardı. Önlerinde sonsuz siyahlık vardı. Tek sorun, hâlâ füzeler tarafından takip edilip edilmedikleriydi.

Motorların sıcaklığı hâlâ düşüyordu. Türbinler ısınana kadar yarım dakika daha sıcaklık artmayacaktı. Ama bu yeterli miydi? Holly mekiğin arka tarafındaki kameranın görüntüsünü ekrana verdi. Füzeler hâlâ peşlerindeydi. Arkalarından pembe alevler saçarak takibe devam ediyorlardı. Patlamaya üç saniye kalmıştı. İki.

Sonra bağlantı kesildi ve füzeler hedeflerinden uzaklaşmaya başladı. Biri mekiğin üzerinden geçti, diğeriyse altından geçip gitti.

Artemis nefesini tuttuğunun farkında değildi. Genç adam yüksek sesle nefes verdi. "İşe yaradı."

Kâhya, sırıtarak Holly'nin saçlarını okşadı. "İyi iş çıkarttın, asker."

Mulch yolcu bölümünden kafasını uzattı. Yüzü yeşilimsi bir renge bürünmüştü. "Küçük bir kaza oldu," dedi. Kimse Mulch'ı sorgulamadı.

Holly göstergeleri gözden geçirdi. "Şimdiden kutlamalara başlamayalım. Füzelerin çavlanın duvarına çarpıp patlamaları gerekiyordu. Ama patlamadılar. Düz bir hat üzerinde gitmeye devam etmemelerinin tek bir sebebi olabilir."

Kâhya, "Eğer başka bir hedef buldularsa," dedi.

Plazma ekranda kırmızı bir nokta belirdi. Füzeler bu kırmızı noktaya doğru ilerliyorlardı.

"Kesinlikle. Bu süpersonik LEP mekiği. Onlara göre, az önce LEP mekiğine ateş açtık."

•

LEP saldırı mekiğinin direksiyonunda Binbaşı Bela Kelp vardı. Mekik sesten üç kat daha hızlıydı ve gümüşten bir iğne gibi çavlanın içinde gümbürdeyerek ilerliyordu. Süpersonik uçuşlara çok nadiren izin verilirdi. Çünkü yer altında göçüklere sebep olabilirler veya insanların sismografik aletleri tarafından algılanabilirlerdi.

Mekiğin içi, kemikleri kıracak kadar kuvvetli titreşimleri hafifletmek için çarpışma jölesiyle doldurulmuştu. Binbaşı Kelp, yeni pilot kıyafetinin içerisinde jölenin ortasın-

da asılı duruyordu. Geminin kontrolleri eldivenlerine bağlıydı ve görüntüler kaskındaki ekrana veriliyordu.

Polis Plazası'ndaki Foaly sürekli olarak mekikle iletişim halindeydi.

Foaly, "Haberin olsun, çalıntı mekik tekrar çavlanın içerisinde," diye açıkladı. "Yüz yirmi dört milde duruyor."

Bela, "Onları gördüm," diye cevap verdi. Binbaşı göstergelerdeki kırmızı noktayı fark etmişti. Kelp'in kalbi küt küt atıyordu. Belki de Holly yaşıyordu ve şu anda mekiğin içerisindeydi. Eğer bu varsayım doğruysa, Holly'yi güvenli bir biçimde Haven'a geri götürmek için elinden geleni yapmalıydı.

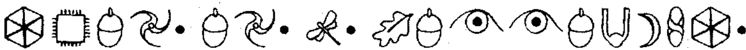
Görüntülerde, beyaz, sarı ve turuncu renkli alevler belirdi.

"Bir çeşit patlama oldu. Bu, çalıntı mekik miydi?"

"Hayır, Bela. Patlama yoktan var oldu. Orada hiçbir şey yoktu. Dikkat et kafana bir şeyler yağmasın."

Ekranda onlarca sarı çizgi vardı. Bunlar, yerin merkezine doğru düşüşe geçen sıcak metal parçalarıydı. Bela burun kısmındaki lazerleri çalıştırdı. Artık, üzerine gelecek herhangi bir şey için hazırlıklıydı. Mekiğe bir şey olması mümkün değildi. Zaten burada, çavlanın genişliği ortalama bir şehir büyüklüğündeydi. Patlamadan arta kalanlar bir milden fazla uzağa gidemezdi. Tehlikelerden kaçmak için yeterince yer vardı.

Tabii eğer bir şeyler kendisini takip etmiyorsa. Sarı çizgilerden iki tanesi anormal bir biçimde süpersonik

mekiğe doğru yönelmişti. Bilgisayar bir tarama yaptı. Her iki nesnenin de itici gücü ve kılavuz sistemleri vardı. Füzeler.

Kelp, "Ateş altındayım," diye açıkladı. "Üzerime iki füze gönderdiler."

Holly üzerine ateş mi açmıştı? Sool'un söyledikleri doğru olabilir miydi? Holly gerçekten kafayı yemiş olabilir miydi?

Bela, elini ileriye doğru uzattı ve sanal bir ekrana dokundu. İki füzeyi temsil eden şekillere dokundu ve yok edilmeleri talimatını verdi. Yakın mesafeye girdiklerinde, bilgisayar lazerle füzeleri patlatacaktı. Bela, mekiği çavlanın ortasına doğru yönlendirdi. Böylece lazerler en uzun atış çizgisine sahip olabilecekti. Lazerler sadece düz bir hat üzerinde etkiliydi.

Üç dakika sonra, çavlanın kıvrıldığı yerde füzeler göründü. Bela, füzelere en ufak bir şans bile tanımadı. Bilgisayar lazerle iki el ateş etti ve füzeler yok edildi. Binbaşı Kelp çarpışma jölesiyle çevrelenmiş olmanın rahatlığıyla şok dalgalarının içinden geçti.

Ekranda ikinci bir pencere açıldı. Bu, görevine yeni atanan Komutan Sool'du. "Binbaşı, ateşe karşılık verme yetkin var. Elindeki tüm silahları kullan."

Bela kaşlarını çattı. "Ama, Komutan. Holly mekiğin içinde olabilir."

Sool bir elini havaya kaldırıp itiraz kabul etmediğini ifade etti. "Yüzbaşı Short kimin tarafında olduğunu belli etti. Ateş et."

Foaly sessiz kalamazdı. "Ateş etme, Kelp. Bütün bunların arkasında Holly'nin olmadığını biliyorsun. Bir şekilde, füzeleri gönderen Opal Koboi olmalı."

Sool yumruğunu masanın üzerine indirdi. "Nasıl bu kadar kör olabilirsin, eşek çocuk? Bir hain olduğunu ispatlamak için Holly'nin daha ne yapması gerekiyor? Sana bir e-posta mı göndersin? Komutanını öldürdü, bir mahkûmla iş birliği yaptı ve bir LEP mekiğine ateş açtı. Patlat Holly'yi, Bela."

Foaly, "Hayır," diye ısrar etti. "Kulağa ne kadar kötü geldiğinin farkındayım. Ama bütün bunların başka bir açıklaması olmalı. Sadece Holly'ye bir şans verin."

Sool kolay kızan bir adamdı. "Kes sesini, Foaly! Ne yaptığını sanıyorsun, taktik emirler mi veriyorsun? Sen bir sivilsin, şimdi kes sesini."

Foaly, "Bela, beni dinle," dedi. Ama daha fazla konuşamadan, kentaurun iletişimi Sool tarafından kesildi.

Komutan sakinleşmeye çalışarak, "Şimdi," dedi. "Emirlerimi duydun. Mekiği havaya uçur."

Çalıntı mekik, Bela'nın görüş alanına girmişti. Bela kaskındaki görüntüyü büyüttü ve anında üç şeyin farkına vardı. Birincisi, mekiğin iletişim direği kayıptı. İkincisi, bu bir taşıma mekiğiydi ve füze atmak için tasarlanmamıştı. Üçüncüsü, pilot kabinindeki kişi Holly Short'tu. Kadının yüzünde küstah ve gergin bir ifade vardı.

"Komutan Sool, dikkatimi çeken birkaç şey oldu."

Sool, "Sana ateş etmeni emrettim," diye bağırdı. "Emirlerime itaat et."

Bela, "Evet, efendim," diye cevap verdi ve ateş açtı.

Holly gözlerini Opal'in gönderdiği füzelerden ayırmadan radar ekranını izliyordu. Kadının parmakları direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki, parmakları bembeyaz kesilmişti. Radarda küçük bir iğneye benzeyen saldırı mekiği füzeleri yok edene kadar Holly rahatlayamadı. LEP saldırı mekiği şok dalgalarının içinden geçti.

Holly'nin gözlerinde mutlu bir parıltı belirdi. Kadın mekiktekilere doğru döndü. "Sorun yok."

Artemis, "Onlar için yok. Ama belki de bizim için vardır," dedi.

Parlak ve tehditkâr saldırı mekiği, taşıma mekiğinin önünde havada asılı duruyordu. Saldırı mekiğinin spot ışıkları taşıma mekiğinin üzerine odaklanmıştı. Holly, parlak ışık yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı. Yüzbaşı Short mekiği kimin kullandığını anlamaya çalışıyordu. Saldırı mekiğinin burun kısmında bir delik açıldı ve dışarıya metalik bir koni çıktı.

Mulch, "Bu iyi değil. Bize ateş edecekler," dedi.

Ama ne gariptir ki, Holly gülümsedi. *Bu iyi,* diye düşündü. *Aşağıda beni seven biri var.*

İletişim borusu iki mekiğin arasındaki mesafeyi kısa sürede geçti ve çalıntı mekiğin gövdesine saplandı. Borunun tabanındaki memelerden çabucak kuruyan bir çeşit mühür aktı ve açılan deliği mühürledi. Mekiğin burun kısmındaki koni döne döne açıldı ve kapağı gürültüyle yere düştü. Kapağın arkasında konik bir hoparlör vardı.

Mekiğin içini Bela Kelp'in sesi doldurdu. "Yüzbaşı Short, sizi havaya uçurmak için emir aldım. Şimdilik emirlere karşı geliyorum ama konuşmaya başlasanız iyi edersiniz. Bana ikimizin de kariyerini kurtaracak kadar bilgi verin."

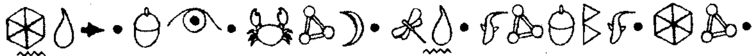
Holly konuşmaya başladı ve Bela'ya yaşadıklarının kısa bir özetini anlattı. Bütün bu olayları yönetenin Opal olduğunu ve çavlanı araştıracak olurlarsa Koboi'yi bulabileceklerini söyledi.

Bela, "Bu kadarı, şimdilik sizi hayatta tutmak için yeterli," dedi. "Ama yine de, sen ve mekikte herkes, biz Opal Koboi'yi bulana kadar tutuklusunuz."

Artemis boğazını temizledi. "Özür dilerim. İnsanları yargılama yetkiniz olduğunu sanmıyorum. Beni veya dostlarımı tutuklamak kanunlarınıza aykırı."

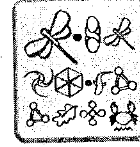
Bela iç geçirdi. Hoparlörden bu, zımpara kağıdının törpülenmesini andıran bir ses gibi duyuldu. "Durun tahmin edeyim: Artemis Fowl, doğru mu? Bunu tahmin etmeliydim. Siz tam bir ekip olmaya başladınız. Pekâlâ, eğer seni mutlu edecekse, şimdilik LEP'in misafiri olduğunuzu kabul edelim. Şimdi, Araştırma Ekibi çavlanda ve Opal Koboi ile yandaşlarını bulmaya çalışıyor. Siz beni Haven'a kadar takip edin."

Holly itiraz etmek istedi. Opal'i kendisi yakalamak istiyordu. Zehir saçan pixieyi kendi elleriyle bir hücreye tıkmak istiyordu. Ama durumları zaten yeterince şüpheliydi. Bu yüzden, ilk defa emirlere itaat etmeye karar verdi.

BÖLÜM 11: SON ELVEDA

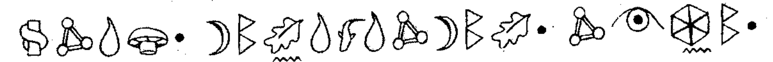
E7, Haven Şehri

HAVEN'A ulaştıklarında, LEP askerlerinden oluşan bir birlik şüphelileri tutuklamak için mekiğin içine girdi. Emirler yağdırarak kasıla kasıla yürüyen polis memurlarının kendine güveni, Kâhya'yı görünce, sıcak bir günde asfaltın üzerindeki su birikintisi gibi çabucak buharlaştı. Bu insanın büyük olduğunu söylemişlerdi. Ama bu, büyükten de öte bir şeydi. Bu bir devdi.

Kâhya özür dilercesine gülümsedi. "Endişelenmeyin, küçük periler. Birçok insanın üzerinde de böyle bir etkiye sahibim."

Kâhya emirlere itaat edip zorluk çıkartmayınca, polis memurları rahatlayarak hep bir ağızdan derin bir nefes verdiler. Bir kavga çıksaydı, muhtemelen bu adamı bayıltabilirlerdi. Ama o zaman da, devasa adam birkaç perinin üzerine yıkılabilirdi.

Tutuklular mekik limanının yönetici salonunda beklemeye başladılar. İş adamları ve avukatlar salondan çıkartıldı. Her şey çok medeniydi: güzel yiyecekler, temiz elbiseler (Kâhya için değil) ve eğlence merkezleri. Ama yine de tutukluydular.

Yarım saat sonra içeriye Foaly girdi. "Holly," diye bağırdı. Kentaur tüylü kolunu perinin omzuna attı. "Hayatta olduğunu bilmek çok güzel."

Holly, "Seni görmek çok güzel, Foaly," diye cevap verdi.

Mulch aksi bir ses tonuyla, "Bir 'merhaba' fena olmazdı," diye homurdandı. " 'Nasılsın Mulch? Uzun süredir görüşememiştik, Mulch. İşte madalyan, Mulch.' "

Foaly, "Ah, tamam, tamam," diye iç geçirdi. Kentaur öteki tüylü kolunu da kendisi gibi tüylü olan cücenin omzuna attı. "Her ne kadar denizaltı mekiklerimden birini batırmış olsan da, seni görmek çok güzel, Mulch. Ama madalya falan yok."

Mulch, "Denizaltı mekiği yüzünden mi?" diye itiraz etti. "Eğer ben bunları yapmamış olsaydım, şu anda yüz milyon tonluk erimiş demirin altında yatıyor olacaktınız."

Kentaur, "Güzel noktaya parmak bastın," diye kabul etti. "Savunmanızda bundan bahsedeceğim." Kentaur, Artemis'e döndü. "Görüyorum da, zihin silinmesinden kurtulmanın bir yolunu bulmuşsun, Artemis."

Artemis gülümsedi. "Ama bu, hepimiz için iyi olmadı mı?"

"Kesinlikle. Senin zihnini bir daha silmek gibi bir hata yapmayacağım." Kentaur, Artemis'in elini tuttu ve dostça sıktı. "Sen Perilerin dostusun. Sen de, Kâhya."

Koruma sırtını kamburlaştırmıştı ve bir koltuğun üzerinde oturuyordu. Dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Bana olan borcunuzu, ayakta durabileceğim bir salon inşa ederek ödeyebilirsiniz."

Foaly özür dilercesine, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Senin boyutunda insanlar için odalarımız yok. Anlattığınız hikâye doğrulanana kadar, Sool burada tutulmanızı emretti."

Holly, "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Foaly, gömleğinin içinden bir dosya çıkarttı. "Aslında benim burada olmamam gerekiyor. Ama güncel haberlerden mahrum kalmanızı istemedim."

Foaly raporları bir masanın üzerine koydu ve herkes Foaly'nin etrafına toplandı.

"Brill Kardeşleri çavlanın duvarında bulduk. Bülbül gibi ötmeye başladılar, Opal'e sadık kalmaktan sıkıldılar herhalde. Adli araştırmacılar, Opal'in mekiğinin varlığını ispatlayacak kadar çok kanıt topladılar."

Holly ellerini çırptı. "O zaman her şey yolunda demektir."

Artemis, "Pek sayılmaz," diye araya girdi. "Opal bulunamazsa, her şeyden sorumlu tutulabiliriz. Brill kardeşler bizi korumak için yalan söylüyor olabilirler. Opal'i bulabildiniz mi?"

Foaly yumruklarını sıktı. "Aslında, hem evet, hem de hayır. Kaçmak için kullandığı kabuk, patlamada zarar görmüş. Kabuğun izini sürebiliriz. Biz yüzeye ulaştığımız zaman, Opal çoktan ortadan kaybolmuştu. Termal bir tarama yaptık ve Opal'in ayak izlerini bulduk. Opal'i, Bari yakınlarında, bağların olduğu bölgedeki küçük ve sade bir çiftlik evine kadar

takip ettik. Uydudan onu görebiliyoruz. Ama bir ekip göndermemiz biraz zaman alacaktır. Opal bizim ve artık elimizden kaçamaz. Ama gerekli hazırlıklar bir hafta sürebilir."

Holly'nin yüzü öfkesinden kıpkırmızı kesilmişti. "Bu bir haftayı güzel geçirsin. Çünkü hayatının sonuna kadar bir daha böyle bir hafta geçiremeyecek."

Bari Yakınları, İtalya

Opal Koboi'yi taşıyan küçük kabuk yüzeye ulaşmayı başarmıştı. Ama çatlamış jeneratöründen plazma sıvısı akıyordu. Opal, Foaly'nin plazmanın izini süreceğini biliyordu. En kısa süre içerisinde kabuktan kurtulmalıydı ve fonlarına erişmenin bir yolunu bulana kadar bir yerlerde gizlenmeliydi.

Çavlandan çıktıktan sonra, Opal kabukla gökyüzünde on mil yol aldı. Sonra kabuğun motorları devre dışı kaldı ve Koboi bir üzüm bağına inmek zorunda kaldı. Opal mekikten inince, uzun boylu, esmer tenli ve kırk yaşlarında bir kadınla karşı karşıya geldi. Kadın elinde koca bir kürek ve öfkeli bir yüz ifadesiyle Opal'i bekliyordu.

İtalyan kadın, "Burası benim bağım," dedi. "Üzümler benim her şeyimdir. Sen kimsin ki, küçük uçağınla bağıma inip, sahip olduğum her şeyi yok ediyorsun?"

Opal çabucak bir şeyler düşündü. "Ailen nerede? Kocan nerede?"

Kadın gözlerinin önüne düşen saç telini eliyle düzeltti. "Ailem yok. Kocam da yok. Ben burada tek başınayım.

Üzümler kendi yaşamımdan bile daha değerli ve tabii ki senin yaşamından da daha değerli."

Opal, "Yalnız değilsin," dedi. Koboi *büyüleyici* peri ses tonuna bürünmüştü. "Artık ben varım. Ben senin kızınım. Adım Belinda."

Opal, *neden olmasın ki*, diye düşündü. *Bir kez işe yaradıysa....*

Kadın yavaşça, "Bel-inda," dedi. "Benim bir kızım mı var?"

Opal, "Evet," diye onayladı. "Belinda. Hatırlamıyor musun? Ben sana bağda ve şarap yapımında yardım ederdim."

"Bana yardım mı ederdin?"

Opal kaşlarını çattı. İnsanlar asla söyleneni ilk seferde anlamazlardı.

Opal sabırsızlığını gizlemeye çalışarak, "Evet," diye cevap verdi. "Sana yardım ederdim. Senin yanında çalışırdım."

Kadının gözleri aniden parıldadı. "Belinda. Orada öyle dikilip durma. Bir kürek al ve bu pisliği temizle. Geç oluyor. Buradaki işin bitince, akşam yemeğini hazırla."

Opal'in kalbi bir anlığına yerinden çıkacak gibi oldu. Sıradan işler mi? Hayır, bu olamazdı. Bu gibi işleri başkaları yapardı.

Opal, "Düşündüm de," dedi. Koboi kadının zihnini zorlamaya başlamıştı. "Ben senin şımarık kızınım. Asla böyle işler yapmama izin vermezdin çünkü ellerim zarar görebilir. Beni zengin bir kocaya saklıyordun."

Bu, bütün sorunları çözmek için yeterliydi. Birkaç saat bu kadının yanında saklanıp sonra şehre kaçabilirdi.

Ama Opal'i büyük bir sürpriz bekliyordu. Kadın, "İşte benim Belinda'm," dedi. "Her zaman hayal kurar. Şimdi şu küreği eline al, yoksa yatağa aç gidersin."

Opal'in yüzü kıpkırmızı kesildi. "Sen beni duymadın mı, kocakarı? Ben böyle işler yapmam. Bana hizmet edeceksin. Senin yaşam sebebin bu."

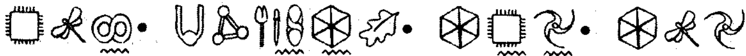
İtalyan kadın küçük kızın üzerine yürüdü. "Şimdi, beni iyi dinle Belinda. Ağzından çıkan bu zehirli sözleri duymamaya çalışıyorum ama bu o kadar da kolay olmuyor. İşleri beraber yapardık ve bu her zaman böyleydi. Şimdi şu küreği eline al, yoksa seni kabuklarını soyman için yüzlerce patatesle beraber odana kilitlerim ve birini bile yiyemezsin."

Opal şaşkındı. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. En güçlü insanlar bile hipnotizmanın etkisi altında çaresiz kalırlardı. Burada neler oluyordu?

Gerçek şu ki, Opal kendi iyiliği için fazla zekiydi. Kafasının içine bir hipofiz bezi yerleştirerek, kendini etkili bir biçimde insanlaştırmıştı. Yavaş yavaş, insan büyüme hormonu vücudundaki sihre üstün geliyordu. Opal, büyüsünden geriye kalan son damlaları bu kadını kızı olduğuna inandırmak için kullanmıştı. Bu, Opal'in talihsizliğiydi. Şimdi büyüsüz kalmıştı ve bir bağda bu İtalyan kadının tutsağıydı. Daha da kötüsü, çalışmaya zorlanıyordu. Bu, komada kalmaktan daha kötüydü.

Kadın, "Çabuk ol!" diye bağırdı. "Bu akşamüstü yağmur yağabilir ve yapacak bir sürü işimiz var."

Opal küreği eline aldı ve ucunu toprağa sapladı. Kürek Koboi'den daha uzundu ve tutma yeri aşınmıştı.

"Bu kürekle ne yapacağım?"

"Kürekle toprağı kazmaya başla. Sonra şu iki çerçeve arasında bir sulama kanalı aç. Yemekten sonra, bu hafta aldığım çamaşırların bir kısmını ellerinle yıkamanı istiyorum. Çamaşırlar Carmine'in. Neye benzediklerini tahmin edersin." Kadın yüzünü buruşturdu. Opal'in, Carmine adındaki şahsın çamaşırlarının ne halde olduklarına ilişkin bir şüphesi kalmamıştı.

İtalyan kadın eline bir kürek aldı ve Opal'in yanında toprağı kazmaya başladı.

"Kaşlarını çatma, Belinda. Çalışmak karakterin için iyidir. Birkaç yıl sonra, ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın."

Opal küreği savurdu ve ancak bir avuç dolusu toprağı yerden kaldıracak zavallı bir darbe indirdi. Şimdiden elleri acımaya başlamıştı. Bir saat içerisinde, her yeri ağrıyacaktı ve elleri nasır tutacaktı. Belki de LEP gelir ve Opal'i kurtarırdı.

Opal'in dileği yerine getirilecekti, ama bunun için bir hafta beklemesi gerekiyordu. O zamana kadar, Opal'in tırnakları kırılmıştı ve elleri su toplamıştı. Yüzlerce patates soymuştu ve yeni annesine hizmet etmişti. Opal yeni ailesinin domuz beslediğini fark edince dehşete kapılmıştı. Domuz ahırını temizlemek, bitmek tükenmek bilmeyen işlerden sadece biriydi. LEP Araştırma Ekibi geldiğinde, Opal polisleri gördüğü için çok mutluydu.

Artemis ve Holly'nin, Haven şehrine geldikleri gün, Julius Root'un cenaze töreni yapıldı. Seremoni için bütün polis memurları gelmişti. Herkes oradaydı, Yüzbaşı Short hariç. Komutan Sool, silahlı polisler eşliğinde bile olsa Holly'nin törene katılmasına izin vermemişti. Olayları inceleyen ekip son kararını vermemişti. Bir karar çıkana kadar, Holly cinayet sanığıydı.

Holly salonda oturup seremoniyi büyük ekrandan seyretti. Sool'un kendisine yaptığı her şey içerisinde, bu en kötüsüydü. Julius Root en yakın dostuydu ve o işte buradaydı. Cenaze törenini ekrandan seyretmek zorunda kalmıştı. Diğer bütün mesai arkadaşları törene katılmışlardı ve hepsi üzgün görünüyorlardı.

Julius Root'tan geriye kalanları süslü ve taştan yapılmış ayrıştırma kutusuna indirdiklerinde, Holly elleriyle yüzünü kapattı. Altı ay sonra, bütün kemikleri ve dokuları tamamen ayrışmış olacaktı ve geriye kalanlar toprağı beslemek için kullanılacaktı.

Holly'nin gözlerinden akan yaşlar, parmaklarının arasından süzülüyordu.

Artemis, Holly'nin yanında oturuyordu ve elini kadının omzuna atmıştı. "Julius burada olsaydı, seninle gurur duyardı. Eğer Haven hâlâ ayaktaysa, bu senin sayende oldu."

Holly burnunu çekti. "Belki de. Belki de, eğer biraz daha zeki olsaydım, Julius bugün burada olabilirdi."

"Belki de ama sanmıyorum. Ben üzerinde uzun süre düşündüm. O çavlandan çıkış yoktu. Önceden neler olacağını biliyor olsaydınız, belki kurtulabilirdiniz."

Holly ellerini yüzünden çekti. "Teşekkürler, Artemis. Çok tatlısın. Yoksa yumuşamaya mı başladın?"

Artemis şaşkındı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bir yanım bir suçlu olarak yaşamıma devam etmemi istiyor, diğer yanımsa normal bir genç olmamı öğütlüyor. Sanki birbiriyle çelişen iki kişiliğim var ve kafamın içerisinde henüz benim olmayan binlerce anı açığa çıktı. Bu çok garip bir duygu. İnsan gerçekten kim olduğunu bilemiyor."

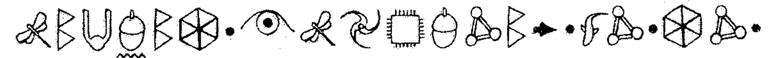
Holly, "Endişelenme, Çamur Çocuk," dedi. "Doğru yolda olduğundan emin olmak için, her zaman gözüm üzerinde olacak."

"Endişelenme. Bunu yapan bir ailem ve korumam zaten var."

"Öyleyse, belki de onlara vazifelerini yapmaları için bir fırsat vermenin zamanı gelmiştir."

Salonun kapısı açıldı ve içeriye Foaly girdi. Kentaur çok telaşlıydı, arkasında Komutan Sool ve birkaç polis memuru vardı. Sool, kentaurla aynı odada bulunmaktan mutlu değildi ve Kâhya'nın sorun çıkartma ihtimaline karşın yanında birkaç memur daha getirmişti.

Foaly, Holly'yi omuzlarından kavradı. "Aklandınız," dedi. "Konsey yediye karşı bir oyla sizi suçsuz buldu."

Holly, kaşlarını çatıp Sool'a doğru baktı. "O bir kişinin kim olduğunu tahmin etmek çok zor değil."

Sool'un tüyleri diken diken oldu. "Ben hâlâ senin üstünüm, Short. Tavırlarına dikkat etsen iyi edersin. Bu sefer elimden kaçmış olabilirsin ama şu andan itibaren gözüm üzerinde olacak."

Mulch, Foaly'nin gözleri önünde parmaklarını şaklattı. "Hey, midilli çocuk. Buraya bak. Bana ne olacak? Özgür bir cüce miyim?"

"Konsey yaptığın hırsızlıklardan dolayı senin peşini bırakmayacak."

Mulch, "Ne?" diye gürledi. "Bütün şehri kurtarmış olmama rağmen mi?"

Foaly, "Ama," diye konuşmasına devam etti. "Yasal olmayan bir arama yapıldığı için, hakkındaki suçlamalar düştü. Üzgünüm, madalya yok."

Mulch kentaurun kalçasına bir tokat patlattı. "Bunu konseyde dile getiremez miydin? Bana bir madalya ayarlayabilirdin."

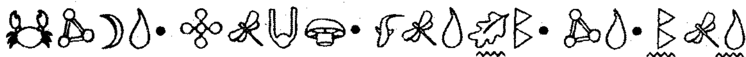
Holly, çatık kaşlarla Sool'a doğru bakmaya devam ediyordu. "Julius'un ölmeden hemen önce bana ne söylediğini öğrenmek ister misin?"

Sool alaycı bir ses tonuyla, "Ah lütfen," diye cevap verdi. "Senin ağzından çıkan her kelime beni büyülüyor."

"Julius bana, görevimin insanlara hizmet etmek olduğunu söyledi. Bunu başarmak için elimden gelen her şeyi yapmamı istedi."

"Zekice. Umarım bu sözlerin hakkını vermeyi düşünüyorsundur."

Holly omzundaki LEP rozetini söktü. "Evet. Ama sen sürekli beni gözetim altında tutarken, kimseye yardım edebileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden, bunu tek başıma yapmaya karar verdim." Holly rozeti masanın üzerine fırlattı. "İstifa ediyorum."

Sool kıkırdadı. "Eğer bu bir blöfse, işe yaramaz Holly. Arkanı dönüp gittiğini görmekten mutlu olurum."

Foaly, "Holly lütfen bunu yapma," diye yalvardı. "Sana ihtiyacımız var. Sana ihtiyacım var."

Holly, kentaurun kalçasına hafifçe vurdu. "Beni Julius'u öldürmekle suçladılar. Nasıl kalabilirim? Merak etme, eski dostum. Çok uzakta olmayacağım." Holly, Mulch'a doğru bakıp başıyla onayladı. "Geliyor musun?"

"Ne, ben mi?"

Holly sırıttı. "Artık özgür bir cücesin. Bütün özel dedektiflerin bir ortağa ihtiyacı vardır. Yeraltı bağlantıları olan birine."

Mulch'ın göğsü kabardı. "Mulch Diggums, özel dedektif. Bunu sevdim. Hey, bu nasıl bir ortaklık? Beni kazıklamayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Sen benim ortağımsın. Elimize geçen her şeyi, yarı yarıya paylaşacağız."

Holly, Artemis'e doğru döndü.

"Yine başardık, Çamur Çocuk. Dünyayı kurtardık veya en azından iki dünyanın buluşmasını engelledik."

Artemis başıyla onayladı. "İşler gittikçe zorlaşıyor. Belki de artık dünyayı başkaları kurtarmalı."

Holly, Artemis'in koluna hafifçe yumruk attı. "Kim, bizim tarzımıza sahip?" Sonra Artemis'in kulağına doğru eğildi. "Seninle bağlantıda olacağım. Belki de, danışmanlık işi ilgini çeker?" diye fısıldadı.

Artemis bir kaşını havaya kaldırdı ve hafifçe başıyla onayladı. Holly'nin ihtiyacı olan cevap buydu.

Kâhya, genelde elveda demek için ayağa kalkardı. Ama şimdi, bunu diz çökerek yapmak zorundaydı. Adam, Holly'ye sarılınca, eski Yüzbaşı dev korumanın kolları arasında kayboldu.

Holly, "Bir sonraki krize kadar," dedi.

Kâhya, "Belki bizi ziyarete gelirsin," dedi.

"Vize almak artık daha zor olacak. Artık sivilim."

"Bundan emin misin?"

Holly kaşlarını çattı. "Hayır ama çok yoruldum." Holly, Artemis'e doğru bakıp başıyla onayladı. "Kim yorgun değil ki?"

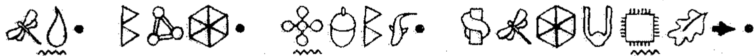
Artemis, en aşağılayıcı bakışıyla Sool'u baştan aşağıya süzdü. "Tebrikler, Komutan. LEP'in en iyi memurunu teşkilattan soğutmayı başardınız."

Sool, "Beni iyi dinle, insan," diye konuşmaya başladı. Ama Kâhya hırlamaya başlayınca kelimeler komutanın boğazına düğümlendi. Sool polis memurlarının arkasına saklandı. "Onları evlerine gönderin. Şimdi."

Memurlar silahlarını çekti, nişan aldı ve ateş ettiler. Artemis'in boynuna sakinleştirici bir kurşun saplandı ve anında eridi. Memurlar risk almak istemediklerinden, Kâhya'ya dört el ateş ettiler.

Artemis gözlerinin önündeki görüntü, empresyonist bir tablo gibi, tıpkı *Hırsız Peri* gibi bulanıklaşırken Holly'nin itiraz ettiğini duydu.

Holly, Artemis'i kolundan yakaladı. "Buna gerek yok,

Sool. Çavlanı zaten gördüler. Uyanık olarak geri dönebilirlerdi."

Sool'un sesi sanki bir kuyunun dibinden geliyor gibi boğuktu. "Ben risk almayı sevmem, Yüzbaşı, yani Bayan Short. İnsanlar doğal olarak vahşi yaratıklardır. Özellikle de seyahat ederlerken."

Artemis göğsünde, Holly'nin elini hissetti. Kadın ceketinin cebine bir şey koyuyordu. Artemis ne olduğunu soramadı çünkü dili damağı uyuşmaya başlamıştı. Ağzıyla tek yapabildiği şey nefes alıp vermekti. Bir gümbürtü duydu.

Kâhya gitti. Sadece ben kaldım, diye düşündü.

Sonra Artemis de yere yığıldı.

Fowl Malikânesi

Artemis yavaş yavaş kendine geldi. Kendini dinlenmiş ve iyi hissediyordu. Bütün anıları yerli yerindeydi. Ama belki de değillerdi. Zaten gerçeği nasıl bilebilirdi?

Genç adam gözlerini açtı ve tavandaki freskleri gördü. Kendi odasındaydı.

Birkaç saniye yerinden kıpırdamadı. Bunun sebebi yerinden kalkamıyor olması değildi. Sadece, tekrar kendi yatağına uzanmak çok rahatlatıcıydı. Peşinden gelen pixieler yoktu. Kokusunu takip eden troller yoktu. Kendisini yargılayan peri konseyi yoktu. Burada saatlerce uzanıp, sadece düşünebilirdi. Bu en sevdiği şeydi.

Artemis Fowl önemli bir karar vermek üzereydi. Bundan sonra hayatını nasıl sürdürecekti? Karar kendisinindi. Yaşadıklarından dolayı başkalarını suçlu tutamazdı. Artık kendinden sorumluydu ve bunu fark edecek kadar zekiydi.

Yalnız bir suçlu olarak yaşamak Artemis'e eskisi kadar ilgi çekici gelmiyordu. Kendine yeni kurbanlar seçmeye hevesli değildi. Yine de, aklına gelen dâhiyane bir plan Artemis'i heyecanlandırıyordu. Belki de, dâhiyane zekâsı ve yeni ahlâksal değerlerini birleştirmenin bir yolu vardı. Bazı insanlar, eşyalarının çalınmasını hak ediyorlardı. O modern bir Robin Hood olabilirdi. Zenginden çalıp fakire verebilirdi. Pekâlâ, sadece zenginlerden çalabilirdi.

Artemis'in ceketinin cebinde bir şey titredi. Genç adam elini cebine soktu ve cebinden bir peri telsizi çıkarttı. Bu, Opal Koboi'nin mekiğine yerleştirilen telsizin bir eşiydi. Artemis kendinden geçmeden önce, hayal meyal Holly'nin cebine bir şey koyduğunu hatırlıyordu. Şüphesiz, Artemis ile iletişim kurabilmek istemişti.

Artemis ayağa kalktı ve aleti açtı. Ekranda Holly'nin gülümseyen yüzü belirdi.

"Güvenli bir biçimde evine ulaşmışsın. Uyuşturucu mermiler için özür dilerim. Sool bir domuz."

"Önemli değil. Bize zarar vermediler."

"Artık çok değiştin. Eskiden olsa, Artemis Fowl intikam yemini ederdi."

"Eskiden."

Holly çevresine bakındı. "Dinle, uzun süre hatta kalamayacağım. Bu şeye dünyanın parasını ödedim, sadece sinyali iletebilmek için. Bu konuşma bana bir servete mal olacak. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Artemis inledi. "Kimse merhaba demek için beni aramıyor."

"Bir dahaki sefere. Söz veriyorum."

"Sözünü unutma. İsteğin nedir?"

"Mulch ve benim ilk müşterim, bir sanat galerisinin sahibi. Çalınan bir resmi bulmamızı istiyor. Açıkçası, kafam çok karıştı. Bir uzmana danışmak istedim."

Artemis gülümsedi. "Sanırım çalıntı sanat eserleri konusunda oldukça deneyimli sayılırım. Bana neler olduğunu anlat."

"Sorunumuz şu. Resmin sergilendiği yere fark edilmeden girip çıkmak mümkün değil. Tablo öylece ortadan kaybolmuş. Sıhhiye büyücülerinin bile böyle bir şeyi yapabilecek güçleri yoktur."

Artemis yaklaşan ayak seslerini duydu.

"Bir saniye, Holly. Biri geliyor."

Kâhya elinde tabancasıyla içeriye daldı.

Koruma, "Yeni uyandım," dedi. "Sen iyi misin?"

Artemis, "İyiyim," diye cevap verdi. "Silahı kılıfına geri koyabilirsin."

"Sool'un burada olacağını ümit etmiştim. Onu birazcık korkutmayı planlıyordum." Kâhya pencereye doğru yürüdü ve perdeleri açtı. "Caddeden bir araba geliyor. Ailen Westmeath'taki kaplıcalardan geri dönüyor. Onlara ne anlatacağımızı planlasak iyi ederiz. Almanya'dan neden erken döndük?"

Artemis çabucak bir şeyler düşündü. "Evimi özlediğimi söyleyelim. Ailemin oğlu olmayı özledim. Bu, doğru sayılır."

Kâhya gülümsedi. "Bu bahaneyi sevdim. Umarım bu bahaneyi bir kez daha kullanmak zorunda kalmayız."

"Buna niyetim yok."

Kâhya elindeki rulo yapılmış parşömeni Artemis'e uzattı. "Bunu ne yapacağız? Resmi nereye saklayacağımıza karar verdin mi?"

Artemis, *Hırsız Peri*'yi aldı ve yatağının üzerine serdi. Resim gerçekten çok güzeldi. "Evet, eski dostum. Ne yapmam gerektiğine karar verdim. Şimdi, ailemi kapıda biraz oyalayabilir misin? Telefonda konuşmam gereken şeyler var."

"Şimdi, Holly, senin küçük sorununa gelecek olursak. Resmin hâlâ odada olabileceği gerçeği üzerinde durdun mu? Belki hırsız sadece yerini değiştirmiştir?"

"Bu, düşündüğüm ilk şeydi. Haydi, Artemis, senin bir dâhi olman gerekiyor. Beynini kullan."

Artemis çenesini kaşıdı. Konsantre olmak çok zordu. Arabanın tekerleklerinin sesini duyabiliyordu. Sonra dışarıda, arabadan inen annesinin kahkahası yankılandı.

Kadın, "Arty?" diye seslendi. "Aşağıya gel. Seni çok özledik."

Artemis'in babası, "Aşağı gel, Arty," diye bağırdı. "Bizi kapıda karşılamayacak mısın?"

Artemis gülümsediğini fark etti. "Holly, beni daha sonra tekrar arayabilir misin? Şu anda çok meşgulüm."

Holly kaşlarını çatmaya çalıştı. "Peki. Beş saat sonra seni tekrar arayacağım. Umarım o zamana kadar aklına bir şeyler gelir."

Artemis çabucak telsizi odasındaki kasaya kilitledi. Sonra merdivenlere koştu. Annesi ilk basamakta durmuştu ve kollarını açmış oğlunu bekliyordu.

SONSÖZ

IRISH TIMES'DAN BIR MAKALE
KÜLTÜR MUHABIRI EUGENE DRISCOLL TARAFINDAN YAZILMIŞTIR

Geçen hafta, sanat dünyası Fransız Empresyonist Pascal Hervé'nin kayıp tablosunun bulunması ile çalkalandı. *Hırsız Peri* adlı yağlıboya tabloya ilişkin söylentiler, resmin Paris'teki Louvre Müzesi'ne gönderilmesi ile doğrulanmış oldu. Biri, muhtemelen bir sanatsever, paha biçilmez sanat eserini postaya vererek müze müdürüne göndermiş. Tablonun gerçek olduğu altı uzman tarafından doğrulandı.

Louvre'den bir sözcü, resmin önümüzdeki ay müzede sergileneceğini açıkladı. Dolayısıyla, yüzyılımızda ilk kez, bütün sanatseverler Hervé'nin şaheserini görebilecek.

Ama bu ilginç hikâyenin en heyecan verici yanı, *Hırsız Peri* ile beraber gönderilen nottu. Not çok açıktı: 'Dahası gelecek.'

Birisi kayıp veya çalıntı sanat eserlerini halka geri mi veriyor? Eğer öyleyse, koleksiyoncuların çok dikkatli olması gerekiyor. Hiçbir gizli kasa güvende değil. Ben, yani bu muhabir heyecanla neler olacağını bekliyor. Dahası gelecek. Dünya üzerindeki tüm sanatseverler de bunu ümit ediyor!